

Isaac Asimov - A Vénusz óceánjai

Ajánlás

Margaret Lessemek
és a tanszék
valamennyi kollégájának

Előszó

Ez a könyv 1954-ben jelent meg először, s a Vénusz felszínének leírása annak a korszaknak csillagászati elképzeléseit tükrözi.

1954 óta a belső Naprendszerrel szerzett tudásunk a radar és a rakéták használatának köszönhetően óriásit fejlődött. Az 1950-es évek végén a Vénuszról felfogott rádióhullámok mennyisége alapján úgy tetszett, hogy a bolygó felszíne sokkal forróbb, mint korábban gondolták. 1962. augusztus 27-én lőtték fel a Mariner II. űrrakétát a Vénusz irányába. 1962. december 14-én az űrszonda 21000 mérföldnyire megközelítette a Vénuszt. A bolygó által kibocsátott rádióhullámok mérésekor kiderült, hogy a felszíni hőmérséklet valóban lényegesen magasabb, mint a víz forráspontja.

E könyv leírása szerint az egész bolygót óceánok borítják, a mérések viszont azt jelezték, hogy a Vénuszon egyáltalán nincsenek óceánok. Víz mindössze a bolygót övező felhőrétegben található vízpára formájában, de maga a felszín rendkívül forró és csontszáraz. Mi több, a Vénusz atmoszférája sűrűbb, mint korábban hitték, és szinte teljes egészében szén-dioxidból áll.

Azt sem tudtuk korábban, így 1954-ben sem, hogy mennyi időbe telik, míg a Vénusz megfordul a tengelye körül. 1964-ben a Vénusz felszínéről visszaérkező radarsugarak azt mutatták, hogy a bolygó 243 naponként fordul egyet (ami tizenhét nappal több, mint egy Vénusz-év), és ráadásul a "rossz" irányban, mármint a többi bolygóhoz képest.

Remélem, hogy az olvasó így is élvezni fogja a regényt, de nem szeretném félrevezetni, hogy tényként fogadjon el olyan dolgokat, amelyek 1954-ben pontos adatoknak tűntek, de amelyeket mára meghaladott a tudomány.

1970 novemberében

Isaac Asimov

1

A Vénusz felhőin át

Lucky Starr és John Bigman Jones - ismertebb nevén Colos - kilőtték magukat a gravitációmentes 2-es űrállomásról, és sodródni kezdtek a bolygóparti űrkomp felé, amely már nyitott zsilippel várt rájuk. A hosszú edzések gravitációmentes körülmények között most jól kamatoztak, mert bár a testük vaskosnak és groteszknek látszott a rajtuk lévő űrruha miatt, a mozgásuk kecses volt.

Colos lebegés közben felhúzta a vállát és kinyújtotta a nyakát, hogy még egyszer szemügyre vehesse a Vénuszt. Lucky az űrruha fejhallgatóján keresztül hallotta Colos hangját, és majd megsüketült tőle, olyan hangos volt.

- A mindenségit! Nézd azt a rakétát! - Colos mind a százhatvan centije megfeszült a látvány okozta rémülettől.

Colos a Marson született, ott is nőtt fel, és még soha életében nem került ilyen közel a Vénuszhoz. Vacak bolygócskákhöz és sziklás aszteroidákhoz volt szokva. Még a kék és zöld Földet is meglátogatta. De itt és most csak valami pusztaság szürkéséget és fehérséget látott.

A Vénusz a fél égboltot betöltötte. Mindössze kétezer mérföldre volt attól az űrállomástól, ahol pillanatnyilag tartózkodtak. A bolygó túlsó felén volt a másik űrállomás. Mindkettő a Vénusz felé tartó űrhajókat fogadó kikötőként szolgált; háromóránként kerülték meg a bolygót, úgy száguldoztak egymás nyomában, mint a farkukat kergető kismacsák.

Ám hiába voltak viszonylag közel a Vénuszhoz, ezekről az űrállomásokról semmit sem lehetett látni a bolygó felszínéből. Nem látszottak a kontinensek, az óceánok, a sivatagok vagy a hegyek, sem a zöld völgyek. Fehérség, csak ragyogó fehérség takarta őket, amelyet csupán mozgó, szürke vonalak törtek meg.

A fehérség az örvénylő felhőréteg volt, amely állandóan ott lebegett a Vénusz fölött, a szürke vonalak pedig azokat a határokat jelezték, ahol két felhőtömeg találkozott és összeütközött. A határok mentén vízpára mozgott lefelé, s a szürke vonalak alatt, a Vénusz láthatatlan felszínén esett az eső.

- Semmi értelme a Vénuszt bámulni, Colos - mondta Lucky Starr. - Most egy ideig épp eleget láthatod majd egészen közlelől. Inkább a Naptól kéne elbúcsúznod.

Colos felhorkant. Marshoz szokott szemének még a Földről látható Nap is dagadtnak és túlságosan fényesnek tetszett. A Vénusz úrállomásáról nézve püffedt szörnyetegnek látszott az égtest. Két és egynegyedszer fényesebb volt, mint a Földről nézve, és négyszer olyan ragyogó, mint Colos jól ismert marsbeli Napja. Colos örült, hogy a Vénusz felhői eltakarják a Napot. Tetszett neki, hogy az úrállomás mindig úgy fordult, hogy eltakarja a sugarakat.

- Nos, tökkelütött marsbeli, kezdsz belerázódni? Colos a zsilip nyitott bejáratánál önkéntelenül megnyomta az egyik kart, mire a jármű megállt. Még mindig a Vénuszt bámulta. A bolygó látható fele vakítóan ragyogott a napsütésben, de a keleti szélén már az éjszaka árnyai ólálkodtak, és gyorsan közeledtek feléjük, ahogy az úrállomás száguldott tovább kijelölt pályáján.

Lucky tovább emelkedett felfelé, megfogta a zsilip feléje eső száját, másik árruhás karjával pedig megragadta Colos ülését. Colos apró teste a gravitációmentes viszonyok miatt lassan befelé kezdett bukfencezni, míg Lucky teste kifelé lendült.

Lucky karizma megfeszült, s ő könnyed, lebegő mozgással megindult fölfelé és befelé. Luckynak e pillanatban semmi oka nem volt a vidámságra, mégis mosolyra húzódott a szája, amint félúton megpillantotta a békamód elterpeszkedő Colost, aki védőkesztyűs ujjá hegyével próbált megkapaszkodni a belső zsilip falában. A külső zsilip bezárult, mihelyt Lucky áthaladt rajta.

- Ide figyelj, golyófejű, egyszer én is átgyalogolok rajtad, és akkor megnézheted magad... - mondta Colos.

Levegő sziszegett befelé a kis helyiségbe, aztán kinyílt a belső zsilip. Két férfi úszott be gyorsan rajta; próbálták kikerülni Colos szétterpesztett lábait.

- Valami baj van, uraim? - kérdezte az elöl haladó sötét hajú, meglepően nagy bajuszú, köpcös férfi.

A mögötte érkező magasabb volt, soványabb, a haja világosabb, de a bajusza éppolyan tömött; azt kérdezte:

- Segíthetünk valamiben?

- Azzal segíthetnének, hogy egy kicsit hátrább húzódnak, hogy levehessük a ruhánkat - közölte fennkölt hangon Colos. Miközben beszélt, lepattant a padlóra, és kezdte leráncigálni magáról az úrruhát. Lucky már kibújt a sajátjából.

Mind a négyen átmentek a belső zsilipen. Ez is becsukódott utánuk. A ruha, testük külső burka jeges volt az úr hidegétől, és most deres lett, ahogy a parti úrkomp meleg, nedves levegője kicsapódott rajta. Colos feldobta a ruháját az úrkomp burkolt rácsaira, hogy lecsöpögjön róla az olvadó jég.

- Nos, akkor lássuk csak - szólalt meg a sötétebb hajú férfi. - Maguk ketten William Williams és John Jones. Igaz?

- Én vagyok Williams - közölte Lucky. Mostanra egészen természetes lett Lucky számára, hogy rendes körülmények között is a fedőnevét használta. A Tudományos Tanács tagjai mindig is messze kerülték a nyilvánosságot. De ez most különösen is tanácsos volt, tekintve, hogy a Vénuszon rendkívül zavaros és bizonytalan állapotok uralkodnak.

- Remélem, a papírjaink rendben vannak - folytatta Colos -, és a csomagjaink is megérkeztek a fedélzetre. - Minden rendben van - közölte a sötét hajú.

George Reval vagyok, a pilóta, ő pedig Tor Johnson, a másodpilóta. Néhány percen belül indulunk. Ha bármire szükségük van, kérem, szóljanak.

A két utast bevezették a szűk kabinokba, és Lucky felsóhajtott magában. Saját gyorsjárású cirkálóját, a Bolygó Starrt kivéve, amely most az úrállomás hangárjában pihent, még soha nem sikerült kényelmesen utaznia.

- Figyelmeztetem önöket - szólalt meg mély hangon Tor Johnson -, hogy mihelyt elhagyjuk az úrállomás keringési pályáját, megszűnik a súlytalanság állapota. Fokozatosan fellép a gravitáció. Ha esetleg úrbetegek lennének...

- Úrbetegek! - kiáltott Colos. - Bennszülött bugris. Én már csecsemőkoromban jobban elviseltem a gravitációt, mint maga most. - Ujjával megpöckölte a falat, ettől lassan bukfencezett egyet, majd megint megérintette a falat, és úgy fejezte be a gyakorlatot, hogy a lába alig egy centiméterre volt a padlótól. Egyszer ezt próbálja meg utánam csinálni, ha majd igazán fickósan érzi magát!

- Ejnye - mondta vigyorogva a másodpilóta -, csak nem maga az, aki a kőből is vizet fakaszt?

Colos hirtelen elpirult.

- Kőből? Pajtás, maga se menne el erőlevesreklámnak. - Még kiabált volna tovább, de Lucky kezét érezte a vállán, ezért elharapta a mondandója folytatását. A Vénuszon még találkozunk - morogta sötét képpel a kis marsbeli.

Tor még mindig vigyorgott. Követte főnökét az úrhajó orrában lévő vezérlőterembe.

Colosnak egy szempillantás alatt elszállt a mérge; kíváncsian fordult Luckyhoz:

- Mit szólsz ezekhez a hatalmas bajuszokhoz? Az életben nem láttam még ekkorákat.

- Ez csak amolyan vénuszbeli szokás - mondta Lucky. - Szerintem gyakorlatilag mindenki bajuszt hord a Vénuszon.

- Ilyet? - Colos cirógatva végighúzta ujját az állán. - Tudja a fene, hogy állna nekem.

- Egy olyan nagy bajusz? - mosolygott Lucky. Eltakarná az egész arcodat.

Ahogy Lucky kitért Colos ökölcsapása elől, enyhén megremegett lábuk alatt a padló, és a *Vénusz Csodája* fölemelkedett az úrállomásról. Az úrkomp orra meghajló csigavonalú röppályát írt le, hogy "leereszkedjen" a Vénuszra.

Amint az úrkomp felgyorsult, Lucky úgy érezte, mintha egy rég megérdemelt kikapcsolódás első hulláma borítaná el. Barna szeme merengő lett, élénk, finom vonású arcára nyugalom ült ki. Lucky nyúlánk volt, és karcsúnak látszott, ám e csalóka karcsúság alatt ostorszíj izmok húzódtak.

Lucky eddigi élete ugyancsak bővelkedett jóban is, rosszban is. Még gyerekkorában elvesztette a szüleit egy kalóztámadás során, ráadásul épp a Vénusz közelében, amely felé most igyekeztek. Apja legkedvesebb barátai nevelték fel, Hector Conway, aki most a Tudományos Tanács feje, és Augustus Henree, ugyanennek a szervezetnek egyik osztályvezetője.

A tanulás és önképzés éve alatt Luckynak egyetlen gondolat járt az agyában: egy nap majd ő is belép ebbe a Tudományos Tanácsba, amely az ereje és ténykedése folytán a Galaxis legfontosabb, ám legkevésbé ismert testülete.

Csak egy éve annak, hogy az egyetemi diploma megszerzése után teljes jogú tagként belépett a Tanácsba, és egyben elkötelezte magát az emberiség fejlődése és a civilizáció ellenségeinek elpusztítása mellett. Akkoriban ő volt és valószínűleg még évekig ő is marad a Tanács legfiatalabb tagja.

De már megnyerte első csatáit. A Mars sivatagjain és az aszteroidák övének sápadt fényű sziklái között találkozott a gonosszal, és sikerült győzedelmeskednie fölötte.

Ám a bűn és a gonosz ellen vívott háború nem egy rövid csetepaté; ezúttal a baj színhelye a Vénusz, és maga a baj különösen kellemetlen, mivel homályosak a részletek.

Hector Conway, a Tanács vezetője legutóbb megcsipentette az ajkát és azt mondta:

- Nem tudom biztosan, hogy ez vajon a szíriusziak összeesküvése-e a Szoláris Konföderáció ellen, vagy csak valami kisstíliú svindli. Ottani embereink hajlamosak komolyan venni az ügyet.

- Kiküldted valamelyik hibakeresőnket? - kérdezte Lucky. Nemrég tért vissza az aszteroidákról, s most aggódva hallgatta az újabb híreket.

- Igen, Evanset - felelte Conway.

- Lou Evanset? - kérdezte Lucky, és sötét szeme fölragyogott a boldogságtól. - Az egyetemen ő volt az egyik szobatársam. Lou érti a szakmáját.

- Igazán? A Tanács vénuszi irodája azt kérte, hogy hívjuk vissza, és korrupció vádjával kezdjünk vizsgálatot ellene!

- Hogyan? - Lucky elszörnyedve ugrott talpra. Hector bácsi, ez lehetetlen.

- Oda akarsz menni, hogy személyesen győződj meg a vádak jogosságáról?

- Feltétlenül! Nagy csillagok és kis aszteroidák! Colos és én azonnal indulunk, mihelyt a Bolygó Starr indulásra kész.

És most, az úrutazás utolsó szakaszában Lucky gondterhelten nézett ki a komp kémlelőnyílásán. Az éjszaka árnyai már a Vénusz fölé kúsztak, és most egy óráig nem látni mást, mint a sötétséget. A Vénusz hatalmas tömege eltakar minden csillagot.

Aztán újra kijutottak a napfényre, de most a kémlelőnyíláson át csak szürkesség látszott. Már túl közel voltak a bolygóhoz, hogysem egészben lássák. De ahhoz is túl közel, hogy a felhőket figyelhessék. Valójában épp a felhőrétegben jártak.

Colos befejezte egy hatalmas csirkesalátás szendvics elfogyasztását, megtörölte a szája szélét, és azt mondta:

- Az ürre, utálnám, ha nekem kéne áthajóznom ezen a szaron.

Hirtelen kipattantak a komp szárnyai, mert a meghosszabbított felülettel jobban ki lehet használni a légköri viszonyokat, ettől viszont határozottan megváltozott a komp mozgása. Érezhetővé váltak a szellőkések, az emelkedő és süllyedő légörvények, amelyek hol lenyomták, hol följebb taszigálták az úrkompot.

Az űrben hajózó flották nem alkalmasak a sűrűbb atmoszférában való közlekedésre. Ezért azokon a bolygókon, amelyeket vastkos levegőréteg vesz körül, úrállomásokat létesítettek. Ezekre a fogadóállomásokra érkeznek a Galaxis mélyéről jövő űrhajók. Az állomásokról pedig változtatható szárnyú parti úrkompok vágnak neki az atmoszféra ravasz légörvényeinek.

Colos, aki vakon elvezetett egy űrhajót a Plútótól a Merkúrig, a sűrűbb levegő első lökésétől elvesztette volna az irányt. Lucky az intenzív egyetemi képzés során vezetett parti úrkompot, de a körük záródó felhőpaplan láttán még ő sem merete volna vállalni a gép irányítását.

- Addig, amíg az első kutatók le nem szálltak a Vénuszra - szólalt meg Lucky -, az emberiség csak ennek a felhőgyűrűnek a külsejét láthatta. Magáról a bolygóról csak bizarr elképzelések voltak.

Colos nem felelt. A celloplex tartót nézte, hogy biztosan nem maradt-e valahol elrejtve még egy csirkesalátás szendvics.

Lucky folytatta:

- Nem tudták megmondani, milyen gyorsan forog körbe a Vénusz, vagy hogy forog-e egyáltalán. Azt sem tudták biztosan, milyen a Vénusz atmoszférájának összetétele. Tudták, hogy szén-dioxidot tartalmaz, de az 1900-as évek végéig az űrkutatók azt gondolták, hogy a Vénuszon nincs víz. Csak az első űrhajók leszállása után jött rá az emberiség, hogy mi az igazság.

Lucky hirtelen elhallgatott. Saját jellemét meghazudtolva, újra elgondolkozott azon a kódolt űrfaxon, amelyet útközben kapott, tízmillió mérföldre a Földtől. Lou Evanstól jött, egykori szobatársától, akinek televideón küldött üzenetet, hogy úton van a Vénusz felé.

A válasz rövid volt, nyers és egyértelmű. Ez állt benne: "Ne gyere!"

Csak ennyi! Ez nem vallott Evansre. Lucky számára azt jelentette, hogy baj van, nagy baj, így hát nem tehette meg, hogy "ne menjen". Inkább gyorsított, míg csak az árhajó el nem érte a végsebességet.

- Furcsa érzés, Lucky - szólalt meg Colos -, ha arra gondol az ember, hogy réges-régen az egész emberiség a Földön volt összezsúfolva. Akármit csináltak, nem tudtak elszabadulni róla. Fogalmuk sem volt, mi van a Marson vagy a Holdon, vagy akárhol másutt. Borsószik tőle a hátam.

Ebben a pillanatban elérték a felhők belső szélét, és ami a szemük elé tárult, attól még Lucky borongós gondolatai is egy csapásra eltűntek.

Hirtelen robbant eljűk a látvány. Egy pillanattal előbb még a végtelennek tetsző tejfehér semmi vette körül őket, a következő másodpercben áttetsző levegőben száguldottak tovább. Alattuk kristálytisza fényben úszott minden. Fölöttük a felhők szürke hasa látszott.

- Hé, Lucky, oda nézz! - kiáltott Colos.

Alattuk minden irányban mérföldeken át a Vénusz látszott, rajta a növényzet kékeszöld szőnyege. A felszínen nem volt sem bemélyedés, sem kiemelkedés. Tökéletesen sima volt, mintha egy hatalmas, önműködő szeletelőgéppel lesarabolták volna.

Nem volt rajta semmi, ami egy földi tájon természetesnek tűnt volna. Nem voltak utak vagy házak, nem voltak városok vagy folyók. Csak ez a zöldeskék egyformaság, ameddig a szem ellátott.

- Ez a szén-dioxidtól van - jegyezte meg Lucky. Része a levegőnek; ebből táplálkoznak a növények. A földi levegőben mindössze háromszázad százalék szén-dioxid van; itt majdnem tíz.

Colos, aki évekig dolgozott a marsbeli farmokon, ismerte a szén-dioxidot.

- De mitől van olyan világos, ha felhők vesznek körül?

- Valamit elfelejtettél, Colos - mosolygott Lucky. Itt a Nap több mint kétszer olyan világosan süt, mint a Földön. - De ahogy kinézett a kémlelőnyíláson, elhalványult, aztán el is tűnt arcáról a mosoly.

- Furcsa - dűnyögte Lucky. Hirtelen elfordult az ablaktól. - Colos - szólalt meg -, gyere velem a pilótafülkébe!

Két hatalmas lépéssel kint volt a helyiségből. Két másikkal a pilótafülkében termett. Az ajtó nem volt bezárva. Lucky kinyitotta. Mindkét pilóta, George Reval és Tor Johnson is a helyén ült, és szemük a műszerekre tapadt. Egyikük sem fordult meg, amikor Lucky belépett.

- Uraim - szólalt meg Lucky. Semmi válasz.

Megfogta Johnson vállát, mire a másodpilóta ingerülten összerándult, hogy lerázza Lucky kezét.

A Tudományos Tanács fiatal munkatársa most két kézzel ragadta meg Johnstont, aztán felkiáltott:

- Colos, te kapd el a másikat!

A kis ember már kéretlenül is nekikezdett, hogy ellássa a másik fickó baját, de most egy japán kakas dühével vetette rá magát.

Lucky ellökte magától Johnstont. Johnson hátratántorodott, aztán kiegyenesedett és előreleandult. Lucky karja meglódult, és egy kemény jobbegyenest mért a másik állára. Johnson hang nélkül elterült. Colos szinte ugyanabban a percben egy gyors és cseles mozdulattal megcsavarta George Reval karját, ledobta a padlóra, és lázasan csépelni kezdte.

Nem sokkal később Colos kivonszolta a félholt pilótákat az irányítóteremből, és rájuk zárta az ajtót. Mire visszatért, Lucky már a műszerek előtt ült, és feszülten figyelt.

Colos csak most kért magyarázatot a történetekre.

- Mi történt?

- Nem lassítottunk - magyarázta mogorván Lucky. Néztem a felszínt, és valahogy túl gyorsan közeledett felénk. Pontosabban: még mindig túl gyorsan közeledik.

Fogcsikorgatva próbálta megtalálni a csűrőlapok műszerét, amely a szárnyak irányításával szabályozza a repülés szögét. A Vénusz kék felszíne egyre közelebb került. Szinte rohant feljűk.

Lucky szeme a nyomásjelzőre tapadt. Ez a műszer a fölöttük lévő levegő súlyát méri. Minél magasabbra i szökött, annál közelebb kerültek a felszínhez. Most kissé lassabban kúszott felfelé a mutató. Lucky ökle még szorosabban kulcsolódott a kétágú botkormányra, hogy összeszoríthassa a villát. Biztosan ez lesz az. Nem akarta túl gyorsan megszorítani, nehogy az űrhajó mellett süvítő széllekek leszakítsák a csűrőlapokat. De már csak százötven méter volt a zéró magasságig.

Táguló orrcimpákkal, a nyakán kidagadó erekkel Lucky széllal szembe fordította a csűrőlapokat.

- Lassulunk - zihálta Colos. - Lassulunk...

De nem volt elég hely. A zöldeskék egyre közelebb jött és még közelebb, míg be nem töltötte a kémlelőnyílás egész felületét. Aztán a *Vénusz Csodája* túl nagy sebességgel és úgyszintén túl nagy szögben, fedélzetén Lucky Starr-al és Bigman Jonesszal, odavágódott a Vénusz felszínéhez.

2

A tengeri kupola alatt

Ha a Vénusz felszíne olyan, amilyennek első pillanatra látszott, a *Vénusz Csodája* darabokra tört és porrá égett volna. Lucky Starr karrierje abban a pillanatban véget ér.

Szerencsére a növényzet, amely bőségesen látható, se nem fű, se nem bozót, hanem alga. A lapos felszín se a talaj vagy a szikla simaságának, hanem a víznek, annak az óceánnak köszönhető, amely körbefogja és beborítja az egész Vénuszt.

A *Vénusz Csodája* mindennek ellenére viharos csattanással zuhant az óceánba, átszakította az algafonadékot, és fortyogva megindult lefelé, a mélybe. Lucky és Colos a falnak tántorodott.

Egy közönséges űrhajó darabokra tört volna, ám a Vénusz Csodáját úgy tervezték, hogy nagy sebességgel is becsapódhasson a vízbe. A hegesztési varratok keményebbek voltak; a hajó formája áramvonalasabb. A szárnya, amelyet Luckynak sem ideje, sem ereje nem volt visszahúzni, leszakadt, a külseje pedig nagyokat nyögött a becsapódáskor, de ellenállt a víz nyomásának.

Az űrkompp egyre lejjebb és lejjebb merült a vénuszi óceán zöldesfekete homályába. A sűrű algatarakó szinte teljesen elállta a fentről jövő szórt fény útját. A hajó mesterséges világítása sem működött, a becsapódás okozta rázkódás tönkretette a berendezést.

Lucky szédült, és cserbenhagyták az érzékszervei. - Colos! - kiáltotta.

Nem kapott választ, ezért kinyújtotta a karját, és körbetapogatózott. A keze megérintette Colos arcát.

- Colos! - kiáltott újra. Megtapogatta az apró marsbeli emberke mellkasát, és érezte, hogy a szíve rendszeren ver. Megkönnyebbülés lett úrrá Luckyn.

Fogalma sem volt, mi történhetett az űrkomppal. Tudta, hogy a rájuk boruló tökéletes sötétségben képtelen volna bármi módon irányítani az űrhajót. Csak abban reménykedhetett, hogy a víz ellenállása megállítja a kompot, mielőtt az a fenéknek ütközik.

Kitapogatta az ingében lapuló zseblámpát: egy kis, tizenkét centiméteres műanyag rudacskát, amely a hüvelykujj nyomására működésbe jött, és ragyogó fénnel világított előre, a sugara szétterült, anélkül hogy a távolsággal láthatóan gyöngült volna az ereje.

Lucky megint Colos felé tapogatózott, és óvatosan megvizsgálta. A marsbeli homlokán volt egy púp, de csonttörést nem talált rajta.

Colos szempillája megrebbent. Nyöszörögni kezdett.

- Nyugi, nyugi, Colos - suttogetta Lucky. - Hamarosan minden rendben lesz. - Erről ugyan csöppet sem volt meggyőződve, ahogy kilépett a folyosóra. Azt viszont tudta, hogy a hajó csak úgy érheti el úticélját, ha sikerül életre pofozni és együttműködésre bírni a pilótákat.

Azok éppen fölültek, és vaksin hunyorogtak Lucky zseblámpájába, amikor Starr megjelent az ajtóban.

- Mi történt? - nyögdécselte Johnson. - Az egyik percben még a műszerfal előtt ültem, aztán... - Nem látszott ellenségesnek, csak zavar és fájdalom tükröződött a szemében.

A *Vénusz Csodája* fedélzetén részben visszatért az élet a normális kerékvágásba. A hajó meglehetősen nehezen haladt előre, de a hosszirányú fényszórókat sikerült rendbe hozni, és a vésztartalék elemeknek is megnőtt a becülete, mert a most következő életmentő beavatkozásokhoz minden erejükre szükség volt. Halkan zúgni kezdett a propeller, és az űrkompp végre bemutathatta harmadik - a helyzetnek leginkább megfelelő - tulajdonságát. Ezt a hajót ugyanis nemcsak az űrben és a levegőben lehetett irányítani, hanem a vízben is.

George Reval lépett az irányítóterembe. Lesütötte a szemét, és láthatóan zavarban volt. Az állán volt egy hosszú, mély seb, amelyet Lucky kimosott, fertőtlenített, és alaposan beszórt véralvadást segítő szerrel.

- Van néhány kisebb szívirgás, de betömtem őket - közölte Reval. - A szárnyak letörtek, és a fő tápegységek teljesen lemerültek. Alapos javításra lesz szükségünk, de szerintem szerencsénk volt. Jó munkát végzett, Mr. Williams.

Lucky röviden biccentett:

- Remélem, egyszer csak elmondja, mi történt. Reval elvörösödött.

- Nem tudom. Nem szívesen mondom ezt, de tényleg nem tudom.

- És maga? - fordult Lucky a másikhoz.

Tor Johnson, aki hatalmas tenyerével próbálta életre pofozni a rádiót, csak megrázta a fejét.

- Az utolsó tiszta pillanatom, amelyre vissza tudok emlékezni, akkor volt, amikor még bent jártunk a

felhőrétegben - mondta Reval. - Attól kezdve semmire sem emlékszem, egészen addig, amíg arra nem riadtam, hogy a maga zseblámpájával nézek szembe.

- Mondja, maga vagy Johnson nem használnak valamilyen kábítószer? - kérdezte Lucky.

Johnson mérgesen nézett föl.

- Ugyan már - dörmögött a bajusza alatt. - Dehogy. - Akkor mitől veszítették el az eszüket, ráadásul mindketten ugyanabban a pillanatban?

- Bárcsak tudnám! - mondta Reval. - Nézze, Mr. Williams, egyikünk sem amatőr. A nyilvántartás szerint első osztályú komppilóták vagyunk. - Felnyögött. - Illetve voltunk. Ezek után feltehetőleg eltiltanak a repüléstől.

- Majd meglátjuk - jelentette ki Lucky.

- Ide figyeljete - szólalt meg mogorván Colos -, mi a fenének ennyit beszélni arról, amin már túljutottunk, és vége? Most hol vagyunk? Ezt szeretném én tudni. Hova megyünk?

- Természetesen letértünk az utunkról - ismerte be Tor Johnson. - Egyelőre csak ennyit mondhatok. Még legalább öt-hat órába telik, míg kiérünk Aphroditéra.

- Hájás Jupiter és az összes mellékbolygója! sóhajtott Colos, és undorral kinézett a kémlelőnyíláson kívüli sötétségbe. - Hat vagy hét óra ebben a fekete takonyban?

Aphrodité a legnagyobb város a Vénuszon, a lakossága több mint negyedmillió.

A *Vénusz Csodája* még egy mérföldre volt tőle, de a tenger már zöldes fényű volt Aphrodité világításától. Miután sikerült helyreállítani a rádiókapcsolatot, a baljós fényben egyre több sötét, olajosan csillogó mentőhajó alakját lehetett kivenni, amelyeket a komp fogadására küldtek ki. Csöndes útitársként szegődtek melléjük.

Ami Luckyt és Colost illeti, életükben először pillanthatták meg a Vénusz egyik víz alatti kupolás városát. Az eléjük táruló látvány olyan csodálatos volt, hogy meglepetésükben szinte elfeledték mindazt a sok kellemetlenséget, amelyen idáig keresztülmentek.

Messziről smaragdzöld, tündérországbeli buboréknak látszott, amely a köztük lévő víztömeg miatt reszketve csillogott. Halványan ki lehetett venni az épületek körvonalát és a hálós szerkezetű vázrendszert, amely ezt a buborékot védte a ránehezülő víz nyomásától.

Minél közelebb értek, annál hatalmasabb és ragyogóbb lett a kupola. Ahogy a köztük lévő vízmennyiség csökkent, a haragoszöld is egyre világosabbra váltott. De minél jobban elveszítette meseszerűségét, tündérországbeli vonásait, Aphrodité annál káprázatosabb lett.

Végre becsusszantak egy hatalmas zsilipbe, amelyben elfért egy egész teherszállító konvoj vagy egy óriási cirkáló, és várták, hogy kiszivattyúzzák körülöttük a vizet. Miután ez megtörtént, a *Vénusz Csodája* egy emelőkar segítségével bevitörázott a városba.

Lucky és Colos megvárták, míg kirakodják a csomagjaikat, némán kezet ráztak Revallal és Johnsonnal, aztán kolibrival besuhantak a Hotel Bellevue-Aphroditéba.

Ahogy a pörgő szárnyú kolibri kopott méltósággal átevíckélt a kupola tartószerkezetén és a tetők fölött, Colos elképedve kukucskált ki az ívelt ablakon.

- Szóval ez volna a Vénusz - állapította meg tettetett közönnyel. - Nem is tudom, érdemes volt-e ennyit küszködni érte. Soha nem fogom elfelejteni, ahogy az az óceán jött felénk.

- Attól tartok, hogy az csak a kezdete volt a bajnak - tünődött Lucky.

Colos feszengve pislogott nagyra nőtt barátjára. - Tényleg úgy gondolod?

Lucky vállat vont.

- Attól függ. Meglátjuk, mit mond Evans.

Első látásra a Hotel Bellevue-Aphrodité Zöld Terme sem biztatott sok jóval. A reszkető fényektől úgy tetszett, mintha az asztalok és a vendégek a tenger mélyén lebegnének. A mennyezete olyan volt, mint egy lefordított tál, alatta egy hatalmas akváriumgömb forgott lassan körbe, amelyet ravaszul elhelyezett sugárnyalábok tartottak a magasban. A belsejét tengeri növények csipkézték, közöttük a bolygó állatvilágának legszebb darabjai, a színes "tengeri szalagok" tekergőztek.

Colos korgó gyomorral elsőként érkezett. Kicsit feszélyezte, hogy nem a megszokott kázinóba került, zavarta a valóságos, két lábon járó pincérek jelenléte, és bosszankodott, amikor közölték vele, hogy a Zöld Terem vendégei csakis és kizárólag a szálloda menüjét fogyaszthatják. Kicsit megkönnyebbült, amikor az aperitívről kiderült, hogy nem is olyan rossz, és a levesről, hogy egészen jó.

Aztán megszólalt a zene, a kupolás mennyezet megtelt csillogó étellel, és az akvárium alig észrevehetően forogni kezdett.

Colosnak tátva maradt a szája; egy pillanat alatt megfeledkezett a vacsoráról.

- Nézzenek oda! - kiáltott fel.

Lucky odanézett. A tengeri szalagok különböző hosszúságúak voltak, az egyik félarasznnyi fonálnak látszott, a másik olyan volt, mint egy széles, egy méter hosszan tekergőző öv. Mindegyik vékony volt, olyan vékony,

mint egy darab papír. A kígyózó mozgástól hullámosan fodrozódott a testük.

És mindegyik fluoreszkáló fényel világított; mindegyik más színben pompázott. Hihetetlen színekavalkád volt. A tengeri szalagok oldalán ragyogó fényspirál futott végig: karmazsin, rózsaszín, narancs; itt-ott elszórtan néhány kék és ibolyaszínű, és a nagyobb példányok között egy-két elképesztően fehér csik látszott. És mindezt a külső világítás halványzöldje színezte tovább. Ahogy úsztak, a színes vonalak összetalálkoztak és egymásba kavarodtak. A káprázó szemnek olyan volt mindez, mintha a vízben szivárvány ragyogna, amely hol elhalványult, hol még erősebb pászmákkal tűnt elő.

Colosnak nagy nehezen sikerült figyelmét a desszertre összpontosítani. A pincér "medúzamazgáknak" nevezte, és a kis ember eleinte meglehetősen gyanakvással szemlélte a tálat. A medúzamazgak puha, narancsszínű, ovális szemek voltak, amelyek kissé összetapadtak, de viszonylag könnyen engedelmessé váltak a kanálnak. Colos eleinte száraznak érezte őket, de aztán hirtelen fenséges ízű, szirupos lé olvadt szét a szájában.

- Az ürre! - kiáltott föl meglepődve Colos. Kóstoltad már a desszertet?

- Mit? - kérdezte szórakozottan Lucky.

- Kóstold meg a desszertet! Olyan, mint a tömény ananászié, csak milliószor jobb... Mi a baj?

- Nem vagyunk egyedül - közölte Lucky.

- Ugyan, menj már! - Colos megfordult a széken, mintha meg akarná szemlélni a többi vendéget.

- Nyugi - mondta halkán Lucky, és Colos megdermedt.

Colos hallotta, hogy valaki puha léptekkel közeledik az asztaluk felé. Próbált arrafelé sandítani. A sugárpisztolya a szobában maradt, de az övtáskájában ott lapult a lézerkés. Olyan volt, mint egy óraláncon függő mütyürke, de ha kellett, kettőbe tudott hasítani egy embert. Colos szaporán játszani kezdett vele.

- Megengedik, hogy ideüljek, fiúk? - szólalt meg Colos mögött egy hang.

Colos megfordult a széken, tenyerében a lézerkés, készen arra, hogy egy gyors döféssel felnyissa a hivatlan vendég hasát. Ám az illetőről mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy ellenséges szándékkal közeledne. Hájás volt, de jól szabott öltönye sokat levett a kövérségéből. Az arca gömbölyded volt, szürkés haját gondosan fölfésülte a feje búbjára, de így is látszott, hogy kopaszodik. Apró, kék szeme barátságosnak látszott. A vénuszi divatnak megfelelően ő is öszes, tömött bajuszt viselt.

- Hát persze, üljön le - mondta hűvösen Lucky. Látszólag minden figyelmét a férfi jobb kezében tartott fonó csésze kávéra összpontosította.

A hájas alak leült. Kezét az asztalon pihentette. Az egyik csuklóján följebb húzta a ruha ujját, míg a másik tenyerével kissé eltakarta. Egy pillanatra ovális folt jelent meg rajta, amely előbb elsötétült, aztán fekete lett. A fekete foltban apró fénypontok táncoltak, vibráltak, a Nagymedve és az Orion jól ismert alakját formázva. Aztán eltűntek a pontok is, a fekete folt is, csak egy ártatlan, puffadt csukló maradt, és fölötte a hájas férfi mosolygó, kerek arca.

A Tudományos Tanács azonosító jelét nem lehetett sem hamisítani, sem imitálni. Ahhoz, hogy megjelenjen, az akaraterő kifejtésére volt szükség, de a módszer a Tanács egyik legféltettebb titka volt.

- A nevem Mel Morriss - mondta a kövér ember.

- Gondoltam - jelentette ki Lucky. - Megmondták, hogy néz ki.

Colos hátradőlt, és visszacsúszította a lézerkést a helyére. Mel Morriss a Tanács vénuszi részlegének a vezetője. Colos már hallott róla. Egyrészt fellélegzett, másrészt kissé csalódottan érezte magát. Bunyót várt - talán hogy egy gyors legyintéssel a pasas képébe lehet lötytinteni a kávé, fel lehet borítani az asztalt, aztán jöhetett volna a többi, mindenesetre nem bánta volna, ha történik valami.

- A Vénusz szokatlan és szép helynek tetszik közölte Lucky.

- Láta már a világító akváriumunkat?

- Rendkívül látványos - ismerte el Lucky.

A vénuszi tanácsos mosolygott, és fölemelte az egyik ujját. A pincér hozott neki egy csésze fonó kávé. Morriss hagyta, hogy egy kicsit hűljön, aztán halkán azt mondta:

- Gondolom, csalódtak, hogy itt találkoztunk. Szerintem valaki mást vártak.

- Kötetlen beszélgetésre készültem az egyik barátommal - mondta hűvösen Lucky.

- Tudok arról is - mondta Morriss -, hogy üzenetet küldött Evans tanácsosnak, miszerint itt szeretne találkozni vele.

- Látom, erről is értesült.

- Úgy bizony. Evanset egy ideje állandóan figyeljük. Lehallgatjuk a neki küldött üzeneteket.

Halkan beszélgettek. Még Colos is alig hallotta őket, mivel szemközt ültek egymással, csöndben kortyolgatták a kávéjukat, és ügyeltek rá, nehogy érzelmek kerüljenek a szavak közé.

- Nem helyeslem, hogy ezt teszik vele - közölte Lucky.

- Ezt mint a barátja mondja? - Igen.

- Ha jól tudom, Evans is mint a barátja figyelmeztette, hogy kerülje el a Vénuszt.

- Látom, erről is tud.

- Igen. Sőt arról is, hogy egy majdnem halálos balesetük volt, amikor leszálltak a Vénuszra. Igazam van?

- Igaza. Azt akarja ezzel mondani, hogy Evans valami ilyesmitől féltett bennünket?

- Félte? A nagy ürre, Starr, az ön Evans barátja saját maga tervezte meg azt a balesetet.

3

Élesztő!

Lucky arca kifejezéstelen maradt. A szeme se rebtent, ami elárulta volna a nyugtalanságát.

- Részleteket kérek - szólalt meg.

Morriss újra mosolygott, de a szája felét elrejtette az a lehetetlen vénuszi bajusz.

- Sajnos, itt nem lehet. - Akkor hol?

- Egy pillanat. - Morriss az órájára nézett. Körülbelül egy perc múlva kezdődik a műsor. Mindenki tengerfényben akar majd táncolni.

- Tengerfényben?

- A fölöttünk lévő tenger halványzöld fénnel fog világítani. Az emberek pedig fölkelnek, hogy táncoljanak. Mi majd velük együtt kelünk föl, és csöndben távozzunk.

- Úgy mondja, mintha e pillanatban is veszély leselkedne ránk.

- Nemcsak mondom, hanem így is van - mondta komoran Morriss. - Biztosíthatom, hogy mióta belépett Aphroditéba, az embereink egy percre sem veszítették szem elől.

Hirtelen különös hang harsant fel. Úgy tetszett, mintha az asztal közepén lévő kristálydíszből jönne. Abból, hogy a többi vendég is ugyanabba az irányba fordult, világos volt, hogy a hang az asztalokon elhelyezett díszekből jön.

- Hölgyeim és uraim - mondta a hang -, üdvözljük önöket a Zöld Teremben. Reméljük, ízlett a vacsora. Hogy fokozzuk az élvezetet, a rendezőség örömmel jelenti be önöknek Tobe Tobias és zenekara magnetofonikus dallamait...

Miközben beszélt, kialudt a fény, és utolsó szavait elnyelte az összegyűlt vendégsereg elragadtatott sóhaja, a vendégek többsége ugyanis most érkezett a Földről. A mennyezeten lévő akváriumgömb hirtelen ragyogó smaragdzöldre váltott, és benne a tengeri szalagok metszően éles fénnel szikráztak fel. Az akvárium olyan volt, mint egy csiszolt kristálygömb, és ahogy forgott, puha, hipnotikus erejű, lebegő árnyak lepték el a helyiséget. A zene hangja, amely szinte kizárólag egy sor bizarr formájú hangszer testéből tört elő, lassan fölerősödött. A hangok úgy keletkeztek, hogy a zenészek különböző alakú vonókkal különös mozdulatokat végeztek a hangszereket körülvevő mágneses erőtérben.

A nők és a férfiak fölkeltek táncolni. Mozgó alakok suhantak, és mindenféle sziszegő, suttogó nevetés hallatszott. Előbb Lucky, majd Colos csuklójára fonódott egy kéz, mire mindketten fölálltak.

Lucky és Colos csöndben követte Morriss. Innen is, onnan is marcona kinézetű alakok szegődtek a nyomukba. Mintha a kárpitból nőttek volna ki. Elég távol maradtak ahhoz, hogy ártalmatlannak látszanak, de Lucky biztosra vette, hogy mindegyikük keze a gázpisztoly ravaszán pihen. Efelől egy pillanatig sem volt kétsége. Mel Morriss, a Tudományos Tanács vénuszi részlegének vezetője nem tréfált.

Lucky elismerően nézett körül Morriss lakásában. Nem volt pazar, de kényelmesnek látszott. Itt lakva az ember könnyen elfelejthette, hogy száz méterrel följebb van egy átlátszó kupola, e fölött százméternyi sekély, szénsavas óceán, aztán pedig százötven kilométer vastag ellenséges, belélegezhetetlen atmoszféra.

De Luckynak leginkább az egyik alkóvot körbefolyó könyvfilmgyűjtemény tetszett.

- Ugye ön biofizikus, dr. Morriss? - A meglepetéstől ösztönösen a hivatalos nevén szólította.

- Igen - felelte Morriss.

- Az egyetemen magam is végeztem biofizikai kutatásokat - jegyezte meg Lucky.

- Tudom - mondta Morriss. - Olvastam a dolgozatát. Kítűnő munka. Egyébként szólíthatom Davidnek?

- Ez az első keresztnévem - ismerte el a földi férfi -, de mindenki Luckynak hív.

Colos közben kinyitotta az egyik filmtartót, letekert egy darab filmet, és a fény felé tartotta. Borzongva tette vissza.

- Pedig nem is úgy néz ki, mint egy tudós - közölte harciasan Morrisszal.

- Remélem is, hogy nem - felelte Morriss, aki láthatólag csöppet sem találta sértőnek Colos megjegyzését. - Ez sokszor hasznomra válik.

Lucky tudta, Morriss hogy érti. Ezekben a napokban, amikor a tudomány átítatta az emberiség egész életét és kultúráját, a tudósok többé nem érték be a laboratóriumaikkal. Pontosan ezért született meg a Tudományos Tanács. Eredetileg tanácsadó testületnek szánták, amely segíti a kormányt a galaktikai jelentőségű ügyekben, és amelyben kizárólag képzett tudósok kapnak helyet, akik megfelelő információ birtokában hozzák meg bölcs döntéseiket. Azonban egyre inkább bűnüldöző és kémelhárító rendszerré vált. Mind több szílat vett ki a kormány kezéből, és ragadott magához. A tevékenysége folytán egy nap talán megszületik a Tejút nagy

Bírodalma, ahol mindenki békében és harmóniában élhet.

Vagyis úgy alakult, hogy mivel a Tanács tagjainak számos olyan feladatot is végre kellett hajtaniuk, amely ugyancsak messze esett a tiszta tudománytól, a siker érdekében nekik is jobb volt, ha nem látszott rajtuk, hogy tudósok - legalábbis addig, amíg aggyal is bírták a megpróbáltatásokat.

- Nem bánnám, ha végre engem is beavatna az itteni bajok részletes elemzésébe - szólalt meg Lucky.

- Mennyit mondtak el a Földön?

- A lehető legszárazabb tényeket. A többit egy helyszínen dolgozó, megbízható szakembertől szeretném hallani.

Morriss elmosolyodott, és a mosolyban nem kevés irónia volt.

- A helyszínen dolgozó megbízható szakember? A központi irodában nem így szoktak beszélni rólunk. Inkább a saját bajkeresőiket küldik ki, aztán olyanok érkeznek, mint ez az Evars.

- Meg én - ismerte be Lucky.

- A maga esete egy kicsit más. Mindannyian tudjuk, milyen kitűnően dolgozott tavaly a Marson meg azt is, hogy épp most fejezett be egy egyszerű munkát az aszteroidákon.

- Ha azt hiszi, hogy mindent tud, jobb lett volna, ha maga is ott van Luckyval - káromgott Colos. Lucky egy kicsit elpirult.

- Sose bánd, Colos - mondta gyorsan. - Csak el ne kezd mesélni valamelyik nagy történetedet. Mindhárman hatalmas, földi gyártmányú, kényelmes és puha karosszékben ültek. A hangok visszaverődésében volt valami, ami Lucky gyakorlott fülének azt súgta, hogy a lakás hangszigeteléssel és a képek elleni védőpajzzsal van ellátva.

Morriss rágyújtott, és a többieket is megkínálta, de azok visszautasították.

- Mennyit tud a Vénuszról, Lucky? Lucky elmosolyodott.

- Csak a szokásos dolgokat, amiket az ember az iskolában tanul. Fussuk át gyorsan: a második legközelebb lévő bolygó a Naphoz, és körülbelül hatvanhétmillió mérföldre van tőle. A Földhöz legközelebb eső világ, és legkevésbé huszonhatmillió mérföldre tudja megközelíteni az anyabolygót. Csak kicsivel kisebb, mint a Föld, de itt a gravitáció körülbelül öthatoda a normális földi tömegvonzásnak. Mintegy hét és fél hónap alatt kerüli meg a Napot, és körülbelül harminchat óra egy nap. A felszíni hőmérséklet kicsit magasabb, mint a Földön, de a felhők miatt nincs nagyon meleg. Ugyancsak a felhők miatt nincsenek valóságos évszakok. A felszínét óceán borítja, amelyet viszont tengeri alga borít. Az atmoszférája széndioxidból és nitrogénből áll, ami az ember számára belelegezhetetlen. Nos, mit szól hozzá, dr. Morriss?

- Ötös - szólalt meg a biofizikus -, de én inkább a vénuszi társadalomról és nem annyira magáról a bolygóról kérdeztem.

- Nos, ez azért bonyolultabb. Azt persze tudtam, hogy az emberek kupolás városokban laknak az óceán sekélyebb részein, és - amint látom - a vénuszi városok élete meglehetősen fejlett - sokkal fejlettebb, mint például a Marson.

- Hé! - kiáltott Colos.

Morriss apró, csillogó szeme a marsbelihez fordult. - Nem ért egyet a barátjával?

Colos töprengett.

- Jó, lehet, hogy nem olyan fejlettek, de azért ezt nem kéne mondania.

Lucky elmosolyodott, aztán folytatta:

- A Vénusz meglehetősen fejlett bolygó. Azt hiszem, körülbelül ötven város van rajta, és nagyjából hatmillió ember lakja. Szárított algát exportálnak - amely, tudomásom szerint, kitűnő trágya -, és állati tápláléknek dehidrált élesztőtégylát.

- Ez is egész jó volt - ismerte el Morriss. - Uraim, milyen volt a vacsora a Zöld Teremben?

Lucky a váratlan témaváltástól egy pillanatra elhallgatott, aztán azt mondta:

- Nagyon jó. De miért kérdezi?

- Egy percen belül meglátják. Mit ettek?

- Pontosán nem is tudnám megmondani - mondta Lucky. - Házi ételek voltak. Gyanúm szerint valami marhagulyást kaptunk, hozzá egy egészen érdekes mártást és zöldséget, amit nem tudtam felismerni. Volt még gyümölcssaláta és mindezek előtt a paradicsomlevesnek valamilyen fűszeres változata.

- És desszertnek medúzamagvak - kotyogott közbe Colos.

Morriss gúnyosan nevetett.

- Ha hiszik, ha nem, mindketten tévednek. Nem volt sem marhahús, sem gyümölcs, sem paradicsom. Még kávé sem. Csak egy dolgot kaptak enni. Csak egyfélé. Élesztőt!

- Micsodát? - visította Colos.

Egy pillanatig Lucky is meglepődött. A szemöldöke elkeskenyedett, és azt kérdezte:

- Komolyan mondja?

- Hát persze. Ez a Zöld Terem specialitása. Soha nem beszélnek róla, különben a földiek nem volnának hajlandók megenni. Egyébként később mindenkit alaposan kifaggatunk, hogy ízlett egyik vagy másik fogás, hogy vajon hogyan lehetne továbbfejleszteni őket. A Zöld Terem a Vénusz legértékesebb kísérleti f állomása.

Colos felfújta parányi arcát, és ordított, ahogy a torkán kifért:

- Beperelem őket! A Tanács elé viszem az ügyet! A tudtom nélkül nem etethetnek élesztővel, mint egy lovat vagy tehenet... vagy egy...

A mondat vége izgatott hadarásba fulladt.

- Gyanítom - szólalt meg Lucky -, hogy az élesztőnek köze van a bűnözési hullámhoz a Vénuszon.

- Gyanítja? - kérdezte szárazon Morriss. - Akkor nem olvasta a hivatalos jelentéseinket. Ezen nem is csodálkozom. A földiek úgy gondolják, hogy mi itt mindent felnagyítunk. Biztosíthatom, hogy nem. És ez nem pusztán egy bűnözési hullám. Élesztő, Lucky, élesztő! A Vénuszon mindennek ez az alfája és omegája.

Egy robotpincér gurult be a nappaliba, rajta egy fortyogd kávéfőző és három csésze gőzölgő kávé. A felszolgáló először Lucky előtt állt meg, aztán Colos előtt. Morriss elvette a harmadik csészét, az ajkához emelte, majd elismerően megtörölte hatalmas bajuszát.

- Ad hozzá tejszínt és cukrot, ha kérnek - mutatott a robotra.

Colos szíjogva Morrissra nézett. Hangjában merő gyanakvással azt kérdezte:

- Élesztő?

- Nem. Ezúttal tiszta kávé. Esküszöm.

Egy percig némán kortyolgatták a kávé, aztán Morriss azt mondta:

- Tudja, Lucky, az élet fenntartása a Vénuszon nagyon drága multság. A városainknak a vízből kell oxigént előállítaniuk, s ez óriási elektrolitikus állomásokot igényel. Minden városnak hatalmas tartószerkezetre van szüksége, hogy ellensúlyozza a kupolákra nehezedő több milliárd tonna vizet. Aphrodité városa egy év alatt annyi energiát használ el, mint az egész dél-amerikai kontinens, pedig a lakossága ezredrésze amazénak. Ezt az energiamennyiséget természetesen meg kell termelnünk. Exportálnunk kell valamit a Földre, hogy cserébe erőműveket kapjunk, speciális gépeket, atomenergiát és így tovább. A Vénusz egyetlen terméke, amiből kimeríthetetlen tartalékaink vannak, az alga. Bizonyos mennyiséget trágyaként exportálunk, de ez még nem oldja meg a problémánkat. Az alga nagyobbik részét közvetítő kultúráként használjuk a tíz- meg tízezerféle élesztő számára.

Colos lebiggyesztette az ajkát.

- Az alga átalakítása élesztővé nem nagy fejlődés. - Talán nem ízlett a vacsora? - kérdezte Morriss. - Kérem, folytassa, dr. Morriss - mondta Lucky. - Természetesen Mr. Jonesnak nagyon iga...

- Szólítson Colosnak.

Morriss higgadtan végigmérte a kis marsbelit, és azt mondta:

- Ha így jobban tetszik. Colosnak igaza van, ha az élesztőről általában ilyen lesújtó véleménye van. Legfontosabb élesztőfajtáink csak az állatok táplálására szolgálnak. De ez is rendkívül hasznos. Az élesztővel táplált sertés olcsóbb és jobb minőségű. Az élesztőben rengeteg kalória, fehérje, ásványi só és vitamin van. Vannak ennél jobb minőségű élesztőkészítményeink is, amelyeket akkor használunk, ha hosszú ideig és a lehető legkisebb helyen kell tárolnunk az élelmet. Hosszabb úrutazásokra például gyakran úgynevezett Y-adagokat viszünk magunkkal. És végül a legfinomabb élesztőfajtáink, amelyek előállítására igen költséges és sok vesződséggel jár, nos, ezek kerülnek a Zöld Terem étlapjára, mert ezekkel tudjuk a legjobban utánozni vagy fejleszteni a közönséges ételeinket. Nagyobb mennyiséget még egyikből sem tudunk termelni, de egy nap talán sikerül. Gondolom, érti az erőfeszítéseink lényegét, Lucky.

- Azt hiszem, igen.

- Én viszont nem - szólalt meg harciasan Colos. Morriss sietett megmagyarázni:

- A Vénusz monopóliumra fog szert tenni e luxusfajták termelésében. Egyetlen másik világnak sem lesz ilyesfajta mesterséges tápláléka. De a Vénusz tapasztalata nélkül a zymokultúrák területén...

- A micsodák területén? - kérdezte Colos.

- Az élesztőkultúrák területén. Vagyis a Vénusz tapasztalata nélkül egyetlen más világ sem tud kifejleszteni ilyen élesztőket, de még megtartani sem, ha netán sikerül megszerezni őket. Vagyis ez azt jelenti, hogy a Vénusz rendkívül jövedelmező üzletre tehet szert, akár az egész Galaxisban kereskedhet a luxuscikknek számító élesztőfajták exportálása révén. És ez nem csupán a Vénusz számára fontos, hanem a Föld, sőt az egész Szoláris Konföderáció számára is. Mivel mi vagyunk a Galaxis legöregebb tagjai, egyben miénk a leginkább túlnépesedett rendszer is. Ha egy kiló élesztőt sikerül elcserélnünk egy tonna gabonára, akkor jó üzletet csináltunk.

Lucky türelmesen hallgatta Morriss előadását.

- De van egy idegen hatalom, amely mindent elkövet, hogy gyöngítse a Földet, s amelynek most az az érdeke, hogy tönkretegy a Vénusz élesztőmonopóliumát - mondta.

- Látom, ezt érti - folytatta Morriss. - Bárcsak meg tudnám győzni a Tanács többi tagját is erről az élő és mindenütt jelenlévő veszélyről. Katasztrófális lehet, ha ezeket az élesztőfajtákat és velük együtt az élesztőkultúrák nemesítéséről szerzett ismereteinket ellopja valaki.

- Így igaz - mondta Lucky -, de itt jön egy fontos kérdés: előfordult már ilyen lopás?

- Még nem - mondta komoran Morriss. - De hat hónap óta történt egy sor érthetetlen boncselekmény, furcsa baleset és a véletlenek különös egybejártsága. Egyik-másik egészen zavarba ejtő, sőt van, amelyik kifejezetten

mulatságos, mint például annak az öregembernek az esete, aki aprópénzt dobált a gyerekek közé, aztán őrlöngve berohant a rendőrségre, hogy őt kirabolták. Amikor előkerültek a tanúk, akik bebizonyították, hogy ő személyesen dobálta szét a pénzt, az öregúr szinte beleőrült, mondván, hogy ő ugyan nem tett ilyet. Vannak persze ennél komolyabb esetek is, mint amikor például egy darukezelő rosszkor engedett el egy féltonnás algabálát, és megölt vele két embert. Később váltig bizonygatta, hogy elsötétült előtte a világ.

- Lucky! - visított fel Colos. - De hisz a komppilóták is azt állították, hogy elvesztették az eszméletüket.

Morriss bólintott:

- Igen, szinte örülök, hogy ez megtörtént, bár annak még jobban, hogy túléltek. A földi Tanács így talán jobban elhiszi, hogy mindezek mögött kell lennie valaminek.

- Ha jól értem - szólalt meg Lucky -, ön valami hipnózist sejt e mögött.

Morriss szája humortalan vigyorgásra húzódott.

- A hipnózis szelíd kifejezés, Lucky. Ismer olyan hipnotizőrt, aki képes érvényesíteni a befolyását egy távolban lévő és ellenszegülő tárgyra? Ha hiszi, ha nem, azt kell mondanom, hogy van a Vénuszon olyan személy vagy személyek, akik képesek tökéletesen uralkodni mások gondolatain. Ezek használják az erejüket, gyakorolják a hatalmat mások fölött, és egyre nagyobb jártasságot szereznek benne. Minden nappal nehezebb lesz védekezni ellenük. Tatán már most is késő!

4

Tanácsos vád alatt!

Colos szeme felragyogott:

- Soha nem késő, ha egyszer Lucky megjelenik. Hol kezdjük, Lucky?

- Lou Evansnél - mondta halkán Lucky. - Vártam, hogy szóba hozza, dr. Morriss.

Morriss összevonta a szemöldökét; nyúlós arca fenyegető kifejezést öltött.

- Maga a barátja. Tudom, hogy meg akarja védeni. Nem túl kellemes történet. Jobb lenne, ha mindez nem egy tanácsstaggal történik meg - ráadásul a maga barátjával.

- Engem nemcsak az érzelmeim vezetnek, dr. Morriss - mondta Lucky. - Úgy ismerem Lou Evanset, ahogy csak egyik ember ismerheti a másikat. Tudom, hogy képtelen lenne olyasmit csinálni, amivel veszélybe sodorhatja a Tanácsot vagy a Földet.

- Akkor figyeljen, és ítélje meg maga. Ami azt illeti, Evans a hivatalos kiküldetése során nem végzett semmit. "Bajkereső"-nek titulálják, ami nagyon vicces szó, de semmit sem jelent.

- Nem akarnám megsérteni, dr. Morriss, de nem lehet, hogy maga neheztelt rá, amiért itt megjelent?

- Nem, dehogy. Csak nem láttam értelmét az útjának. Mi itt nőttünk fel a Vénuszon. Van bizonyos tapasztalatunk. Mi várható el ezek után egy suhantól, aki most csöppent ide a Földről?

- Néha jól jön egy új megközelítés.

- Ostobaság. Mondom magának, Lucky, az a baj, hogy a földi központ nem tartja fontosnak a problémánkat. Evanset is csak azért küldték ki, hogy nagy fából nézzen körül, tisztázza az ügyeket, aztán térjen vissza azzal, hogy nem történt semmi.

- Ennél bölcsebbnek ismerem a földi Tanácsot. És maga is többre tartja őket.

De Morriss csak zsörtölődött tovább:

- Mindenesetre ez az Evans úgy három hete azt kérte, hogy láthassa az élesztőfajták növekedéséről szóló bizalmas adatokat. A termelésirányítók megtagadták a kérés teljesítését.

- Megtagadták? - kérdezte Lucky. - De hiszen egy tanácsos kérte.

- Ez igaz, de az élesztőgyártásban dolgozók nagyon titoktartóak. Ilyesmit pedig nem szokás kérni. Még egy tanácsosnak sem. Kérdezték Evanstól, hogy mi szüksége ezekre az információkra. Ezt viszont ő nem volt hajlandó elárulni. Erre közölték velem, mit kért tőlük, és én is megtagadtam a teljesítését.

- De milyen alapon? - hördült fel Lucky.

- Evans nekem sem volt hajlandó elmondani, hogy miért van rá szüksége, és mivel a Vénuszon én vagyok a Tanács rangidős tagja, az én szervezetemben senkinek sem lehet titka előttem. Ráadásul a maga barátja, Lou Evans ezek után olyat tett, amire nem számítottam. Ellopta az adatokat. Tanácsosi pozíciójával visszaélve bejutott a kutatóintézet elzárt területére, és úgy távozott, hogy mikrofilmeket rejtett el a csizmájában.

- Nyilván jó oka volt rá.

- Volt - mondta Morriss -, volt. A mikrofilmek az a tápanyagreceptek voltak, amelyek egy egészen új és nagyon kényes élesztőfajta táplálásához szükségesek. Két nappal később egy munkás, aki ennek a vegyületnek az egyik komponensét állította elő, egy kis higanysót adott hozzá a vegyülethez. Az élesztő elpusztult, és ezzel hathónapi munka veszett kárba. A munkás megesküdtött rá, hogy nem tett ilyet, pedig ő volt az. A pszichiátereink megvizsgálták. Mostanra pontosan tudjuk, mi történhetett. Nyilvánvaló, hogy egy rövid időre elvesztette az eszméletét. Az ellenség még nem lopta el az élesztőfajtát, de egyre közelebb kerül hozzá. Igaz?

Lucky barna szeme elsötétült.

- Most már értem a teóriájukat. Eszerint Lou Evans átpartolt az ellenséghez, bárki legyen is az.

- Szíriuszok - bökte ki Morriss. - Biztos vagyok benne.

- Lehetséges - ismerte el Lucky. A Szíriusz bolygóinak lakói évszázadok óta a Föld legádázabb ellenségei. Könnyű volt mindent rájuk kenni. - Lehetséges. Tegyük fel, hogy Lou Evans átpartolt hozzájuk, megegyeztek, hogy megszerzi az adatokat, amelyeknek segítségével elkezdhetik a bajkeverést az élesztőgyárakban. Eleinte kisebb zavarokat idéznek elő, és ezek előkészítik a talajt a nagyobb zűröknek.

- Igen, ez az én teóriám. De tud másikat ajánlani? - Nem lehetséges, hogy maga Evans tanácsos is hipnózis alatt állt?

- Ez nem nagyon valószínű. Jó néhány eset van a nyilvántartásunkban. A hipnózis áldozatai közül senki sem vesztette el az eszméletét fél óránál hosszabb időre, és a pszichopróba során valamennyiüknél egyértelműen kimutathatók voltak a totális amnézia periódusai. Evansnek két napig hipnózisban kellett volna lennie, hogy elvégezhesse, amit tett, és semmi jelét nem mutatta az amnéziának.

- Megvizsgálták?

- Természetesen. De ha valakit rajtakapunk, hogy bizalmas adatok vannak a birtokában - pontosabban épp akkor kaptuk el, amikor megszerezte őket -, akkor megfelelő lépéseket kell foganatosítanunk ellene. Akkor is megtettem volna, ha százszoros tanácsos. Megvizsgáltuk, de utána feltételesen szabadlábra helyeztettem. Ám Evans megszegte a megállapodást, amikor a saját készülékén küldött üzeneteket, ezért elkezdtek zavarni az adásait, és ezentúl csak úgy tudott adni vagy fogni, hogy mi is vettük az üzeneteit. A magának küldött fax volt az utolsó. Vége a játéknak. Börtönbe csuktuk. Készítem a jelentést a központ számára, már rég meg kellett volna tennem, s ebben azt javaslom, hogy mozdítsák el a hivatalából, és indítsanak ellene vizsgálatot korrupció vagy esetleg hazaárulás vádjával.

- De még mielőtt ezt megtenné... - vágott közbe Lucky.

- Igen?

- Engedje meg, hogy beszéljek vele! Morriss ironikusan mosolyogva felállt.

- Szeretné? Miért ne? Odakísérem. Ebben az épületben van. Nagyon örülnék, ha maga is hallaná, mivel védekezik.

Elhaladtak egy rámpa mellett, csöndes örök vágta haptákba magukat és szalutáltak.

Colos kíváncsian bámulta meg őket. - Mi a fene ez, börtön?

- Ezekon a szinteken börtönszerűségek vannak - közölte Morriss. - A Vénuszon arra kell törekednünk, hogy az épületek sokféle funkcióra legyenek alkalmasak.

Egy kis terembe léptek be, és Colos minden előzetes figyelmeztetés nélkül hangos röhögésben tört ki. Lucky is képtelen volt elfojtani egy mosolyt, de azért megkérdezte:

- Mi baj, Colos?

- Semmi - semmi különös - mondta a kis ember zihálva, és a szeme könnyes volt a nevetéstől. - Csak olyan furcsa vagy, Lucky, ahogy ott állsz pucér felső ajakkal Mostanában annyi bajszot látok, hogy te tűnsz torznak. Úgy nézel ki, mintha valaki lángszórával megborotvált volna.

Morriss mosolygott, és a kézfejevel öntudatosan, kissé büszkén megdörgölte a saját bajuszát.

Lucky mosolya vigyorgássá terebélyesedett.

- Furcsa - mondta -, én is pontosan ezt gondoltam rólad, Colos.

- Itt álljunk meg - szólalt meg Morriss. - Ide fogják hozni Evanset. - Azzal megnyomott egy kis jelzőgombot.

Lucky körülnézett a helyiségben. Kiseb volt, mint Morriss szobája, és még személytelenebb. A bútorzatát mindössze kárpitozott székek meg egy kanapé alkották, középen egy alacsony asztal állt, és a vakablakok közelében volt két magasabb asztal. Mindkét vakablak mögött egy-egy gondosan kidolgozott tengeri tájat lehetett látni. Az egyik magas asztalon akvárium állt; a másikon két tál, az egyikben apró szemű szárított borsó, a másikban valami fekete, zsíros, nyálkás anyag.

Colos szeme önkéntelenül követte Lucky tekintetét. Hirtelen megszólalt:

- Mondd, Lucky, mi ez?

Félig futva közelítette meg az akváriumot, mélyen lehajolt, és belebámult a vízbe.

- Nézz ide!

- Ez egy vénuszi szarvasbéka, az itteniek kedvenc háziállata - közölte Morriss. - Egész szép példány. Még soha nem láttak ilyet?

- Nem - mondta Lucky. Odalépett Colos mellé az akváriumhoz, amely fél méter hosszú és körülbelül egy méter mély lehetett. A vizet tollszerűen szétterülő páfránylevelek szabdalják keresztbe-kasul.

- Ugye nem harap? - kérdezte Colos. A hüvelykujjával kavarta a vizet, és mélyen lehajolt, hogy belelásson.

Lucky feje a Coloséval egy vonalba süllyedt. A szarvasbéka ünnepélyesen visszabámult rájuk, Furcsa kis lény volt, a teste talán egyarasznyi, háromszögletű fején két, feketén kidülledő szem guvadt ki. Hat kis párnás lábán állt, amelyeket egészen közel húzott a testéhez. Mindegyik lábán három hosszú ujj nézett előre, egy pedig hátra. A bőre zöld volt és békaszerű, a háta középvonala mentén gyorsan rebbenő, fodros uszonyok húzódtak. A szája helyén erős, horgas, a papagájokéhoz hasonló csőr látszott.

Miközben Lucky és Colos bámulta, a béka emelkedni kezdett a vízben. Lába az akvárium alján maradt, de mint egy meghosszabbítható gólyaláb, úgy nyúlt ki, ahogy a lábízületei fokozatosan kiegyenesedtek. Amellett a feje átbökte volna a víz felszínét, megállt.

Morriss is lehajolt melléjük, és elragadtatottan szemlélte a kis állatot:

- Nem szeret kijönni a vízből. Túl sok oxigén van a levegőben. Élvezi az oxigént, de csak módjával. Szelíd, kedves kis bestiák.

Colos el volt bűvölve a látványtól. A Marson ugyanis nincs bennszülött állatvilág, s az efféle élőlények igazi újdonságot jelentettek számára.

- Hol élnek? - kérdezte.

Morriss egyik ujját beledugta a vízbe, és megsimogatta a béka fejét. A béka hagyta, hirtelen rángásokkal becsukta fekete szemét, amely az akvárium szemlélői szerint a kéjes érzés kifejezése lehetett.

- Elég szép számmal tenyésznek az algában közölte Morriss. - Úgy mozognak benne, mintha erdőben járnának. Hosszú ujjakkal egyenként megfogják a növények törzsét, és a csőrükkel letérik a legmakacsabb leveleket is. Valószínűleg szép kis lyukat is tudnának ütni az ember ujján, de még soha nem hallottam, hogy bárkit megharaptak volna. Csodálom, hogy nem láttak még ilyen szarvasbékát. A szállodának egész gyűjteménye van belőlük, egész családok, és közszemlére ki is teszik őket. Nem látták?

- Alkalmunk sem igen lett volna - jegyezte meg szárazon Lucky.

Colos villámgyorsan átlépett a másik asztalhoz, fölkapott egy szem borsót, megmerítette a fekete kotyvalékban, aztán visszajött. Csábítóan kinyújtotta a karját, mire a szarvasbéka végtelenül óvatosan kidugta csőrét a vízből, és elvette az ételt Colos ujjai közül. Colos sápítózni kezdett a gyönyörűségtől.

- Láttad ezt? - kiáltotta.

Morriss gyengéden elmosolyodott, mintha egy gyerekcsínyt nézne:

- A kis betyár. Egész nap ennének. Nézzék, milyen mohón zabálja.

A szarvasbéka arrébbmászott. A csőre egyik oldalán egy apró, fekete csöpp jelent meg, és ahogy elindult lefelé a vízben, a kis állat apró lábai azon nyomban kinyúltak utána. A béka csőre kinyílt, és bekapta a fekete cseppet.

- Mi van a tálakban? - kérdezte Lucky.

- Borsó és tengelyszír - közölte Morriss. - A kocsikenőcs igazi csemege a számukra, olyan, mint nekünk a cukor. A természetes közegükben nemigen találnak tiszta szénhidrogént. Így aztán kenőcs formájában kapják; azon sem lepődnek meg, ha hagynák magukat megfogni, ha cserében kaphatnak belőle.

- Egyébként hogy fogják meg őket?

- Amikor az algalászok bevonják a hálójukat, mindig van benne egy-két szarvasbéka. Meg persze más állat is.

- Hé, Lucky, szereznünk kéne... - mondta sóvárogva Colos.

Nem tudta befejezni, mert két merev ör lépett a szobába. Egy szikár, szőke fiatalember állt közöttük.

Lucky talpra ugrott.

- Lou! Lou, öreg fiú! - Mosolyogva nyújtott kezét. Egy pillanatig úgy látszott, hogy a másik elfogadja a kéznyújtást. Egy parányi örömszíkra lobbant az újonnan jött szemében.

De gyorsan kihunyott. A karja mereven és hűvösen csüngött lefelé.

- Helló, Starr - mondta közömbös hangon.

Lucky karja vonakodva hullott le.

- A záróvizsga óta nem láttalak - mondta, aztán elhallgatott. Nem tudta, mit mondjon egyik legrégebbi barátjának.

Úgy tetszett, a szőke tanácsos tudatában van a helyzet abszurditásának. Kurtán biccentve az oldalán álló örök felé, morbid humorral azt mondta:

- Azóta történt egy s más. - Aztán vékony ajkát görcsösen összeszorítva folytatta: - Minek jöttél? Miért nem tartottad távol magad ettől az egészszől? Kértelek.

- Nem tudom megtenni, ha egy barátom bajban van, Lou.

- Várd meg, amíg kérik a segítséget!

- Lucky, azt hiszem, csak az idejét pazarolja jegyezte meg Morriss. - Úgy beszél veled, mintha még mindig tanácsos volna. Pedig szerintem áruló.

A hájas vénuszi sziszegve ejtette ki a szót, amely úgy zuhant rájuk, mint egy korbácsütés. Evans lassan elvörösödött, de nem szólt semmit.

- Nekem a napnál világosabb bizonyítékokra van szükségem, mielőtt megengedem, hogy Evans tanácsossal kapcsolatban ilyen szó elhangozhassék - közölte Lucky. A "tanácsos" szónál megkeményedett a hangja.

Lucky leült. Egy hosszú percig mereven nézte a barátját, mire Evans elfordult.

- Dr. Morriss - szólalt meg Lucky -, legyen szíves, kérje meg az öröket, hogy távozzanak. Felelek Evans biztonságáért.

Morriss egyik szemöldökét felhúzva nézett Luckyra, aztán pillanatnyi habozás után intett az öröknek,

- Ha nem haragszol, Colos, te is átmehtnél a másik szobába.

Colos bólintott, aztán kiment.

- Lou - szólalt meg gyengéden Lucky -, már csak hárman maradtunk itt. Te, én és dr. Morriss. A Tudományos Tanács három tagja. Szerintem kezdjük az elejéről. Elvettél az adattárból az élesztőtermelésre vonatkozó bizalmas adatokat?

- Igen - felelte Evans.

- Akkor nyilván megvolt rá az okod. Mi volt az? - Nézd! Elloptam a papírokat. Azt mondtam: elloptam. Elismerem. Mit akarsz még? Nem volt rá okom. Csak megtettem. Ennyi. És most elég. Hagyj békén! Míg ezt mondta, remegett az ajka.

- Hallani akarta, hogy mit hoz fel a védelmére szólalt meg Morriss. - Hát ezt. Nincs mit mondania. - Azt hiszem, tudod: nem sokkal azután, hogy elvitted a papírokat, amelyeken épp az élesztőfajták leírása volt, a gyárban történt egy baleset - folytatta Lucky.

- Mindent tudok - mondta Evans. - Ezt mivel magyarázod?

- Nincs rá magyarázatom.

Lucky mereven nézte Evanset, az arcában szerette volna fölfedezni valami jelét annak a jól nevelt, mókászerető, acélidegzetű fiúnak, akire oly jól emlékezett az egyetemről. A vénuszi divatnak megfelelő új bajuszt kivéve a Lucky előtt álló férfi külső vonásaiban hasonlított az emlékre. Ugyanaz a hosszú csontozatú láb, a rövidre vágott haj, a hegyes, szögletes áll, a lapos mellkas, az atlétatermet. De egyébként? Evans szeme nyugtalanul rebtent ide-oda; az ajka szárazon reszketett, a körme egyenetlen és lerágott.

Lucky csöndben viaskodott magával, mielőtt a következő nyers kérdést kibökte volna. Végül is Evans a barátja volt, jól ismerte, soha nem kételkedett a hűségében, sőt gondolkodás nélkül az életét tette volna föl Evans megbízhatóságára.

- Lou, pénzért adtad el? - kérdezte.

Evans tompa, színtelen hangon válaszolt: - Erre nincs mit mondanom.

- Lou, még egyszer kérdezlek. Mindenekelőtt azt akarom, hogy tudd: én a te oldaladon vagyok, függetlenül attól, hogy mit követtél el. Ha becsaptad a Tanácsot, annak oka kell hogy legyen. Mondd meg, mi az! Ha elkábítottak, ha akár fizikailag, akár szellemileg kényszerítettek, ha megsaroltak, vagy ha bárki a közeledben megfenyegetett, kérlek, mondd el. A Föld szerelmére, Lou, ha mégoly durva is, mondd el. Olyan nagy hibát nem követhettél el, amit, legalább részben, ne enyhítene, ha most őszinte vagy. Ne hallgass!

Egy pillanatig úgy látszott, hogy Lou Evans beszélni fog. A barátjára emelte kék szemét, amelyben fájdalom tükröződött.

- Lucky - kezdte mondani -, én...

Aztán ez a gyöngeség elmúlt, és Evans felkiáltott: - Nincs mit mondanom, Starr, nincs mit mondanom!

Morriss karba font kézzel megszólalt:

- Hát ez van, Lucky. Ez a véleménye. Tud valamit, amire nekünk is szükségünk van, de a Vénuszra, így vagy úgy, ki is szedjük belőle.

- Várjunk... - szólalt meg Lucky.

- Nem várhatunk tovább - válaszolt Morriss. Verje ki a fejéből! Nincs időnk. Ezek az úgynevezett balesetek egyre súlyosabbak, ahogy az ellenségeink közelebb kerülnek a céljukhoz. Véget kell vetnünk nekik, méghozzá most. - Morriss hájas karja épp abban a pillanatban puffant a szék karfáján, amikor felharsant a sziréna.

Morriss elkomorodott.

- Ez vészjelzés! Mi az ördög...

A telefonhoz rohant, és a füléhez tette a kagylót. - Itt Morriss. Mi van?... *Tessék?*... TESSÉK?

Elengedte a kagylót, és ahogy Luckyhoz fordult, az arca hamuszürkére váltott.

- Hipnotizált ember van a huszonkettes zsilipben mondta fojtott hangon.

Lucky hajlékony teste megfeszült, mint az acélrugó. - Hogy érti azt, hogy "zsilip"? A kupola zsilipjében?

Morriss bólintott, és csak annyit tudott kinyögni:

- Mondtam, hogy egyre súlyosabbak a balesetek. Ezúttal a várost a tengertől elválasztó zsilipben. Az az ember bármelyik percben ráeresztheti Aphroditéra az óceánt!

5

"Jön a víz!"

Lucky a száguldó magasvasútból megpillantotta a fejük fölött lévő hatalmas kupolát. Egy víz alatti város építészeti csodáinak egyben praktikusaknak is kell lenniük, állapította meg magában.

A Naprendszer számos helyén voltak kupolás városok. A legrégebbi és leghíresebb telepítésűek a Marson láthatók. Ám a Marson a gravitáció mindössze kétötöde a földinek, és a marsbeli kupolákra csak valami ritka,

szinte súlytalan légnyomás nehezedett.

Itt, a Vénuszon a nehézkedés a normális földi gravitáció öthatoda, és a vénuszi kupolákra hatalmas súlyú víztömeg nehezedett. Bár a kupolák sekélyebb részeken épültek, hogy apálykor szinte kibukkant a felszínre a tetejük, még így is több millió tonna vizet kellett tartaniuk.

Lucky, akárcsak a legtöbb földi (és ez esetben a legtöbb vénuszi is), az emberiség efféle vívmányait hajlamos volt magától értetődőnek tekinteni. De most, hogy Lou Evanset visszavitték a börtönbe, és a problémát, amelybe ő is belecsöppent, pillanatnyilag félretették, Lucky próbált rendet rakni zaklatott agyában, hogy minél több információt gyűjthessen be az új helyzetről.

- Hogyan van kimerevítve a kupola, dr. Morriss? - kérdezte.

A hájas vénuszinak mostanra valamennyire sikerült összeszednie magát. A magasvasút, amelyet ő vezetett, csattogva robogott a veszélybe került szektor felé.

Morriss még mindig feszülten és komoran ejtette ki a szavakat.

- Acélburkolatba vezetett diamagnetikus erőtérrrel. Úgy látszik, mintha acélgerendák tartanák a kupolát, pedig nem így van. Az acél egyszerűen nem elég erős. Csak az erőtérrrel együtt képes megtartani.

Lucky lenézett az alattuk húzódó utcákra, amelyek megteltek étellel, emberekkel.

- Volt már korábban ilyen jellegű baleset? - kérdezte.

- Nagy úr, ilyen még nem volt - nyögött fel Morriss. - Öt percen belül megérkezünk.

- Vannak óvintézkedések a katasztrófa elhárítására? - folytatta egykedvűen a kérdezősködést Lucky. - Persze hogy vannak. Van egy vészjelző rendszerünk és önműködő erőtérszabályozóink, amelyek olyan üzembiztosak, mint a halál. Ezenkívül az egész város szegmensekből épül fel. Ha bárhol baj történik a kupolával, azt a részt egyszerűen lezárjuk.

- Ezek szerint nem dől romba az egész város, ha netán betör a víz. Igaz? És ezt tudja a lakosság is? - Természetesen. Az emberek tudják, hogy védve vannak, de a város jó része tönkremegy. Néhány ember élete is veszélybe kerülhet, de a vagyoni kár iszonyatos lehet. De ami még rosszabb: ha hipnózissal egyszer rá lehet venni valakit, hogy ilyet tegyen, akkor mások is rávehetők, hogy újra megtegyék.

Colos, a magasvasúti kocsí harmadik utasa, idegesen pislogott Luckyra. A nyúlánk földi azonban gondolataiba mélyedt, és komoran összehúzta a szemöldökét.

- Itt vagyunk! - dörmögött Morriss. A kocsí csikorogva fékezett, és gyorsan megállt.

Colos órája két óra tizenötöt mutatott, de ez nem jelentett semmit. A vénuszi éjszaka tizennyolc óra hosszú, ám itt, a kupola alatt nem volt sem nappal, sem éjszaka.

Mesterséges fények ragyogtak mindig és mindenütt. Itt is, ott is égnek meredő házakat lehetett látni. Ha a város ezúttal mégis másképp festett, mint rendszeren, az a lakosság tevékenységének volt köszönhető. Egész tömegek örvénylettek elő a város különböző részeiből. A pletyka rejtélyes csodája folytán futótűzként terjedt a válság híre, s az emberek beteges kíváncsisággal csődültek össze, hogy lássanak valamit, mintha valami látványosságra vagy a cirkuszba mennének, vagy mint a földiek, amikor egy magnetikus koncertre próbálják beverekedni magukat.

A rendőrség próbálta visszatartani a morajló tömeget, és utat vágott Morrissnak meg a vele lévő két férfinak. A különleges műanyagból készült válaszfal jó darabja már le volt engedve, hogy elzárja a városnak azt a részét, amely az özönvíz miatt veszélybe kerülhet.

Morriss egy hatalmas ajtón terelte be Luckyt és Colost. A tömeg zaja elhalkult, aztán el is halt mögöttük. Az épületen belül egy férfi sietett Morriss felé.

- Dr. Morriss... - szólalt meg.

Morriss felnézett rá, aztán gyorsan bemutatott mindenkit:

- Lyman Turner főmérnök. David Starr a Tanácstól. Bigman Jones.

Aztán a szoba másik végéből felharsant valami jelzés, mire Morriss súlyos testét meghazudtoló sebességgel kivágtatott. De még visszaszólt a válla föllift:

- Turner majd vigyáz magukra.

- Egy pillanat, dr. Morriss! - kiáltott utána Turner, de Morriss már nem volt sehol.

Lucky intett Colosnak, mire a kis marsbeli elszárgult a vénuszi tanácsos után.

- Vissza akarja hozni dr. Morrisst? - kérdezte aggódva Turner, miközben egy négyzetes dobozt cirógatott, amely egy szíjon lógott le az egyik válláról. Turnernek sovány, szeplős arca volt, vörösésbarna haja, erősen kiálló karvalyorra és széles szája. Lerítt róla, hogy valami baja van.

- Nem - felelte Lucky. - Morrissra valószínűleg odakint van szükség. Csak jeleztem a barátomnak, hogy maradjon a nyomában.

- Fogalmam sincs, mire jó ez - dünnyögte a mérnök. - Fogalmam sincs, hogy ez az egész mire jó. A szájába vett egy cigarettát, és szórakozottan megkínálta Luckyt is. Lucky nem kért, de Turner nem vette észre, és pár másodpercig csak állt gondolatokba merülve, kinyújtott kezében tartva a műanyag cigarettatartót.

- Gondolom, evakuálják a fenyegetett rész lakosságát - szólalt meg Lucky.

Turner eltette a cigarettatartót, aztán mélyet szívott a saját cigarettájából. Eldobta, és a cipője talpával elnyomta a csikket.

- Igen, bár nem is tudom... - mondta elbizonytalanodva.
 - A válaszfal elég biztonságosan zárja le a veszélyeztetett városrészt? - kérdezte Lucky.
 - Igen, persze - dűnnyögte a mérnök. Lucky várt egy percet, aztán megszólalt:
 - De maga mégsem nyugodt. Mit akart mondani dr. Morrissnak?
- A mérnök Lucky felé kapta a fejét, megrántotta a fekete dobozt, és azt mondta:
- Semmit. Felejtse el!

Egyedül ácsorogtak a szoba egyik sarkában. Izzadt homlokukat törölgetve férfiak léptek be szakfanderben, levett sisakkal. Mondatfoszlányok ütötték meg a fülüket:

- ...Alig több mint háromezer ember jött ki. Az összes zárószervezetet bekapcsoltuk,
- ...Képtelenség hozzáférközni. Mindent megpróbáltunk. A felesége televideón könyörög neki...
- A rohadt életbe, a kapcsoló ott van a kezében. Csak annyit kell tennie, hogy meghúzza, és itt mindannyian...
- Ha elég közel tudnánk kerülni hozzá, hogy lepuffanthassuk! De ehhez tudnunk kell, hogy nem ő lát meg bennünket először, mert különben...

Úgy látszott, hogy Turner valami ijedt elragadtatással hallgatja a többieket, de továbbra is a sarokban maradt. Megint rágyújtott egy cigarettára, majd azt is elnyomta.

- Nézzék azt a kinti tömeget! - tört ki hirtelen vadul. - Nekik szórakozás. Izgalom! Nem is tudom, mit kéne csinálni. Hiszi vagy nem, fogalmam sincs. Megint belekapaszkodott a válla alatt lógó fekete dobozba, és igazított rajta egyet, hogy kényelmesebb legyen.

- Ez micsoda? - kérdezte színlelt közönnyel Lucky. Turner lefelé sandított, és úgy nézett a fekete dobozra, mintha most látná először, majd azt mondta:

- A számítógépem. Speciális hordozható modell; magam terveztem. - A büszkeség egy pillanatra elnyomta hangjában az aggodalmat. - Az egész Galaxisban nincs még egy ilyen. Mindig magamnál tartom. Mert ebből tudom... - És itt újra megállt.

- Na jó, Turner, mondja csak, mit tud? - kérdezte megkeményedő hangon Lucky. - Azt akarom, hogy beszéljen. Most!

Az ifjú tanácsos puhán megérintette a mérnök vállát, aztán a keze ráfonódott, és egy kicsit meg is szorította. Turner meglepődve pillantott föl, de nem tudta levenni tekintetét a másik hüvös, barna szeméről. - Hogy is hívják magát? - kérdezte.

- David Starr vagyok. Turner arca felragyogott.
- Az, akit "Lucky"-nak hívnak?
- Az.
- Na jó, akkor elmondom, de nem beszélhetek hangosan. Veszélyes.

Sugdosni kezdett, és Lucky odahajtotta a fejét, hogy jobban hallja. Mindketten teljesen megfélemedtek a teremből ki-be futkosó emberekről.

Turnerból úgy szakadtak ki a szavak, mint aki boldog, hogy végre megszabadulhat tőlük.

- Azt tudja - kezdte mondani -, hogy a városkupola kettős falból áll. Mindkettő tranzitból készült, amely a tudomány mai állása szerint a legvastagabb, legerősebb szilikonos műanyag. Na most, ezt még erőteret gerendák is segítik. Iszonyatos nyomást bír ki. Tökéletesen oldhatatlan. Nem karcolódik. Ezen az élet semmilyen formája nem tud megtelepedni. Hiába történik akármi a Vénusz óceánjában, semmilyen kémiai változást nem idézhet elő benne. A dupla fal két része között sűrített szén-dioxid van. Ez arra szolgál, hogy megtörje a hullámlökéseket, ha a külső fal mégis beszakadna, de persze a belső fal is elég erős ahhoz, hogy egymaga felfogja a vizet. És végül van egy méhsejtszerű válaszfalrendszer a falak között, hogy ha a tranzit mégis beszakad, csak egy kis részt öntsön el a víz.

- Bonyolult rendszer - ismerte el Lucky.

- Túlságosan is bonyolult - felelte keserűen Turner. - Egy földlökés vagy inkább Vénusz-rengés elszakíthatja a kupolát, de más nem. Viszont a bolygónak ezen a részén nincsenek rengések. - Abba hagyta, hogy megint rágyújtson. Remegett a keze. - Mi több, a kupola minden négyzetméterén érzékelőkábelek vannak elhelyezve, hogy folyamatosan mérhessük a falak közti páratartalmat. Ha a legkisebb repedés támad valahol, rögtön felugranak a műszerek mutatói. Akkor is kimozdulnak, ha a repedés mikroszkopikus méretű, és szemmel egyáltalán nem látható. Aztán megszólal a vészcsengő és a sziréna. Mindenki felkiált: "Jön a víz!" - Turner kárörvendően elvigyorodott. - Jön a víz! Röhej. Tíz éve dolgozom itt, és mind ez idő alatt csak ötször jeleztek a műszerek. Minden esetben kevesebb mint egy óráig tartott a javítás. Rátűznek egy bukóharangot a kupola sérült felületére, kiszívják a vizet, megolvasztják a tranzitot, ráragasztanak még egy adagot, aztán hagyják lehűlni. Ezek után a kupola erősebb, mint valaha. Jön a víz! Soha egy csepp nem jött át a repedésen.

- Kezdem érteni. Lássuk a lényegét - unszolta Lucky a mérnököt.

- A lényeg a túlzott önbizalom, Mr. Starr. Elfalaztuk a veszélyeztetett szektort, de milyen erős a válaszfal? Mindig arra számítottunk, hogy a külső fal fog léket kapni. Innen kezd el becsurogni a víz, de mindig tudtuk,

hogy bőven lesz idő rá, hogy felkészüljünk az elhárításra. De arra soha nem gondoltunk, hogy egy nap valaki egy zsilipet fog kinyitni. A víz úgy zúdul be rajta, mint egy másodpercenként egymérföldes sebességgel rohanó, jól megtermett acélrúd. Úgy ront neki a szektort elválasztó tranzitfalnak, mint egy teljes sebességgel száguldó űrhajó.

- Úgy érte, hogy nem bírja ki a terhelést?

- Úgy értem, hogy soha senki nem foglalkozott ezzel a problémával. Senki nem vette magának a fáradságot, hogy számítógépbe táplálja a fellépő erőket, soha eddig - pontosabban egy félórával ezelőttig. Mert én megtettem, csak hogy elüssem az időmet, míg a többiek felkészülnek. Kéznél volt a számítógémem. Mindig nálam van. Egyszóval betápláltam néhány adatot, aztán elkezdtem dolgozni velük.

- És nem bírja ki?

- Nem tudom biztosan. Nem tudom, mennyire pontosak az adataim, de szerintem nem bírja ki. Szerintem beroppan. Mit tegyünk? Ha a válaszfal nem bírja ki, Aphroditének vége. Az egész városnak. Magának is, nekem is, és még egy negyedmillió embernek. Mindenkinek. Azok, akik odakint olyan izgatottak a réműlettől, mind elpusztulnak, ha az az ember meghúzza a zsilipzáró kapcsolókarját.

Lucky elszörnyedve nézett a mérnökre. - Mióta tudja ezt?

A mérnök önkéntelenül védekezni kezdett.

- Fél órája. De mit tegyék?! Negyedmillió embert nem lehet beöltöztetni szkafanderbe! Gondoltam, beszélék Morrisszal, hogy esetleg a város fontosabb embereit védjük meg, vagy a nőket és gyerekeket. Fogalmam sincs, hogyan lehetne kiválasztani, hogy kit kell megmenteni, de talán tehetnénk valamit. Mit gondol?

- Nem tudom.

A mérnök hadarva folytatta:

- Az is eszembe jutott, hogy felkapok egy szkafandert, és meglépek. Itthagynom a várost. Ilyenkor úgy sincs megfelelő őrség a kijáratoknál.

Lucky összeszűkül szemmel elhátrált a reszkető mérnöktől:

- Nagy Galaxis! Vak voltam!

Azzal megfordult, és kirohant a szobából, mert az agyában felvillant egy kétségbeejtő gondolat.

6

Késő!

Colos kábának és tehetetlennek érezte magát a kavarodásban. Próbált olyan közel maradni a folyton rohanó Morrissához, amennyire csak bírt, s így ő is rohant vele egyik csoporttól a másikig, s ő is akaratlanul fültnéje volt azoknak az izgatott beszélgetéseknek, amelyeket nem is mindig értett meg, mivel a Vénuszról nem sokat tudott.

Morrissnak nem volt alkalmja, hogy megpihenjen. Minden új pillanat új embert hozott, újabb jelentést, újabb döntést. Még csak húsz perce múlt, hogy Colos a nyomába eredt, de már vagy egy tucat terv merült fel és vetetett el.

Valaki épp visszatért a veszélyeztetett szektorból, s most zihálva újságolta:

- Ráirányítottuk az infrasugarakat, hogy jót ki tudjuk venni az alakját. Csak ül, kezében a kapcsoló karja. Beadtuk a felesége hangját, először televídeón, aztán a közösségi csatormán, végül az épületen kívül elhelyezett hangszórón keresztül. Szerintem nem hallja. Legalábbis nem mozdul.

Colos az ajkába harapott. Vajon mit csinálna Lucky, ha itt lenne? Colos első gondolata az volt, hogy a férfi hátába kéne kerülni - egyébként Poppnoe-nak hívták az illetőt -, és le kéne löni. De ez mindenkinek megfordult a fejében, hogy a következő pillanatban el is vesse. A kapcsolónál ülő férfi bezárkózott, és a kupolairányító helyiségeket elég körültekintően tervezték meg ahhoz, hogy megvédhessék mindenféle behatolástól. Az elővigyázatosság most fordítva sült el: inkább Aphrodité végromlását, mintsem védelmét szolgálta.

Az első fémes csattanásra, az első felvillanó jelre - ebben Colos biztos volt - a férfi megrántja a kapcsolókart, és a Vénusz óceánja rázúdul Aphroditéra. Ezt nem szabad megkockáztatni, míg az evakuálás be nem fejeződik.

Valaki mérgegszárt javasolt, de Morriss csak megrázta a fejét, anélkül hogy megmagyarázta volna az okát. Colos úgy vélte, tudja, hogy miben törik a fejüket a vénusziak. A kapcsoló mellett ülő férfi nem beteg, nem örült, sőt nem is rosszindulatú, csak hipnózisban van. Ez a tény azt jelentette, hogy két ellenséggel kell számolni. A zsilip kapcsolója mellett ülő férfi fokozatosan elgyöngülne a gáztól, és nyilván lenne egy pont, amikor rájönne, hogy fizikailag képtelen meghúzni a kart, ám az elgyöngülés tükröződne az agyában, és azok, akik hipnózisban tartják, nyilván gondoskodnának róla, hogy még azelőtt megmozdítsák a hatalmukban lévő férfi izmait, mielőtt azok végképp elernyednének.

- Mire várnak? - dühnyögte Morriss a bajusza alatt, miközben patakokban folyt róla az izzadság. - Bárcsak ide tudnék hozatni egy atomágyút!

Colos tudta, hogy miért képtelenség ez is. Egy atomágvú, amellyel egy embert a lehető legközelebről el akarnak találni, annyi energiát használ el, amennyivel képes áthatolni egy négyszáz méteres szerkezeten, és közben olyan károkat tehet a kupolában, hogy épp azt a veszélyt idézi elő, amelyet el akarnak hátrítani.

Magában azt gondolta: Hol van Lucky? Hangosan viszont azt mondta:

- Ha a pasas nem megy, akkor miért nem a műszerekkel próbálkoznak?

- Hogy érti? - kérdezte Morriss.

- Úgy, hogy szűrjék el a kapcsolót. Mert ugye, ahhoz áram kell, hogy kinyíljon a zsilip. De mi van, ha nincs áram?

- Nagyon szép gondolat, Colos. Csakhogy veszély esetére minden zsilip saját áramfejlesztővel van felszerelve.

- És ezt nem lehet valahonnan kiiktatni?

- Hogyan? Ahova ez a pasas bezárkózott, ott minden köbcentiméterre jut egy vészjelző.

Colos fölneézett, és képzeletben látta az óceánt, amely kegyesen mindent betakar. Azt mondta:

- Ez egy zárt rendszerű város, éppúgy, mint a marsbeliek. Mindenhova magunknak kell eljuttatnunk a levegőt. Ezt, ugye, maguk is így csinálják?

Morriss egy zsebkefével lassan megtörölte a homlokát. Rábámult a kis marsbelire.

- A nyomócsövekre gondol?

- Igen. Kell lennie egynek, amelyik kizárólag a zsilipkezelő helyiségbe vezet.

- Persze hogy van.

- És kell lennie egy olyan helynek is, ahol meg lehet lazítani a csövet, elvágni vagy valamit csinálni vele.

- Várjon egy kicsit. Ha mérgezgáz helyett egy mikrobombát küldünk föl a vezetéken...

- Az nem elég biztonságos - mondta türelmetlenül Colos. - Küldjenek egy embert. Víz alatti városhoz úgyis nagy csövekre van szükség, nem igaz? Csak elbír egy embert.

- Annyira azért nem nagyok - felelte Morriss. Colos fájdalmasan nyelt egyet. Nem könnyen mondta ki a következő szavakat.

- Annyira azért én sem vagyok nagy. Talán pont beleférnék.

Morriss elkerekedő szemmel ránézett a pöttöm emberkére, aztán felkiáltott:

- A Vénuszra! Talán. Lehet. Jöjjön velem!

Aphrodité utcáinak látványából ítélve úgy tetszett, hogy a városban nincs olyan férfi, nő vagy gyerek, aki aludna. Mindjárt a tranzit válaszfal túloldalán és a "válságstáb" épülete körül emberek töltötték meg minden sugárat, fecsegt, feketén hömpölygő tömeggé változtatva az úttesteket. Láncokat állítottak föl, mögöttük kábitólóvédéssel felszerelt, türelmetlen rendőrök járkáltak fel és alá.

Luckyt ezek a láncok állították meg, miután egy halálos vágtaival futással sikerült kimenekülnie a válságstáb épületéből. Hirtelen ezernyi látnivaló tört rá. Emitt, minden látható támaszték nélkül, a magasban ott ragyogott Aphrodité egén egy látványosan kacskaringózó figura. Lassan forgott körbe, rajta a felirat: APHRODITÉ, A VÉNUSZ ÉKKÖVE ÜDVÖZLI ÖNT.

Nem messze egy csapat férfi vonult libasorban. Különös tárgyakat hurcoltak magukkal: tömött levéltárcákat, ékszerdobozokat és a karjukra vetett ruhákat. Egyenként, beszálltak a magasvasút kocsijaiba. Nyilvánvaló volt, hogy kik lehetnek: menekültek a veszélyeztetett zónából, akik csak annyit hoztak át a zsilipen, amennyit elbírtak, s ami a legfontosabbnak tetszett a számukra. Az evakuálás láthatóan jó ütemben haladt. A sorban nem voltak nők és gyerekek.

Lucky odakiáltott az egyik arra járó rendőrnek: - Van egy szabad sínautójuk?

A rendőr fölneézett.

- Nincs, uram, mindegyik foglalt.

- Tanácsi ügyben - mondta türelmetlenül Lucky. - Sajnálom, akkor sincs. A város összes sínautója ezeknek van fönntartva.

Ujjával a libasorban haladók felé bökött.

- De ez nagyon fontos. Ki kell innen jutnom.

- Akkor jobb, ha gyalog megy - felelte a rendőr. Lucky a fogát csikorgatta. Gyalog vagy keréken képtelenség átjutni a tömegben. Csakis a levegőben lehet, mégpedig azonnal.

- Nincs valami használható ötlete? Bármivel elmennék. - Nem is annyira a rendőrnek szólt ez, mint inkább a saját háborgó lelkének, mert dühös volt, hogy az ellenség ilyen egyszerűen túljárt az eszén.

De a rendőr kényszeredett mosollyal azt felelte: - Legföljebb egy szöcskét tudnék ajánlani.

- Szöcskét? Hol van? - Lucky szeme felragyogott. - Csak vicceltem - mondta a rendőr.

- De én nem. Hol az a szöcske?

Volt egy csomó annak az épületnek a pincéjében, amelyből kijöttek. De mind szét volt szerelve. Négy férfi örömmel segített, s a legjobb kinézetű járgányt a szabadban rakták össze. A tömeg közelebb álló tagjai kíváncsian figyelték, néhányan vidáman kiáltottak feléjük: "Ugorj, szöcske!"

Ez a szöcskeversenyek hagyományos kiáltása volt. Öt éve új divathóbort söpört végig a Naprendszeren: szöcskeverseny a megtört, korlátokkal megtűzdelte pályákon. Míg ez a hóbort tartott, a Vénusz örömmámorban úszott. Valószínűleg minden második ház pincéjében volt egy-két szöcske.

Lucky ellenőrizte az elemet. Jó volt. Beindította a motort, és megforgatta a légsavart. A szöcske azon nyomban kiegyenesedett, és mereven megállt az egy szállában.

Valószínűleg a leggroteszkebb szállítóeszköz volt, amit valaha kitaláltak. Mindenekelőtt egy hajlított testből állt, amely épp csak akkora volt, hogy ráférjen egy ember meg az irányítószerkezet. Fölül volt egy négylapátos rotorja, alul pedig egy gumival borított fémlába. Úgy nézett ki, mint egy óriási gázlomadár, amely egyik lábát a teste alá húzva aluszkál.

Lucky megérintette a lépógombot, mire a szöcske lába behúzódott. A gép teste addig süllyedt, míg alig két méterre volt a talajtól, a lába viszont abban az üres csőben emelkedett fölfelé, amely közvetlenül a műszerfal mögött furta át a szöcskét. Amikor a gép teste elérte az alsó maximumot, abban a pillanatban kioldódott a láb, és a szöcske kilenc méter magasra ugrott a levegőben.

A gép a teste fölötti forgólapátok segítségével hosszú másodpercekig a magasban tudott maradni. Ezekben a pillanatokban Lucky jobban szemügyre vehette az alatta nyüzsgő embereket. A tömeg mintegy félmérföldes körben helyezkedett el, ami jó néhány szöcskeugrást igényel. Lucky ajka összeszűkül. Értékes perceket veszít ezzel.

A szöcske ereszkedni kezdett, és közben kinyújtotta hosszú lábát. A gép alatti tömeg megpróbált szétszóródni, bár erre nem is volt szükség. A négy fűvókából kiáramló sűrített levegő épp eléggé szétfújta az embereket, és így a láb nagy koppanással ugyan, de baj nélkül ért földet.

Mihelyt hozzáért a betonhoz, a láb elkezdett behúzódni. Lucky egy villanásnyira látta az emberek meglepődött arcát, aztán a szöcske újra fölemelkedett.

Lucky kezdte megérezni a szöcskeverseny izgalmát. Fiatalabb korában számos versenyen vett részt. A tapasztalt "zsoké" hihetetlen formákban tudta ugratni a gépét, olyan parányi helyeken is képes volt földet érni vele, ahol igazán lehetetlennek látszott. Itt, a Vénusz kupolás városaiban nyilván szelídebb versenyek folytak a földi csonttörő mutatványokhoz képest, ahol sziklás, hepehupás talajú, hatalmas, nyitott arénákban zajlott a küzdelem.

Lucky négy ugrással átjutott a tömegen. Leállította a motort, mire a szöcske egy sorozat apró szökelléssel megállt. Lucky leszállt róla. Sínautó valószínűleg még itt sincs, de mostantól legalább valami földi járművön mehet tovább.

De ezzel megint elveszteget egy csomó időt.

Colos zihált, és egy pillanatra meg kellett állnia, hogy levegőt kapjon. A dolgok rendkívül gyorsan történtek; valami áramlat vitte magával, amely még mindig toltja előre.

Húsz perccel ezelőtt tette meg az ajánlatot Morrissnak. Most viszont be volt zárva egy csőbe, amely összeszűkül a teste körül, és sötétség fojtogatta.

Laposkúszásban haladt tovább, és egyre mélyebbre került. Egy-egy pillanatra meg tudott állni, ilyenkor a zseblámpa fényénél tejfehér falakat látott maga előtt, amelyek elvesztek a semmiben. Az egyik mandzsettájában a csuklójához szorítva egy sietve lefirkantott vázrajzot tartott.

Morriss megszorogatta a kezét, amikor Colos félig lemaszott, félig leugrott az egyik szivattyúállomás nyitott oldalfalán. A hatalmas ventilátorok lapátjait leállították, a levegő beáramlása megszűnt.

- Remélem, ettől nem fog gyanút - dörmögte Morriss, aztán kezét rázott Colossal.

Colos úgy-ahogy visszavigyorgott rá, aztán lemaszott a sötétbe, a többiek pedig szétszéledtek. Senki sem érezte szükségét, hogy szót ejtsen arról, ami úgyis nyilvánvaló. Colos a tranzitfal rossz oldalán lesz, azon az oldalon, ahonnan a többiek most éppen visszahúzódnak. Ha a kupola zsilipjének zárókarja történetesen működésbe lépne, a beáramló víz úgy töri össze a csővezetéket és a falakat, mintha papírból lennének.

Colos kúszás közben azon tűnődött, hogy vajon először robajt fog-e hallani, hogy a bezúduló víz előbb jelét adja-e a jelenlétének, s csak azután tapossa el. Remélte, hogy nem így lesz. Egy másodpercig sem akart várni. Ha jön a víz, gyorsan végezzen vele.

Érezte, hogy kanyarodik a cső fala. Megállt, hogy ezt megtanácskozza a térképével, s hogy az apró zseblámpa hideg fényével körbevilágítson. Morrissék térképe szerint ez volt a második kanyar, s most a csőnek fölfelé kell kanyarodnia.

Colos nagy nehezen féloldalt dőlt, és nem kis idegmunkával meg horzsolással sikerült bekanyarodnia.

- Mars homokja! - szitkozódott magában. Istentelenül fájnak a combizmai, ahogy a térdét nekinyomta a cső falának, nehogy megint lecsússzon. Centiméterenként haladt előre az enyhe lejtőn.

Morriss videofonon kérte meg az aphroditéi közművektől a csőhálózat térképét, s erről készített hevenyészett másolatot. Míg a színesen kacskaringózó vonalakat rajzolta, elmagyaráztatta magának a különös térképjeleket.

Colos elérte az egyik keresztmerezítőt, amely átlósan húzódott a csőben. Szinte megőrült, hogy végre

megfoghat valamit, belekapaszkozhat, és egy kicsit tehermentesítheti sajtó könyökét és térdét. Visszaragasztotta a térképet a csuklójára, és bal kézzel megfogta a merevítőt. Jobb kezével megfordította a zseblámpát, a végét a merevítőhöz illesztette!

Az elemben lévő energia, amely rendszeren elektromosságot termelt a zseblámpa hideg fényű izzójának, egy kis gomb átállításával lézersugarat bocsátott ki a zseblámpa másik végén. Ez a sugár egy pillanat alatt átvágott minden útjába kerülő anyagot. Colos átkapcsolta a lámpa gombját, és érezte, hogy a merevítő egyik vége levált.

Fogást váltott. Most a merevítő másik végéhez tette a lézert. Egy gombnyomás, és kész volt. A merevítő a kezében volt. Colos átréselt a cső és a teste között, letolta a lábához, aztán elengedte. A rúd csúszni kezdett, aztán egy csattanással leért a cső aljára.

A víz még mindig nem jött. Colos zihált és vonaglott a fájdalomtól, de ezt szinte öntudatlanul nyugtázta. Még két merevítőt kellett átvágnia, és hátra volt egy újabb kanyar. Aztán a lejtő véget ért, és végre elért a térképen világossal jelölt terelőlemezekhez. Odafönt mindez nem lehetett több, mint kétszáz méter, de mennyi időbe telt idelent?

Ám a víz még mindig nem jött.

A levegő forgását biztosító terelőlapok a cső falán felváltva sorakoztak egymás után, és ezek voltak az utolsó tájékozdási pontok. Colos egy-egy gyors suhintással levágta mindegyik lemezt, és most már csak az volt hátra, hogy az utolsó laptól mérjen le 2,7 métert. Ehhez megint a zseblámpát használta. A lámpa teste 15 centiméter hosszú, vagyis a keresett pont tizennyolc egységnyire van.

Kétszer megcsúszott, és vissza kellett fordulnia az utolsóknak levágott terelőlap kissé érdesen hagyott helyéig: Colos káromkodott, suttogva a "Mars homokját" szidta, míg visszakúszott.

Harmadszorra sikerült pontosan kimérnie a tizennyolc egységet. Colos rányomta az ujját a megfelelő pontra. Morriss azt mondta, hogy a kivágandó hely szinte közvetlenül a feje fölött lesz. Colos bekapcsolta a zseblámpát, végigfuttatta ujját a cső behajló belső felületén, aztán a hátára fordult.

Átállította a kapcsolót, és amennyire a sötétben meg tudta állapítani, néhány milliméterre a fejétől vágott egy kör alakú nyílást a falon. Fémforgács hullott rá, Colos a kivágott résszel együtt félresöpörte.

Lámpával megvizsgálta az előbukkanó vezetékeket. Néhány centiméterrel távolabb egy terem belseje látszott, amely alig három méterre lehet attól a helyiségtől, ahol az a férfi a kapcsolók előtt ül. Vajon még mindig ott van? Láthatóan nem húzta meg a kart (vajon mire vár?), máskülönben Colost már rég elöntötte volna a víz. Lehet, hogy sikerült valahogyan leállítani? Talán már le is csukták?

Kényszeredett vigyor ült ki Colos képére arra a gondolatra, hogy talán semmi értelme, hogy ő itt egy fémhernyó gyomrában vágkál.

Követte a vezetékek útját. Itt valahol egy relének kell lennie. Óvatosan meghúzta a drótokat, előbb az egyiket, aztán egy másikat. Az egyik megmozdult, és egy kis fekete, keltós kúp jelent meg. Colos megkönnyebbülve sóhajtott fel. A lámpát a foga közé kapta, hogy mindkét kezét szabadá tegye.

Óvatosan, nagyon óvatosan ellenkező irányba kezdte forgatni a csatlakozóvégeket. A szorítókapcsok engedtek, és a csatlakozó két vége elvált egymástól. A dobozban egy megszakító relé volt: két fényes érintkező, az egyik a tekercsbe ágyazva, szemmel alig látható résnyire állt a másiktól. Megfelelő ingerre, mint amilyen például egy kis kar meghúzása, a tekercsben annyi áram indukálódik, hogy az magához vonzza a másik érintkezőt, ezzel az áram megindulhat a zárszerkezet felé, és kinyílik a kupola zsilipje. Mindez a másodperc egymilliomod része alatt történik.

Colosról dőlt az izzadság, és egy perccel a munka befejezése előtt szinte várta, hogy most, most jön a végső pillanat, de közben a mellényzsebébe túrt, és egy kis szigetelőanyagot halászott elő. Egészen megpuhult a teste melegtől. Egy kicsit még gyúrta, aztán óvatosan arra a részre tette, amely a két érintkezőt elválasztotta egymástól. Háromig számolt, aztán fölemelte.

Most már összezáródhatnak az érintkezők, egy vékony, filmszerű műanyagréteg keletkezett közöttük, amelyen az áram nem tud áthaladni.

Most már meg lehet húzni a kart: a zsilip nem fog kinyílni.

Colos nevetve kúszott visszafelé, elhaladt a terelőlapok maradványai mellett, elhagyta a ledobált merevítőrudakat is, aztán lesiklott a lejtős csöveken...

A várost uraló zürzavarban Colos kétségbeesetten próbálta földéríteni Luckyt. A zsilipkamrában ülő férfi végre lakat alá került, a tranzit válaszfalat fölhúzták, s a lakosság (kissé dühösen, többnyire a város vezetését okolva, amiért ez az egész megtörténhetett) elkezdett visszaköltözni otthonába, amelyet el kellett hagynia. A tömeg számára, amely vámpírként várta a katasztrófát, a félelem elmúlása jeladás volt, hogy most valami féktelen mulatozás következik.

Végül Morriss bukkant elő a semmiből, és karon ragadta Colost.

- Lucky keresi magát.

Colos meghökkent:

- Honnan?

- A Tanács épületéből, az én szobámból. Elmesélem neki, hogy maga mit tett.
Colos elpirult az örömtől. Lucky büszke lesz rá! - Beszélni akarok vele - mondta hirtelen.
De Lucky arca komor volt a képernyőn. Azt mondta: - Gratulálok, Colos, hallom, iszonyú jó munkát végeztél.
- Semmiség - vigyorgott Colos. - De te hol voltál? - Ott van dr. Morriss? - kérdezte Lucky. - Nem látom.
Morriss odatolta a képét a televideo lencséje elé.
- Itt vagyok.
- Hallom az itteniektől, hogy elfogták a támadót.
- El. Elfogtuk, hála Colosnak - felelte Morriss.
- Ne haragudjon, de nem értek valamit. Amikor elfogták, az a férfi nem is akarta meghúzni a kart. Csak egyszerűen megadta magát.
- Igen - válaszolta elkomorodva Morriss. - De ebből mire következett?
- Arra, hogy az egész incidens a zsilipnél csak álcázás volt. Ezt a helyet szemelték ki az igazi katasztrófa színhelyéül. Amikor erre rájöttem, otthagytam Turnert. Próbáltam ide visszajutni. Előbb egy szöcskével kellett áttörnöm a tömegben, aztán az út hátralévő részét kocsival tettem meg.
- És? - kérdezte izgatottan Morriss. - Sajnos elkéstem! - felelte Lucky.

7

Kérdések

Véget ért a nap. A tömeg széteszlott. Csönd, szinte álmos némaság borult a városra, már csak két-három emberből álló csoportok vitatták az elmúlt órák eseményeit.

Colos nyugtalan volt.

Morrisszal hagyta el a veszélyes területet, és elzúgtak a Tanács irányába. Ott Morriss Luckyval kezdett tanácskozni, de Colost nem engedték be, és a megbeszélés végeztével a vénuszi tanácsos láthatóan komoran és dühösen távozott. Lucky nyugodt maradt, de semmit nem volt hajlandó közölni.

Még amikor egyedül maradtak, Lucky akkor is csak annyit mondott:

- Menjünk vissza a hotelba. Aludnom kell, de neked is szükséged van egy kis pihenésre ez után a móka után.

A Tanács indulóját dúdolta magában, mint mindig, ha mélyen elgondolkodott, és intett egy arra haladó robotfaxinak. A kocsit automatikusan megállt, amint a fotoelektronikus keresőjén megjelent Lucky kinyújtott karjának és szétfeszített ujjainak képe.

Lucky maga előtt tolta be Colost. A kocsit gombjain bepötyögtette a Hotel Bellevue-Aphrodité helyének koordinátáit, bedobta a viteldíjnak megfelelő értéket, aztán hagyta, hogy a kocsit fedélzeti számítógépe átvegye az uralmat. A lábával lassú járásra állította a gázpedált.

A taxi kellemes, lágy mozgással indult útnak. Colos kényelmesnek és pihentetőnek találta volna, ha nem fúrja oldalát a kíváncsiság.

A kis marsbeli oldalt pislantott jól megtermett barátjára. Lucky úgy tett, mint aki teljesen átadta magát a pihenésnek és a gondolatainak. Legalábbis hátravetette magát a kárpitozott ülésen, becsukta a szemét, és hagyta, hogy szabadon ringassa testét az autó. Ahogy lassan közeledtek a szálloda felé, a hotel egy hatalmas szájjá változott, amely bekapta és lenyelte őket, mihelyt a taxi automatikusan megtalálta a bejáratot a hotelgarázs fogadórampájához.

Csak miután beértek a szobájukba, robbant ki Colosból a düh.

- Lucky, mi a fene ez az egész? - kiáltott fel. Nem értem, hiába próbálok kitalálni.

Lucky lekapta magáról az inget, és azt felelte:

- Pedig pusztán csak logika kérdése. Szerinted miféle balesetek történtek korábban, amelyekben valaki hipnózisban cselekedett? Milyen eseményeket említett Morriss? Valaki pénzt szórt szét. Egy másik leejtett egy bála algát. Egy férfi mérget tett az élesztő számára használt tápanyagkeverékbe. A tevékenység mindegyik esetben valami kis dolog volt, de volt. Történt valami.

- Na és? - kérdezte Colos.

- Rendben van, de mi történt ma? Nem valami kis dolog, hanem valami nagy. De ez nem történés volt. Épp ellenkezőleg: valaki a kupolazsilip kapcsolójára tette a kezét, aztán nem csinált semmit. Semmit!

Lucky eltűnt a fürdőszobában, és Colos hamarosan meghallotta a zuhany hangját meg Lucky fojtott zihálását az új erőt adó vízsugarak alatt. Colos végül is utánament, de közben vadul káromkodott magában.

- Hé! - kiáltott Luckynak.

Lucky már szárította magát a kavarogva kipufogó meleg levegőben.

- Hát nem érted? - kérdezte.

- Az erre, Lucky, ne rejtélyeskedj! Tudod, hogy gyűlölöm.

- Pedig nincs benne semmi rejtélyes. A hipnotizőrtek megváltoztatták a taktikájukat, és ennek oka kell hogy

legyen. Nem érted, mire kell egy ember, aki csak ül a kupolazsilip kapcsolója elélt, és nem csinál semmit?

- Mondtam, hogy nem. - Nos, mit értek el vele? - Semmit.

- Semmit? Nagy Galaxis! Az talán semmi, hogy Aphrodité lakosságának a fele és gyakorlatilag minden hivatalnok pánikszerűen elhagyta a veszélyeztetett szektort? Kicsalogattak engem, téged és Morrisst is. A város nagyjából elnéptelenedett, beleértve a Tanács központját is. És amilyen ostoba vagyok, csak akkor kapcsoltam, hogy mi is történik, amikor Turner, a város főmérnöke megjegyezte, milyen könnyen ki lehetne jutni Aphroditéből, hiszen a rendőrség teljesen szétesett.

- Még mindig nem értem. Úgyhogy kérlek, Lucky, segíts. Máskülönben...

- Nyugalom, fiú. - Lucky hatalmas tenyerébe vette Colos fenyegetően közeledő öklét. - Most jön a lényeg: olyan gyorsan, ahogy csak tudtam, visszarahantam a Tanács központjába, de mire odaértem, Lou Evans már nem volt ott.

- Merre vitték?

- Ha úgy érted, hogy a Tanács, akkor nem vitték sehova. Elmenekült. Leütött egy őrt, megragadott egy fegyvert, a csuklóján lévő tanácsi jelvény segítségével szerzett magának egy tengeralattjárót, és elmenekült a tengeren.

- Szóval valójában erre ment ki az egész?

- Nyilvánvalóan. A város megfélemlítése egyszerűen csak csel volt. Mihelyt Evans biztonságban volt az óceánon, véget ért a hipnózis, és a zsilipnél levő férfi természetesen megadta magát.

Colos egy darabig csak tátogott.

- Mars homokja! Az egész hókuszpókusznak a nyomocsőben nem volt semmi értelme. Csúnyán átverték.

- Nem, Colos, nem vertek át - mondta komolyan Lucky. - Jó munkát végeztél, iszonyú jó munkát, és a Tanács nem fog megfélemlézni róla.

A kis marsbeli elpirult, és egy percre olyan büszkeség töltötte el, hogy másra nem is igen tudott gondolni. Lucky kihasználta az alkalmat, és gyorsan ágyba bújt.

- De Lucky, ez, szerintem legalábbis, azt jelenti folytatta kisvártatva Colos -, hogy ha Evans tanácsosnak a hipnotizőrök segítségével sikerült meglépnie, akkor bűnös.

- Nem - csattant fel Lucky -, éppen hogy nem bűnös!

Colos várt, de Luckynak nem volt több mondanivalója a témával kapcsolatban, és Colos ösztöne azt súgta, hogy jobb, ha most nem feszegeti tovább a kérdést. Csak miután levetkőzött, megmosakodott és bevacokolt a hűvös plasztex takaró alá, próbálkozott újra.

- Lucky?

- Igen, Colos.

- Most mihez kezdünk?

- Megyünk Lou Evans után.

- Kazán? És mi lesz Morrisszal?

- Én felelek az ügy kimeneteléért. Sikerült beszélnem Conway főtanácsossal, aki a Földről keresztülvitte a kinevezésemet.

Colos bólintott a sötétben. Ez a magyarázata, hogy ő miért nem lehetett jelen a tanácskozáson. Akármilyen barátja is Lucky Starr, ő, mármint Colos, végül is nem tagja a Tudományos Tanácsnak. És egy olyan helyzetben, amikor Luckynak át kell nyúlnia egy tanácsostársa feje fölött, és támogatásért segítségül kell hívnia a földi hatóságokat, sőt a központot, kifejezetten kerülendő, hogy olyan szemtanú is jelen legyen, aki nem tagja a Tanácsnak.

De most újra mocorogni kezdett benne a régi tettvágy. Ráadásul ezúttal az óceán következik, a belső bolygók leghatalmasabb, legismeretlenebb óceánja.

- Milyen korán indulunk? - kérdezte izgatottan. - Mihelyt elkészülnek a hajó felszerelésével. De először meglátogatjuk Turnert.

- A főmérnököt? Minek?

- A mai incidenst kivéve, megvannak az adataim mindazokról, akik belekeveredtek valamilyen mentális balesetbe, és most szeretnék egyet s mást megtudni a zsilipkamrában fenyegetőző férfiről is. Turner az egyetlen, aki valószínűleg sokat tudhat róla. De még mielőtt felkeresnénk...

- Igen?

- Azelőtt még, kedves marsbeli cimborám, aludjunk egyet. És most: kuss.

Turner egy meglehetősen tágas bérházban lakott, amelyben valószínűleg az adminisztratív főnökség dolgozói kaptak helyet. Colos halkán füttyentett, amikor beléptek a faburkolatú és háromdimenziós tengeri képekkel díszített előcsarnokba. Lucky elsőként szállt be a görgösliftbe, és benyomta Turner lakásának a számát.

A lift öt emeletet emelkedett velük, aztán vízszintesen iramodott tovább, végül megállt Turner lakásának hátsó bejáratánál. Kiszálltak, a lift pedig halk surrogással futott a folyosó végéig, aztán eltűnt a kanyarban.

Colos csodálkozva nézett utána.

- A mindenit, ilyet még soha nem láttam.

- Vénuszi találmány - közölte Lucky. - Most kezdik bevezetni az új bérházakba a Földön is. A régi házakkal nem lehet mit kezdeni, hacsak át nem alakítják minden egyes lakás bejáratát a lift fogadására.

- Megértem. Mi a helyzet most a kupolánál? Turner megdörgölte a szemét.

- Minden zsilipnél megkettőzzük a személyzetet, és kicsit átalakítjuk a műszereket, hogy ne legyenek olyan függetlenek az emberi beavatkozástól. Ez ugyan épp az ellenkezője az utóbbi évszázad tervezői elképzeléseinek. Elektromos kábeleket viszünk ki a város különböző pontjaira, hogy ha még egyszer ilyesmi történne, bárhonnán le tudjuk kapcsolni az áramot. És persze megerősítjük a város egyes szektorait elválasztó tranzitfalakat... Dohányzik valamelyikük?

- Nem - mondta Lucky, és Colos is megrázta a fejét.

Turner folytatta:

- Nos, adnának egy cigarettát a tartóból, igen, abból a kicsiből: úgy néz ki, mint egy hal, Igen, Bár ezt csak a feleségem állítja róla. Nincs az a pénz, amivel le lehetne szoktatni arról, hogy ilyen nevetséges műtyűrkéket gyűjtsön be, annyira élvezi. - Kissé elpirult. - Nemrég házasodtunk össze, és azt hiszem, egy kicsit még mindig kényeztetem.

Lucky kíváncsian szemlélte a különös formájú halat, amely valami kőszerű, zöldes anyagból volt kifaragva, s amikor megnyomta a farát, egy égő cigaretta jelent meg a szájában.

Turner az első slukk után mintha megnyugodott volna. Keresztbe vetette egyik lábát, és lassan lóbálta a számítógép fölött.

- Megtudott valami újat arról a férfiről, aki az egészet csinálta? - kérdezte Lucky. - A zsilipnél.

- Megfigyelés alatt tartjuk. Nyilvánvalóan örüit. - Szerepel az elmebetegek nyilvántartásában?

- Nem. Első dolgom volt, hogy magam is meggyőződjem róla. Mint főmérnökhöz, hozzám tartozik a kupola személyzete.

- Tudom. Ezért is jöttünk magához.

- Bárcsak tudnék segíteni, de ez a férfi csak egy közönséges alkalmazott volt. Körülbelül hét hónapja dolgozik nálunk, de soha nem csinált idáig bajt. Mi több, kitűnő minősítése volt: csöndes, szerény, szorgalmas.

- Csak hét hónapja? - Igen.

- Mérnök?

- Mérnöki beosztásban dolgozott, de tulajdonképpen csak a zsilip őrzése volt a feladata. Végül is nagy forgalmat bonyolítanak le a zsilipnél. Ki kell nyitni, be kell csukni, ellenőrizni kell a hajófuvarleveleket, vezetni a nyilvántartást. Jóval több munka volt a kupolával, mint a puszta karbantartás.

- Volt valami tényleges mérnöki tapasztalata?

- Csak főiskolai végzettsége van. Ez volt az első állása. Egészen fiatal még.

Lucky bólintott.

- Ha jól tudom - mondta Lucky szenvtelen hangon -, az utóbbi időben egy sor különös baleset történt a városban.

- Valóban? - Turner fáradt szemmel Luckyra nézett, aztán vállat vont. - Ritkán van alkalmam híradót nézni.

Megcsörrent a telefon. Turner fölvette, és egy pillanatra a füléhez tette.

- Magát keresik, Starr. Lucky biccentett.

- Hagytam üzenetet, hogy itt leszek. - Elvette a kagylót, de sem a képernyőt nem kapcsolta be, sem a hangot nem erősítette föl, hogy a többiek is hallják. Starr vagyok - szólalt meg.

Aztán letette és fölállt.

- Most mennünk kell, Turner. Turner is fölállt.

- Rendben van. Ha a jövőben tudok segíteni, bármikor hívjanak.

- Köszönöm. Adja át üdvözetünket a feleségének. Már kint voltak az épületből, amikor Colos megkérdezte:

- Mi van?

- Kész a hajónk - felelte Lucky, és leintett egy taxit.

Beszálltak, aztán megint Colos törte meg a csendet: - Találtál valamit Turnerrel kapcsolatban?

- Egy-két dolgot - vetette oda kurtán Lucky. Colos idegesen feszengett, majd témát váltott. - Remélem, megtaláljuk Evanst.

- Én is remélem.

- Mars homokja! Szép kis kalamajkába keveredett. Minél többet gondolkozom rajta, annál zűrösebbnek érzem. Akár bűnös, akár nem, nehéz dolga van, ha egy főtiszt korrupcióval vádolja, és a visszahívását kéri.

Lucky megfordult, és Colosra nézett.

- Morriss egyáltalán nem küldött semmiféle jelentést Evansról a földi központnak. Azt hittem, ennyit te is megértettél a tegnapi megbeszélésünkből.

- Nem küldött? - hüledezett Colos. - Akkor ki volt az?

- Nagy Galaxis! - kiáltott Lucky. - Pedig ez olyan világos, mint a Nap. Maga Lou Evans küldte az üzenetet, csak épp Morriss nevében.

Hajsza!

Ahogy Lucky kezdte megtanulni a kapcsolók használatát, és kezdte érezni maguk körül a vizet, egyre jobban belejött a szivar alakú hajó irányításába.

A dokkban dolgozók, akik átadták a hajót, kissé aggódva ajánlgattak valami kezelői tanfolyamot, de Lucky csak mosolygott, és mindössze néhány kérdést akart tisztázni, Colos pedig a tőle megszokott nagy hangon kezdett hetvenkedni: - Nem létezik olyan mozgó tárgy, amelyet Lucky meg én ne tudnánk kezelni. - Lehet, hogy hetvenkedésnek hangzott, de nagyjából igaz volt.

A hajó - a *Hilda* - most éppen leállított motorral lebegett. Könnyedén szelte a tintafekete vénuszi óceánt. Lucky és Colos vakon navigálták a hajót. Az erős fénysugarakat egyszer sem gyújtották föl. A radar sokkal pontosabban és értékelhetőbben fürkészte az alvilágot.

A *Hilda* a radarsugarakkal együtt mikrohullámokat is kibocsátott magából, hogy tökéletes tükörképet kaphasson arról a fémötvezetről, amely egy tengeralattjáró külső burkát képezi. A mikrohullámok több száz mérföldes körzetben tapogatóznak le energiaujjaikkal a tengert, hogy megtalálják azt a különleges alakú fémtestet, amely visszafordítja őket.

Idáig semmiféle hullámüzenet nem érkezett vissza; ezért a *Hilda* lemerült az iszapba, vagy félmérföldnyi víztömeg tornyosult fölötte, és szinte mozdulatlan volt, csak a vénuszi tengeráramlatok ringatták szeliden.

Colos az első órában nem sokat törődött a mikrohullámokkal és a kutatás tárgyával. Beleveszett a kémlelőnyíláson át eléje táruló látvány szemlélésébe.

A vénuszi tenger alatti élet foszforeszkált, és az óceán feketeségét színes fénypöttyök ékesítették, amelyek nagyobbak voltak, mint az űrben látható csillagok, vastkosabbak, fényesebbek, és ami a legfontosabb: mozogtak. Colos nekinyomta orrát a vastag üvegnek, és elbűvölve bámult kifelé.

Az élővilág egyes darabjai apró, kerek pacák voltak, és a mozgásuk abból állt, hogy lassan fodrozódtak. Másokból csak egy nyílegyenes vonal látszott. De volt itt olyan tengeri szalag is, amelyet Lucky és Colos a Zöld Teremben már látott.

Lucky egy idő után Colos mellé szegődött.

- Ha jól emlékszem a xenozoológiai tanulmányaimra... - kezdte.

- A mire?

- Ez a Földön kívüli állatok tudománya, Colos. Épp nemrég lapoztam át egy könyvet a vénuszi élővilágról. Otthagytam az ágyadon, hátha te is bele akarsz nézni.

- Sose bánd. Jó lesz neked másodkézből is.

- Akkor jó. Talán kezdjük azokkal a parányi izékkel. Úgy tudom, hogy ők képviselik a gombok tagozatát.

- Gombok? - hüledezett Colos. Aztán: - Vagy úgy. Értem már, mire gondolsz.

Egy egész sor ovális alakú, sárga fénypöttyű húzott át a kémlelőnyílásból látható fekete mezőn. Mindegyik két rövid, egymással párhuzamosan futó fekete vonallal volt megjelölve. A pöttyök hirtelen kirozottak, néhány másodpercre elnyugodtak, aztán újabb rohamra indultak. Az ablakban látható több tucat pöttyű egyszerre mozdult, egyszerre merevedett meg, úgyhogy Colosnak az a különös érzése támadt, hogy nem is a gombok mozognak, hanem minden fél percben vagy ilyenformán a hajó billen egyet.

- Azt hiszem, éppen tojást raknak - mondta Lucky. Egy hosszú pillanatig csöndben volt, aztán folytatta: A legtöbb élőlényt nem ismerem meg. Várjunk csak! Az ott egy skarlátvörös. Látod? Az a szabálytalan körvonalú, sötétvörös valami. Gombokkal táplálkozik. Figyeld!

Izgatott rohangászás kezdődött a sárga fénypöttyűk között, mihelyt észrevették a fosztogatót, de vagy egy tucat sárga gomb így is eltűnt a dühös skarlátvörös foltban. Ezután csak ezt a vörös foltot lehetett látni a kémlelőnyílás látóterében. A többi gomb szanaszét rohant.

- Ez a folt olyan, mint egy élére állított hatalmas palacsinta - jegyezte meg Lucky - legalábbis a könyv ezt írja róla. Majdnem teljesen bőrből áll, csak a közepén van egy kis agyvelő. Körülbelül két és fél centi vastag. Tucatnyi helyen átszakíthatod, anélkül hogy bármi baja esnék. Látod, milyen szabálytalan alakú ez is? Talán egy kicsit már megrágták a nyílhalak.

A skarlátvörös folt most megmozdult, és kiúszott a képből. Csak egy-két halványan reszkető, kihunyó sárga fénypöttyű maradt a helyén. De aztán lassan, fokozatosan újra visszazivárogtak a gombok.

- A skarlátvörös most lehúzódik a fenékre, a teste szélével megkapaszkodik az iszapban, hogy elnyelje és megemészsze mindazt, amit talált - mondta Lucky. Van egy másik fajta, a narancsfolt, amely jóval agresszívabb. Annak ellenére, hogy mindössze harminc centi széles, és nem vastagabb a papírnál, olyan erővel képes vízsugarat kilövellni magából, hogy egy embert is feldönt vele. A nagyobb példányok még rosszabbak.

- Milyen nagyra nőnek? - kérdezte Colos.

- Halvány fogalmam sincs. A könyv azt mondja, hogy olykor hatalmas szörnyetegekről is érkezik jelentés:

egymérföldnyi hosszú nyílhalat említ, és akkora foltokat, amelyek nagyobbak, mint egész Aphrodité. Ezek persze nem mindig megbízható forrásból származnak.

- Egy mérföld hosszú? Fogadok, hogy erről tényleg nincs megbízható jelentés.

Lucky összevonta a szemöldökét.

- Pedig nem is olyan elképzelhetetlen. Ezek az élőlények itt csak sekélyvízi példányok. A vénuszi óceán egyes helyeken tíz mérföld mély. Sok mindenre van benne hely.

Colos kétkedve nézett rá:

- Ide figyelj, gondolom, csak egy bála űrport akarsz most nekem eladni. - Hirtelen elfordult, és arrébb ment.
- Azt hiszem, jobb, ha megnézem a könyvben.

A *Hilda* ment egy kicsit, új harcálláspontot vett föl, kibocsátotta a mikrohullámokat, és keresett-kutatott tovább. Aztán odébbment. És megint. Lucky lassan fürkészte végig a víz alatti fennsíkot, amelyen Aphrodité városa állt.

Komorán szemlélte a műszereket. Márpedig valahol itt kell lennie a barátjának, Lou Evansnek. Evans hajóját sem a levegőben, sem az űrben nem lehet használni, és az óceánban sem mehet mélyebbre két mérföldnél, vagyis be kell érnie az Aphrodité viszonylag sekélyebb vizű platójával.

Az első biztató jel még akkor ötlött a szemébe, amikor másodszor mondta ki magában, hogy kell. A mikrohullámú visszacsatoló rögzítette az iránykeresőt, és a visszatérő jel megvilágította az egész jelfogó mezőt.

Colos rögtön megfogta Lucky vállát.

- Ott van! Ott van!

- Lehet - mondta Lucky. - De lehet, hogy egy másik hajó, vagy az is lehet, hogy csak egy roncs.

- Olvasd le a pozícióját, Lucky! Mars homokja, olvasd le!

- Azt csinálom, fiú, és közeledünk hozzá.

Colos érezte, hogy gyorsítanak, hallotta a propeller duruzsolását.

Lucky közel hajolt a rádió mikrofonjához, és sürgető hangon beleszólt:

- Lou! Lou Evans! Itt Lucky Starr! Jelezz vissza! Lou! Lou Evans!

Újra meg újra szavak siettek át az éteren. A visszatérő mikrohullámú jel egyre erősebb lett, ahogy csökkent a távolság a két hajó között.

Nem jött válasz.

- Lucky, az a hajó, amelynek leadjuk a jeleket, nem mozdul - állapította meg Colos. - Lehet, hogy tényleg roncs. Ha a tanácsosé lenne, akkor vagy válaszolna, vagy megpróbálna elmenekülni, nem igaz?

- Csitt! - szólalt meg Lucky. Halkan és sürgetően hangzott, ahogyan beleszólt a mikrofonba: - Lou! Semmi értelme, hogy megpróbálj elrejtőzni. Tudom, mi az igazság. Tudom, miért küldtél Morriss nevében üzenetet a Földre, hogy hívjanak vissza. És tudom, hogy szerinted ki az ellenség. Lou Evans! Jelezz vissza...

Valami zavaros recsegés hallatszott a hangszóróból. A zavarászúrón átjövő hangokból értelmes szavak lettek:

- Ne gyere! Ha úgyszólván tudod, ne gyere!

Lucky fellélegezve elvigyorodott. Colos vad csatakiáltásban tört ki.

- Megcsíptük - kiáltotta a kis marsbeli.

- Jövünk segíteni - mondta Lucky a mikrofonba. Tarts ki! Majd együtt megoldjuk, te meg én.

Lassan ejtett szavak érkeztek vissza:

- Te nem... értesz... Megpróbálok... - Aztán szinte sikoltva: - A Föld szerelmére, Lucky, ne gyere! Ne kerülj közelebb!

A hangszóró elhallgatott. A *Hilda* eltántoríthatatlanul közeledett Evans hajója felé. Lucky a homlokát ráncolva dőlt hátra. - Ha ennyire fél, miért nem fut el? - morogta magában.

Colos nem is hallotta.

- Isteni, Lucky - kiáltotta győzelemittasan. - Isteni volt, hogy addig blöfföltél, míg megszólalt.

- Nem blöfföltem, Colos - mondta komoran Lucky. Rájöttem az egész zavaros ügy kulcsfontosságú motívumára. Te is rájöhetsz, ha nem morfondíroznál annyit rajta.

Colos megütődve nézett rá: - Hova akarsz kilyukadni?

- Emlékszel arra a pillanatra, amikor hárman, dr. Morriss, te meg én beléptünk a terembe, és vártuk, hogy behozzák Lou Evanst? Emlékszel, mi történt először?

- Nem.

- Elkezdted nevetni. Azt mondtad, hogy olyan különösnek és torznak látszom bajusz nélkül. És én ugyanezt éreztem veled kapcsolatban. Meg is mondtam. Emlékszel?

- Ja, igen. Emlékszem.

- És eszedbe jutott eltűnődni, hogy vajon miért történt ez? Órákon keresztül néztünk bajuszos embereket. Hogyan lehetséges, hogy egyszerre, ugyanabban a pillanatban jutott mindkettőnknek az eszébe?

- Nem tudom.

- Tegyük föl, hogy ez a gondolat valaki másnak jutott eszébe, aki telepatikus erővel rendelkezik. Tegyük föl,

hogya a meglepetés érzése az ő agyában született, és átsugárzódott a miénkre.

- Úgy érted, hogy a hipnotizőr vagy legalábbis a hipnotizőrök egyike ott volt a szobában?

- Vajon nem ez lenne a magyarázat?

- De hisz ez lehetetlen. Egyedül dr. Morriss volt még ott... Lucky! Ugye nem azt akard mondani, hogy dr. Morriss!

- Morriss órák óta látott bennünket. Miért pont akkor lepődött volna meg, hogy nincs bajuszunk?

- Nos, akkor valaki elrejtőzött volna?

- Nem rejtőzött - mondta Lucky. - Volt még egy élőlény a szobában, amely tisztán láthatott bennünket.

- Nem! - kiáltott Colos. - Ó, nem! - Nevetésben tört ki. - Mars homokja, csak nem a szarvasbékára gondolsz?

- Miért ne? - kérdezte hűvösen Lucky. - Valószínűleg mi vagyunk az első emberpár, amelyet bajusz nélkül látott. Meglepődött rajta.

- De hát ez lehetetlen.

- Ugyan miért? Ezekkel a szarvasbékákkal tele van a város. Az emberek gyűjtik, etetik, szeretgetik őket. De vajon tényleg szeretjük a szarvasbékát? Vagy a szarvasbéka váltja ki belőlünk a szeretetet agykontroll útján, hogy ezáltal táplálékhoz jusson, és törődjenek vele?

- Az ürre, Lucky! - mondta Colos. - Semmi meglepő nincs abban, hogy az emberek szeretik őket. Olyan bájos állatok. Nem kell hipnotizálni az embereket, hogy ezt érezzék.

- Te magadtól szeretted meg őket, Colos? Senki és semmi nem vett rá?

- Biztos vagyok benne, hogy senki sem vett rá. Egyszerűen csak megszerettem őket.

- Csak úgy megszeretted őket? Két perccel azután, hogy megláttad életed első szarvasbékáját, már el is kezdted etetni. Erre is emlékszel?

- De ebben nincs semmi rossz. - Ó, de mit adott neki enni?

- Amit szeretett. Kocsikenőcsbe mártott bors... A kis ember hangja elhalkult.

- Pontosan. Annak a zsírnak kocsikenőcs szaga volt. Nem is lehetett eltéveszteni, hogy mi az. De hogy jöttél rá, hogy abban kell megmártani a borsószemet? Vajon mindig kocsikenőccsel eteted a kedvenc háziállataidat? Vagy ismertél valaha olyan állatot, amely kocsikenőcsöt evett?

- Mars homokja! - nyögte ki elhaló hangon Colos.

- Nem az a legkézenfekvőbb, hogy a szarvasbéka enni akart egypár szemet, és mivel te voltál kéznél, úgy irányított, hogy vigyél neki - vagyis hogy nem voltál egészen a magad ura?

- Soha nem gondoltam volna - dörmögte Colos. De amikor elmagyarázod, olyan világos lesz. Iszonyúan érzem magam.

- Miért?

- Iszonyatos belegondolni, hogy egy állat gondolatai csak úgy behatolhatnak az agyadba. Ez valahogy nem egészséges. - Huncut kis arca undorodva eltorzult.

- Sajnos több mint egészségtelen - állapította meg Lucky.

Azzal visszafordult a műszerekhez.

A jel kibocsátása és visszatérése között eltelt időből könnyedén megállapítható volt, hogy a két hajó közti távolság nem lehet több fél mérföldnél, amikor egészen váratlanul a radar ernyőjén eltéveszthetetlenül megjelent Evans hajója.

Lucky újra beleszólt a mikrofonba:

- Evans, látótávolságba kerültél. Tudsz mozogni? Vagy elromlott a hajód?

A válasz tisztán hallatszott, ahogy az is, hogy Evans hangja zaklatott volt:

- Földem, segíts, Lucky, én mindent megtettem, hogy figyelmeztesselek. Csapdában vagy! Csapdába estél, ugyanúgy, mint én.

És mintegy pontot téve a tanácsos sirámaira, a *Hilda* tengeralattjáró egy iszonyatos ütést kapott, amitől oldalra dőlt, és a fő motorjai azon nyomban felmondták a szolgálatot!

Kifelé a mélyből!

Colos emlékeiben utóbb úgy maradt meg a következő órák képe, mintha egy távcső másik végén nézné, olyan volt, mint a kusza események messze tónó lidércfénye.

Colost a falhoz csapta a hirtelen rántás. Hosszú perceknek tetszett, pedig a valóságban nem lehetett több egy másodpercnél, míg levegő után kapkodva, szétvetett végtagokkal elterült a földön.

Lucky a műszerfálnál fölkiáltott: - A főgenerátorok leálltak.

Colos a fedélzet síkossága ellenére megpróbált talpra állni.

- Mi történt?

- Eltaláltak. Ez nyilvánvaló. Csak azt nem tudom, mennyire.

- A világítás működik - állapította meg Colos. - Tudom. Beindultak a pótgenerátorok.

- De mi van a fő vezérlőművel?

- Még nem tudom. Épp ezt próbálom leteszteni. Valahol hátul, alul érdesen köhögni kezdtek a motorok. A korábbi lágy dorombolás helyett most valami végelgyengülésre emlékeztető hörgés hallatszott, amitől Colosnak égnek állt a haja.

A *Hilda* megrázkódott, mint egy sebesült állat, aztán visszalendült függőlegesbe. Újra leálltak a motorok. A rádió gyászos hangokat hallatott, de Colos végre összeszedte magát, és erejét megfeszítve elindult a készülék felé.

- Starr - szólalt meg a hangszóró. - Lucky Starr! Itt Evans. Fogadom a jeleket.

Lucky ért oda elsőként.

- Itt Lucky. Mi talált el bennünket?

- Nem érdekes - mondta egy fáradt hang. - Többet nem fog zavarni. Megelégszik annyival, hogy ide levágott benneteket, és szépen hagyja, hogy meghaljatok. Mondtam, hogy ne gyertek. Miért nem maradtatok ott, ahol voltatok?

- A te hajód is elromlott, Evans?

- Tizenkét órája állt le. Nincs világítás, nincs teljesítmény, már csak a rádióba tudok egy kis életet lehelni, de az is kezd bedögleni. Szétmentek a levegőtisztító berendezések, és az oxigén-utánpótlás is fogyóban. Ég veled, Lucky.

- Ki tudsz mászni?

- Nem működik a zsilipszerkezet. Van szkafanderem, de ha megpróbálom kivágni magam, agyonnyom a víz.

Colos tudta, hogy Lou Evans mire gondol, és borsódnia kezdett a háta. A tengeralattjárókat úgy tervezték, hogy lassan, nagyon lassan engedjék be a vizet a zsilipkamrába. Ha az ember a tenger fenekén ki akarná vágni a zsilip ajtaját, akkor a víz több száz tonna nyomással zúdulna be. Az emberi test, még ha acélszkafander van is rajta, úgy összelapulna, mint egy üres konzervdoboz a cölöpverő gép alatt.

- Mi még tudjuk irányítani a hajónkat - mondta Lucky. - Odamegyek, hogy fölvegyelek. Összekapcsoljuk a zsilipeket.

- Kösz, de minek? Ha megmoccansz, megint leüt; és ha netán mégsem csapna rád, mi a különbség, hogy itt halok meg gyorsan, vagy egy kicsit lassabban a ti hajótokban?

Lucky dühösen vágott vissza:

- Meghalunk, ha muszáj, de egy másodperccel se hamarabb, mint ahogy eljön az ideje. Egy napon mindenkinek meg kell halnia; senki sem ússza meg, de elébe menni nem kötelező.

Coloshoz fordult.

- Menj le a motorházba, és vizsgálj meg, mekkora a kár! Tudni akarom, hogy kijavítható-e.

A gépházban a távvezérlésű manipulátorok szerencsére működtek, s így Colos, miközben a "forró" elemeket piszkálta, érezte, hogy a hajó fájdalmasan araszolva megindul előre, és hallotta a motorok kapkodó zihálását. Egyszer hallott valami távoli csattanást, amelyet hörgésszerű recsegés követett; olyan volt, mintha egy hatalmas lövedék vagy száz méterre a tengerfenéknek ütközött volna.

Érezte, hogy a *Hilda* megáll, és a motorzúgás valami érdes morajlássá változik. Képzletben látta, amint a hajó külső zsilipje kinyílik és szorosan rászívja magát a másik hajótestre. Szinte érezte, amint a két hajót összekötő csőből kiszivattyúzzák a vizet, és ténylegesen látta, hogy a gépházban elhalványodik a világítás, ahogy a pótgenerátorok kijelzője veszélyes magasságba ugrott. Lou Evans viszont száraz lábbal léphet át a hajójából a Hildára, és nincs szüksége mesterséges védőfelszerelésre.

Colos fölment a vezérlőterembe, és ott találta Luckyt Lou Evansszel. Lou arca nyüzött volt, a szőke borosták alatt mély redők húzódtak. De azért sikerült valami reszkető mosolyt küldenie Colos felé:

- Folytasd, Lou - szólalt meg Lucky.

- Eleinte egészen vad sejtéseim voltak, Lucky - mondta Evans. - A nyomába eredtem minden egyes embernek, akivel ilyen különös baleset történt. Mindössze egy közös vonást találtam mindannyiukban: azt, hogy valamennyien szarvasbéka-rajongók. A Vénuszon többé-kevésbé mindenki imádja őket, de ezeknek a fickóknak egész kis gyűjteménye volt belőlük. Tények nélkül eszem ágában sem volt bolondot csinálni magamból, hogy ilyen vad ötletekkel hozakodjam elő. De bárcsak lettek volna bizonyítékaim! ... Mindenesetre elhatároztam, hogy csapdát állítok a szarvasbékáknak: olyasmit hozok a tudomásukra, amit csak én, de legfeljebb néhányan ismerhetnek.

- Ezért döntöttél az élesztő-adatok mellett - szólalt meg Lucky.

- Mert olyan pofonegyszerű volt. Valami olyasmire volt szükségem, amiről általában nem tud senki, máskülönben hogyan bizonyosodhattam volna meg, hogy ezt az információt csakis tőlem kaphatták? Az élesztő adatai ideálisnak látszottak. Miután legálisan nem tudtam hozzájutni, elloptam őket. Egy szarvasbékát kölcsönvettem a központból, föl tettem az asztalomra, és belenéztem a papírokba. Néhány adatot hangosan is felolvastam. Amikor néhány nappal később baleset történt az egyik élesztőgyárban, és a balesetben épp az a

probléma merült föl, amiről olvastam, végre biztosan tudtam, hogy a szarvasbékák állnak az egész kavarodás mögött. Csakhogy...

- Csakhogy? - segített Lucky.

- Csakhogy nem voltam elég ügyes - folytatta Evans. - Hagytam, hogy befészkeljék magukat az agyamba. Piros szőnyeget terítettem eléjük, beinvitáltam őket, és most nem tudom kitenni a szűrüket. Örök jöttek, hogy ellenőrizzék az iratokat. Tudták, hogy bent vagyok az épületben, így hát rám eresztettek egy nagyon udvarias ügynököt, hogy kérdezzen ki. Gyorsan visszatettem az iratokat, és elkezdtem magyarázkodni. De nem tudtam mit mondani.

- Nem tudtál? Ezt hogy érted?

- Nem tudtam. Fizikailag képtelen voltam. Nem jöttek a számra a megfelelő mondatok. A szarvasbékákról egy szót sem tudtam kinyögni. Sőt folyton az az érzésem támadt, hogy végezniem kell magammal, de ezt végül is sikerült legyőzni. Ez annyira messze esik a természetemtől, hogy nem tudtak rávenni. Aztán azt gondoltam: ha el tudnék menekülni a Vénuszról, ha elég messze tudnék jutni a szarvasbékáktól, talán megszabadulnék a hatalmuktól. Így hát azt tettem, amiről biztosan tudtam, hogy azonnal visszahívnak a Földre. Morriss nevében küldtem egy feljelentést, amelyben korrupcióval vádolom magam.

- Igen - szólalt meg Lucky -, én is pontosan ezt gyanítottam.

- Hogyhogy? - kérdezte elképedve Evans.

- Nem sokkal azután, hogy megérkeztünk Aphroditéba, Morriss is elmondta, miként vélekedik rólad. Azzal fejezte be, hogy jelentést akar küldeni a központnak. Nem azt mondta, hogy már el is küldte, hanem csak azt, hogy készíti. De egy üzenet már elment; ezt tudtam. És Morrisson kívül ki más ismerhette a Tanács kódját és az ügy részleteit? Csakis te.

Evans bólintott, aztán keserűen megjegyezte:

- De ahelyett, hogy hazahívtak volna, ideküldtek téged. Nem így van?

- Én ragaszkodtam hozzá, Lou. Képtelen voltam elhinni, hogy korrupcióval vádoljanak.

Evans a tenyerébe temette az arcát.

- Ez a lehető legrosszabb választás volt, Lucky. Amikor faxoltál, hogy jössz, könyörögtem, hogy ne gyere, igaz? Nem mondtam, hogy miért. Fizikailag képtelen voltam rá. De a szarvasbékák a gondolataim alapján rájöhetek, milyen iszonyatos alak vagy. Kiolvashatták a véleményemet a képességeidről, ezért megkezdték az előkészületeket, hogy megöljenek.

- Ami majdnem sikerült is - dörmögte Lucky.

- Ezúttal sikerülni fog. Iszonyatosan sajnálom, Lucky, de nem tudtam mit tenni. Amikor megbénították azt az embert a zsilipkezelőben, nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy elmeneküljek, hogy kiszökjem a tengerre. És te persze követtél. Én voltam a csali, te pedig az áldozat. Megint megpróbáltalak távoltartani, de képtelen voltam elmagyarázni, nem magyarázhattam meg...

Vacogva mélyet szívott a levegőből.

- Most már beszélhetek róla. Fölordottak az agykontroll alól. Gondolom, nem éri meg szellemi energiát pazarolni ránk, hiszen csapdába estünk, élőhalottak vagyunk, és nem kell többé félniük tőlünk.

Colos, miután egyre jobban összezavarodva végighallgatta mindezt, egyszer csak fölkiáltott:

- Mars homokja, mi van itt? Miért vagyunk mi élőhalottak?

Evans még most is a fejét fogta, és nem válaszolt. Lucky komoran a gondolataiba mélyedve azt mondta:

- Egy narancsfolt alatt vagyunk, egy királyi méretű narancsfolt alatt, amely a tenger mélyéből jött elő.

- Olyan nagy, hogy betakarja a hajót?

- Hosszában három kilométer! - válaszolta Lucky. Széltében több mint kettő. Az az ütés, amely majdnem agyonzúzta a hajót, aztán még egy, amikor Evans hajóját próbáltuk megközelíteni, egy-egy kilövellő vízsugár volt. Ennyi! Egy kilövellő vízsugár, amelynek akkora ereje volt, mint egy bombarobbanásnak.

- De hogy kerültünk alája, anélkül hogy észrevettük volna?

- Evans azt gyanítja - mondta Lucky -, hogy ez is a szarvasbékák agykontrollja alatt van, és szerintem igaza lehet. Ha egy ilyen folt befordítja a fotocelláit, akkor elhalványodik a fluoreszkálása. Képes fölemelni a lebernyeg egyik szélét, és máris bent vagyunk alatta.

- És ha megmoccanunk vagy megpróbálunk kitörni, akkor a folt újra támad, és egy folt soha nem véti el.

Lucky elgondolkozott, aztán megszólalt:

- Márpedig néha még egy folt is elvétí. Mellélőtt, amikor a Hildával közeledtünk a hajóhoz, pedig csak negyedgőzzel haladtunk. - Odafordult Coloshoz. Colos, meg lehet javítani a főgenerátorokat?

Colos majdnem megfélekedett a motorról. Hirtelen összeszedte magát és azt felelte:

- Ó... A mikroelemek védőburkolata nem sérült meg, vagyis a generátorokat is meg tudom javítani, ha minden szerszámot megtalálok.

- Mennyi időbe telik?

- Gondolom, egy-két óra.

- Akkor láss munkához. Én pedig kimegyek. Evans meglepődve nézett föl.

- Hogy érted?

- Megnézem magamnak azt a foltot. - Lucky már a szkafanderszekrényénél volt, ellenőrizte a mikroerőteres betéteket, és megnézte, hogy fel vannak-e töltve az oxigénpalackok.

Odakint, a tökéletes sötétségben megtévesztően nyugodt volt minden. Ám Lucky nagyon is jól tudta, hogy alatta csak a tengerfenék van, és minden más oldalról egy kézikilométeres, lefordított tálhoz hasonló gumiszerű hústömeg veszi körül.

A szkafander szivattyúja lefelé lövellte ki a vizet, Lucky viszont tüzelésre kész fegyverrel lassan fölfelé emelkedett. Egy pillanatra önkéntelenül elcsodálkozott a kezében tartott vízipuska csodáján. Az ember a Földön is rendkívül leleményesnek látszott, de itt, az idegen bolygón a kegyetlen környezethez való alkalmazkodás megszászorozta találékonyságát.

Egykor az új kontinens, Amerika rohant előre az éleselméjűségével, miután az európai anyakontinens nem tudta megkettőzni önmagát, most viszont a Vénusz mutatta meg a Földnek szellemi nagykorúságát. Itt voltak például a kupolás városok. Sehol a Földön nem tudták ilyen okosan összeszöni az acélt és az erőteret. Maga a szkafander, amelyet Lucky viselt, egy percig sem tudta volna elviselni a sok tonnás víznyomást a mikroszkopikus erőterek nélkül, amelyeket a ruha merevítőpántjaiba építettek bele (igaz, azt feltételezve, hogy ez a hatalmas víznyomás elég lassan nehezedik rá a szkafanderra). De ez a bűvaruha sok más szempontból is a tervezés csodája volt. Kilövellő vízszög segítette a víz alatti közlekedést, hatékony oxigénellátása, zárt rendszerű műszerezettsége: mindez valóban csodálatos volt.

Nem is beszélve a kezében tartott fegyverről!

De Lucky gondolatai hirtelen a fölötte elterpeszkedő szörnyetegre terelődtek. Ez is vénuszi találmány. A bolygó evolúciójának találmánya. Vajon a Földön lehettek ilyen élőlények? A szárazföldön biztosan nem. Nincs olyan biológiai szövet, amely negyven tonnánál nagyobb súlyt elbírná a Föld gravitációjával szemben. A földi másodkor óriás brontosaurusainak akkora lába volt, mint egy fatörzs, de még így is a lápokban kellett tartózkodniuk, hogy kihasználhassák a víz felhajtóerejét.

Ez a válasz: a víz felhajtóereje. Az óceánban bármekkora méretű élőlény életben marad. Ott vannak a földi bálnák, amelyek nagyobbak minden valaha élt dinoszaurusznál. De úgy számolta, hogy ez a fölötte lévő irtózatos folt kétszázmillió tonnát nyomhat. Ha kétmillió hatalmas bálnát egymás mellé tennének, talán az sem lenne ilyen súlyos. Lucky eltűnődött rajta, vajon hány éves lehet. Száz? Ezer? Ki tudná megmondani?

De a mérete okozhatja a saját vesztét. Még az óceán alatt is. Minél nagyobbra nő, annál lassúbbak a reakciói. Az idegi impulzusoknak időbe telik, míg végigérnek a testén.

Mi több, a szörny itt valószínűleg nem érzi jól magát. A mélységekhez szokott, szereti, ha legalább hatmérföldnyi vagy még több víztömeg van fölötte. Itt jóval kisebb hatékonysággal tud mozogni. Második próbálkozásra elvettette a Hildát, feltehetően azért, mert még nem sikerült regenerálnia az első támadás után.

De most vár; a vízhólyagja lassan telődik meg, és amennyire lehetséges ebben a sekély vízben, próbálja összeszedni az erejét. Luckynak, a nyolcvanöt kilós embernek mégis szembe kell szállnia a kétszázmillió tonnás szörnyel, hátha meg tudja állítani.

Lucky fölneézett. Nem látott semmit. A karját védő, erőteres kesztyű bal kéz középső ujjánál lévő varráson megnyomott egy gombot, mire az ujjá hegyén tiszta fehér fény gyulladt föl. Minél messzebbre ért a fényszög, annál elmosódottabb lett, míg végül beleveszett a semmibe. Vajon az már a szörny húsa? Vagy csak ott már elfogyott a lámpa ereje?

A szörny háromszor lövellt ki vizet. Egyszer Evans hajóját tette tönkre vele. Másodszor Lucky hajóját roncsolta szét. (Igaz, ezúttal már nem tett benne akkora kárt, mint először; lehet, hogy fogytán az ereje?) Harmadik alkalommal túl korán támadott, és elvettette a célt.

Lucky fölemelte a fegyverét. Alaktalan jószág volt, vaskos fogóval. A markolaton belül százmérföldnyi drótot helyeztek el, meg egy parányi generátort, amely iszonyú nagy feszültséget volt képes kibocsátani magából. Lucky fölfelé célzott vele, és összeszorította az ujjait.

Egy pillanatig semmi sem történt... de Lucky tudta, hogy a hajszálvékony drót már elindult kifelé és fölfelé a karbonátos óceánon át...

Aztán talált, és Lucky láthatta az eredményt. Merthogy abban a pillanatban, amikor a drót célba ért, egy elektromos impulzus rohant végig rajta fénysebességgel, és egy villámcsapás erejével ütközött az akadálnak. A hajszálvékony drót felizzott, és sűrű tajtékká porlasztotta maga körül a vizet. Nemcsak gőz volt ez, mert a víz iszonyatosan örvénylett és buborékos lett, ahogy a szén-dioxid kioldódott belőle. A keletkező vad örvénylés Luckyt is majdnem magával sodorta.

Mindezek fölötte, a gőz és a buborékok fölötte, a tajtékos víz és a fölfelé száguldó vékony, vörös vonal fölötte egy tűzgolyó robbant föl. Ahol a drót az élő húshoz ért, tomboló energiájú fény villant. Egy három méter széles és ugyanilyen mély lyukat égetett a Lucky fölötte terpeszkedő élő hegybe.

Lucky arcán zord mosoly jelent meg. A szörny hatalmas testének ez csak egy tűszúrás volt, de azért megérzi; ha most nem, majd úgy tíz perc múlva. Az idegi impulzusnak ennyi idő kell, hogy a test kanyargós útján eljusson a megfelelő helyre. Az élőlény parányi agyát elérő fájdalom eltéríti a szörny figyelmét az óceán mélyén

lapuló hajóról, és az új pribék felé fordítja.

De a szörny, gondolta ádázul Lucky, nem fogja megtalálni. Tíz perc épp elég arra, hogy megváltoztassa a pozícióját. Tíz perc múlva már...

Luckynak nem maradt ideje befejezni a gondolatot. Egy perc sem kellett a szörnynek, hogy az iszonyatos villámcsapásra visszavágyjon.

Egy perc sem telt bele, amikor Lucky meggyötört és elkínzott érzékszervei azt jelezték, hogy egy vadul kavargó vízvörvény közepén zuhan lefelé, lefelé, lefelé...

10

A húshegy

Lucky megszédült az ütéstől. Közöséges fémből készült szkafander meghajlott és szétzúzódott volna. Közöséges vérmérsékletű ember eszméletlenül zuhant volna az óceán fenekére, ahol az ütközéstől biztos halál várt volna rá.

De Lucky elkeseredetten küzdött. Az örvénylő vízzel szembefordulva, bal kezét fölemelte a mellkasához, hogy megnézze a szkafander állapotát jelző műszereket.

Felnyögött. A műszerek bénán fityegtek, az érzékeny kijelzők nem mutattak semmit. Az oxigén-utánpótlást azonban nem érthette az ütés (a tüdeje rögtön jelzett volna bármilyen nyomáscsökkenést), és a szkafander nyilvánvalóan nem eresztett sehol. Csak abban reménykedhetett, hogy a mozgását biztosító hajtómű is rendben van.

Semmi értelme, hogy megpróbálja kijutni az örvényből. A hajtóműnek annyi ereje bizonyára nincs. Várnia kell, és egyetlen fontos dologra kell koncentrálnia: minél közelebb ér az örvény a fenékhez, annál jobban elveszíti a sebességét. Az álló és a forgó víztömeg nagy mozgásigénnyel súrlódik. A vízszög peremén az örvénylés fokozódik és befelé fordul. A szörny vízhólyagjából kizúduló százötven méter széles tölcser a fenékre érve esetleg már csak tizenöt méteres, attól függően, hogy mekkora volt az eredeti sebessége, és mekkora távolságot tesz meg az óceán fenekéig.

Ráadásul az eredeti sebesség is lecsökken. Ami nem azt jelenti, hogy a fenéken a sebesség elhanyagolható.

Luckynak egyszer már volt alkalma erről meggyőződni, amikor a hajóját érte el a tölcser.

Minden azon múlik, milyen messze van az örvény közepétől, hogy milyen pontosan tud célozni a szörny. Minél tovább vár, annál jobbak az esélyei, gondolta

Lucky, feltéve, ha nem kell túl sokáig várnia. Fémkesztyűs kezét a hajtómű gombján tartva, süllyedt tovább, türelmesen várt, és próbálta megsaccolni, vajon milyen közel lehet a szilárd altalaj, közben minden pillanatban várta az utolsó csattanást, amelyik után esetleg nem érez többé semmit.

Számolt tízig, és beindította a szkafander hajtóművét. A lapockáinál elhelyezett apró, magas fordulatszámú propellerek éles sistergéssel, vibrálva kavarták a vizet a fősodortól eltérő irányba. Lucky érezte, hogy a teste mostantól másfelé zuhan, mint idáig.

Ha pontosan középen van, akkor nincs mit tenni. A propellerek energiája nem elegendő ahhoz, hogy legyőzze az átvény lefelé szívó hatását. Ha viszont elég távol van a középponttól, akkor a sebessége mostanra jelentősen lelassulhatott, és az örvény széle sem lehet messze.

Ahogy ezt végiggondolta, érezte, hogy a teste elviselhetetlenül rázkódni és inogni kezd, s ebből tudta, hogy biztonságban van.

Még most sem kapcsolta ki a hajtóműveket, hanem lefelé fordította őket, aztán a kezét kinyújtotta az óceán fenéke irányába. Épp időben érkezett, hogy még lássa, amint úgy tizenöt méterrel lejjebb az iszap szétrobban, és a szanaszét repülő sár mindent elhomályosít.

Alig néhány másodperccel előbb sikerült kikecmeregnie a fősodorból.

Mostantól fölfelé igyekezett, amilyen gyorsan csak bírta a szkafander hajtóműveivel. Kétségbeesetten sietett. A sisak sötétjében (a sötétben belüli sötétség és ezen belül is sötétség) keskeny vonallá szűkült a szája, és szorosán lezárta a szemhéját.

Mindent elkövetett, hogy ne kelljen gondolkoznia. Gondolkozott épp eleget a víztölcserben töltött másodpercekben. Alábecsülte az ellenséget. Úgy vélte, hogy ez a gigászi folt fogja célba venni, pedig nem ez történt. A víz felszínén lévő szarvasbékák irányították a foltot a bestia agyán keresztül. A szarvasbékák céloztak. De nem kellett követniük a folt érzékeit, hogy megtudják: a szörny találatot kapott. Elég volt Lucky agyában olvasniuk, és mindössze Lucky gondolatainak forrását kellett megcélozniuk.

Vagyis nem arról volt többé szó, hogy meg kell szurkálni a szörnyet, hogy arrébb mozduljon a *Hilda* fölül, és vonszolja el a testét a víz alatti rézsűkön át vissza a mélybe, ahonnan jött. Arról volt szó, hogy a szörnyet meg kell ölni.

Mégpedig gyorsan!

Sem a *Hilda* nem bír ki még egy közvetlen ütést, sem pedig Lucky szkafandere. A mutatók már nem

működtek; nyilván most az irányítógombok következnenek. Vagy talán a cseppfolyós oxigéntartályai szenvednének kárt, és velük együtt a parányi erőter-generátorok.

Lucky csak ment följebb, egyre följebb, föl az egyetlen helyre, ahol biztonságban érezheti magát. Bár még soha nem látta a szörny fűvócsővét, úgy képzelte el, hogy az egy kinyújtható és hajlékony cső, amelyet ide-oda lehet mozgatni. De a szörny aligha tudja saját teste alá irányítani. Egyrészt azért, mert önmagában tenne kárt. Másrészt azért, mert a kilövellt vízsugár ereje megakadályozná, hogy ilyen hegyes szögben meghajoljon.

Luckynak tovább kellett emelkednie, közel a szörny alsó testfelületéhez, ahol a vízsugár nem érheti el; és ezt még azelőtt kellett megtennie, mielőtt az állat újra megtölti a hólyagját egy következő támadáshoz.

Lucky fölfelé világított a lámpájával. Nem szívesen tette ezt, mivel ösztönösen attól tartott, hogy a fénysugár könnyen eltalálható célpont lehet. De az esze azt súgta, hogy ebben téved. Az az érzékszerv, amely a szörny gyors válaszáért felel, nem a látás.

Körülbelül tizenöt méterrel följebb a fény megakadt valami durva, szürkés felületben, amelyet mély redők csíkoztak. Lucky most már hiába próbált megállni. A szörny bőre gumyszerű volt, a saját szkafandere viszont kemény. Míg ezt végiggondolta, már neki is ütközött, belemélyedt, és érezte, hogy az idegen hús enged a nyomásnak.

Lucky egy hosszú pillanatig mélyeket lélegzett a megkönnyebbüléstől. Mióta elhagyta a hajót, most először érezte magát biztonságban. Az elernyedés persze nem tarthatott soká. A szörny (vagy aki irányítja az agyát) bármelyik percben a hajó ellen fordulhat. Ennek viszont nem szabad bekövetkeznie.

Lucky undorral kevert csodálkozással hordozta körbe az ujján lévő lámpát.

Itt is, ott is másfél méteres lyukak tátongtak a szörny hasán, amelyeken - már amennyire Lucky láthatta a buborékoktól és a szilárd részecskéktől - víz áramlott be. Nagyobb távolságokban nyílásokat is látott, amelyek időnként kinyíltak, és a három méter hosszú réseken tajtékos vízsugár áramlott ki.

Láthatóan így táplálkozott a szörny. Emésztőnedveket öntözött szét a hasa alá került óceánrészen, aztán beszippantott több köbméter vizet, hogy kiválassza belőle a tápanyagot, később ezt a vizet a hulladékkal és a saját végtermékével együtt visszapumpálta az óceánba.

Nyilvánvaló volt, hogy nem tud sokáig egy helyen maradni, mivel a végtermék felszaporodása egészségtelenné teszi a környezetét. Saját elhatározásából bizonyára itt sem lézengene sokáig, de mivel a szarvasbékák irányítják...

Lucky ugyan nem tett semmit, de a teste rángatózni kezdett, és meglepetésében egy közeli pontra fordította a lámpáját. Rémulten és iszonyodva ismerte fel, hogy mire valók a szörny hasán látott mély barázdák.

Az egyik ilyen nyílás közvetlenül mellette volt, és éppen beszívódott az állat belseje felé. A nyílás két oldala egymáshoz dörzsölődött, s az egész nyilvánvalóan valami őrli mechanizmus volt, amellyel a szörny összetörte és cafatokra tépte azokat a táplálékdarabokat, amelyek túl nagyok voltak ahhoz, hogy közvetlenül a beömlőnyílásokon keresztül kapja be őket.

Lucky nem várt tovább. Nem kockáztathatta, hogy a félig összeroncsolódott szkafandert kitegye a szörny fantasztikus erejű ütésének. A szkafander anyaga még csak kitarzana, de a kényes kidolgozású műszerek aligha.

Úgy fordította a vállát, hogy a szkafander hajtóművei közvetlenül a szörny testével szembe kerüljenek, aztán teljes gőzzel beindította őket. Éles cuppanással elszakadt az állat testétől, aztán irányt változtatott, és megindult visszafelé.

Ezúttal nem érintette meg a szörny bőrét, hanem csak a közelébe került, és a bőre mentén lebegett tovább, követve a gravitációval ellentétes irányt, emelkedett fölfelé, eközben mind távolabbra került a test peremétől, és mind közelebb ért a közepéhez.

Hirtelen egy olyan ponthoz jutott, ahol az állat hasa megint valami lefelé forduló húsfalba torkollott, és olyan hosszúra nyúlt, hogy a lámpa fénykévéje alig tudta befogni. A fal remegett, és láthatóan vékonyabb szövetekből állt.

Ez lehetett a fűvócső.

Lucky biztos volt benne, hogy ez az: egy száz méter széles, óriási üreg, amelyből a rohanó vízsugár tombolva tör elő. Óvatosan körbekerülte. Kétségtelenül ez volt a lehető legbiztonságosabb hely, itt, a fűvócső tövében igazán nem történhetett semmi, Lucky mégis lopakodva haladt előre.

Tudta, hogy mit keres, ezért gyorsan otthagya a fűvócsövet. Abba az irányba indult további ahol a szörny teste még jobban kiemelkedik; addig ment, míg a lefordított tál csúcsára nem ért, és ott megtalálta, amit keresett.

Eleinte csak a szünni nem akaró morajra lett figyelmes, amely olyan mélyen szólt, hogy szinte alig lehetett hallani. Igazából a vibrálás és nem a hang keltette föl az érdeklődését. Aztán észrevette, hogy emelkedik a szörny teste. Megrándult és dobbant: valami hatalmas tömeg lógott lefelé vagy kilenc méter mélyre, és körben olyan nagy volt, mint a fűvócső.

Bizonyára ez a szörny központi szerve; itt kell lennie a szívnek - vagy annak, ami azt helyettesíti. A szívverés nyilván iszonyatos ütésekkel jelent; Lucky szinte beleszédült, ahogy ezt megpróbálta elképzelni. Ötpercenként dobbant egyet, ezalatt sok ezer köbméter vért (vagy ahhoz hasonló nedvet) kell átpumpálnia a véredényeken; ezek is legalább akkorák lehetnek, hogy a *Hilda* kényelmesen elférne bennük. Egy-egy szívizomrándulásnak olyan nagyoknak kell lennie, hogy a vér eljusson egy mérföldre és vissza.

Micsoda mechanizmus lehet, gondolta Lucky. Ha valakinek sikerülne egy élő szívet szereznie, csodálatos fiziológiai kutatásokat folytathatna vele!

Valahol ebben a kidudorodásban kell lennie a szörny agyának vagy idegközpontjának is. Agy? Lehet, hogy amit agynak gondolna a földi halandó, az csupán néhány idegsejtéből álló rög, amely nélkül a szörny még vidáman élne tovább.

Talán! Szív nélkül viszont képtelen tovább élni. Épp véget ért egy dobbanás. A középső dudor szinte teljesen összezsugorodott. Most a szív elernyedhetett a következő dobbanásig, amikor újra fölemelkedik és kitágul a szívkamra, hogy bezúduljon a vér.

Lucky föltartotta a fegyverét, és a lámpa fénysugarát a szörny szívének szegezve elkezdett süllyedni. Jobb, ha nem lesz túl közel. Másrészt nem szívesen tévesztette volna el.

Egy pillanatra megsajnálta ellenfelét. Tudományos szempontból szinte bűn volna elpusztítani a természet leghatalmasabb teremtményét.

Vajon ez a saját gondolata volt, vagy csak az óceán felszínén ugrabugráló szarvasbékák kényszerítették rá? Nem mert tovább várni. Megszorította a fegyver markolatát. A drót elindult a szörny felé. Mihelyt becsapódott, Lucky szemét elvakította az a villanás, amely a szörny szívének innenső falát átégette.

A víz percekig forrt a húshegy haláltusájától. Egész teste görcsösen vonaglott és rángatózott. Lucky magatehetetlenül csapódott ide-oda.

Próbálta hívni a Hildát, de felelet helyett csak szabálytalan zörejeket hallott, nyilvánvaló volt, hogy a hajó is tehetetlenül hánykolódik.

De a halál, amikor bekövetkezik, előbb-utóbb még egy százmillió tonnás élet utolsó porcikáján is úrrá lesz. Végül csönd és nyugalom szállt a vízre.

Lucky pedig lassan, nagyon lassan, halálosan kimerülve elindult lefelé.

Újra hívta a Hildát. "A szörny halott", közölte. "Küldjetelek egy irányító jelet, hogy azt követhessem lefelé."

Lucky hagyta, hogy Colos levegye róla a szkafandert, sőt még egy mosolyt is sikerült kipréselnie magából, amikor meglátta a kis marsbeli szánakozó képét.

- Nem hittem, hogy még egyszer az életben találkozunk, Lucky - mondta Colos nagyokat hüppögve. - Fordulj el, ha sírni akarsz - kérte Lucky. - Nem azért jöttem be, hogy idebent ázzak el. Mi van a főgenerátorokkal?

- Hamarosan beindíthatjuk - szólt közbe Evans -, de még kell egy kis idő. Már majdnem végeztünk, amikor ettől a hánykolódástól szétört az egyik hegesztés.

- Nos - mondta Lucky -, akkor folytassuk a munkát! - Fáradt sóhajtással leült. - Nem egészen úgy alakultak a dolgok, ahogy elterveztem.

- Hogyan? - hökkent meg Evans.

- Az volt az elképzelésem, hogy kicsit megszurkálom a szörnyet, hogy mozduljon arrébb a fejünk fölül. Ez nem ment, így hát meg kellett ölnöm. Aminek az lett az eredménye, hogy a teteme úgy ráborult a Hildára, mint egy összedőlő sátor.

11

A felszínre?

- Úgy érted, hogy csapdába estünk? - kérdezte elszörnyedve Colos.

- Így is fogalmazhatunk - állapította meg hűvösen Lucky. - Ha tetszik, azt is mondhatjuk, hogy megmenekültünk. Itt mindenestre nagyobb biztonságban vagyunk, mint bárhol másutt a Vénuszon. Ezzel a döglött húsheggyel a fedünk fölött senki egy ujjal sem tud hozzánk férkőzni. És mielőtt sikerül megjavítani a generátorokat, egyszerűen kitörünk. Colos, menj le a generátorokhoz; mi pedig, Evans, igyunk egy kávét, és beszéljünk meg a tennivalókat. Úgyse nagyon lesz alkalom, hogy nyugodtan beszélgethessünk.

Lucky örömmel nyugtázta ezt a kis pihenőt, ezt a pillanatot, amikor nem volt más tennivalójuk, mint fecsegni és gondolkodni.

Evans viszont egy kicsit elszomorodott. Mélykék szeme sarkában felhők gyülekeztek.

- Aggódsz valamiért? - kérdezte Lucky.

- Igen. Tulajdonképpen mi az ördögöt csinálunk? - Ezen már én is sokat gondolkoztam - tűnődött Lucky. - Azt hiszem, pillanatnyilag csak annyit tudunk tenni, hogy ezt az egész szarvasbéká-históriát átadjuk valakinek,

aki biztosan nem áll az agykontrolljuk alatt.

- És ki lenne az?

- A Vénuszon nincs ilyen személy. Ez biztos. Evans a barátjára meredt.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy a Vénuszon mindenki a hatásuk alá került?

- Nem, de bárki kerülhet. Végül is ezernyi módja van annak, ahogyan ezek a lények befolyásolni tudják az emberi agyat. - Lucky egyik kezét a forgószerkeztetettre ejtette, és keresztbe rakta a lábát. - Először is: rövid időre teljes agykontroll alá tudják vonni az emberi agyat. Teljes agykontroll alá! Ezalatt meg lehet csináltatni vele minden olyat, ami teljesen ellentmond a természetének, olyasmit, amivel a saját és a mások életét is veszélyeztetni; így voltak például a pilóták a révhajón, amikor Colos és én először landoltunk a Vénuszon.

- Ezzel a fajta agykontrollal nekem nem volt dolgom - mondta komoran Evans.

- Tudom. Morrissnak ezt nem sikerült megértenie. Biztos volt benne, hogy nem állhatsz agykontroll alatt, egyszerűen azért, mert nem mutatsz amnéziás tüneteket. De van az agykontrollnak egy második típusa, amibe te estél. Ez nem olyan intenzív, így az áldozat nem veszti el az emlékezetét. De épp mivel nem olyan intenzív, nem lehet az áldozatot olyan dolgokra kényszeríteni, amelyek ellentétesek a jellemével; téged például nem sikerült öngyilkosságba kergetni. Ám az ereje tovább tart - az előbbi csak órákig, míg ez utóbbi napokig. A szarvasbékák megnyerik az időt, amit elvesztettek az intenzitással. Nos, lennie kell még egy harmadik típusnak is.

- És az micsoda?

- Olyan agykontroll, amelyik még a másodiknál is gyengébb intenzitású. Olyan enyhe, hogy az áldozat észre sem veszi, de ahhoz elég erős, hogy el lehessen rabolni az agyából az információkat. Így van például Lyman Turner.

- Aphrodité főmérnöke?

- Igen. Róla van szó. Érted, hogy mire gondolok? Gondold csak végig: tegnap ott ült az az ember a zsilip irányítóhelyiségében, kezében a kapcsoló, amellyel veszélybe sodorhatja az egész várost, miközben ő maga minden oldalról tökéletesen védve van, annyira körbe van rakva vészjelzőkkel, hogy senki nem tud a közelébe férkőzni, míg csak Colos utat nem vág hozzá egy ventilátornyíláson keresztül. Hát nem különös ez?

- Nem. Mi olyan különös ebben?

- Ez a pasas csak néhány hónapja dolgozott itt. Nem is volt igazi mérnök. A munkája szerint inkább csak amolyan hivatalnokféle vagy kifutófiú. Honnan vette az információt, hogy miképpen tudja ilyen jól megvédeni magát? Honnan ismerhette ilyen alaposan annak a kupolarésznek az áram- és energiaellátását?

Evans megnyalta a szája szélét, és halkán füttyentett.

- Hé, ez már valami.

- Csakhogy ez nem szűrt szemet Turnernek. Mielőtt a Hildával elindultunk, épp erről faggattam. Azt persze nem kötöttem az orrára, hogy miért érdekel. Ő maga fecsegett a fickó tapasztalatlanságáról, de egy pillanatig sem akadt fenn azon, hogy itt valami ellentmondás van. De végül is kinek a birtokában lehetnek a szükséges információk? Kinek, ha nem a főmérnöknek? Ki tudhatná jobban, mint ő?

- Igaz. Igaz.

- Nos tehát, tételezzük fel, hogy Turner ilyen enyhe agykontroll alatt állt. Az információkat ki lehetett lopni az agyából. És közben szépen elaltatták az éberségét, hogy ne vegyen észre semmit. Érted, mire gondolok? És ezek után Morriss...

- Morriss is? - kérdezte meghökkenve Evans.

- Valószínűleg. Meg van győződve róla, hogy ez a szíriusziak műve, akik az élesztőt akarják megkaparintani. Ebben olyan biztos, hogy másról hallani sem akar. Mi ez: szabályos félreértés vagy finom meggyőzés? Morriss gyorsan meggyanúsított téged, Lou - egy kicsit túl gyorsan is. Egy tanácsosnak nem árt, ha kissé lassabban jut el odáig, hogy meggyanúsítsa egy tanácsostársát.

- Az ürre! Akkor hát ki van biztonságban, Lucky? Lucky az üres kávéscsészébe meredt, és azt mondta:

- A Vénuszon senki. Ez a véleményem. El kell innen vinnünk az egész történetet és az igazságot.

- És hogyan tudjuk kicsempészni?

- Jó kérdés. Hogyan? - Ezen Lucky is eltűnődött. - Fizikailag képtelenek vagyunk rá - állapította meg Evans.

- A Hildát kizárólag az óceánra tervezték. A levegőben nem megyünk vele semmire, az úrról nem is beszélve. És ha visszatérünk a városba, hogy valami alkalmasabb szállítóeszközt keressünk, soha többé nem tudunk elszabadulni.

- Azt hiszem, igazad van - ismerte el Lucky -, de fizikailag nem is kell elhagynunk a Vénuszt. Csak az információinknak kell kijutniuk.

- Ha a hajó rádiójára gondolsz - mondta Evans -, az használhatatlan. Ezen a rozoga bárkán a készülék csak belső, vénuszi használatra van hitelesítve. Nem szub-éterikus, amivel el lehet érni a Földet. Innen letről nem nagyon tudunk az óceán felszíne fölé sugározni. Úgy tervezték a hordozóhullámaikat, hogy a fenékről verődjenek vissza, és ezt használják háttérként. De még ha egyenesen fölfelé sugároznánk is, akkor sem tudnánk elérni a Földet.

- Szerintem nem is kell - szólalt meg Lucky. - Van valami a hajó és a Föld között, ami éppolyan jó nekünk.

Evans egy pillanatra megzavarodott. Aztán azt mondta:

- Az űrállomásokra gondolsz?

- Pontosan. Két űrállomás kering a Vénusz körül. A Föld harminc- és ötvenmillió mérföldön belül bárhol lehet, de az állomások legfölbbe kétezer mérföldnyire lehetnek tőlünk. Ráadásul biztos vagyok benne, hogy az űrállomáson nincs szarvasbéka. Morriss azt mondta, hogy ezek az állatok nem szeretik a tiszta oxigént, és ha belegondolunk, milyen gazdaságosan kell kihasználni minden helyet az állomáson, nem valószínű, hogy kifejezetten a szarvasbékák számára szén-dioxidos kamrákat tartanának fenn. Mármost, ha sikerül átjászó reléként használni az űrállomást, akkor üzenhetünk a földi központnak.

- Ez az, Lucky - kiáltott fel izgatottan Evans. Így kijuthatunk. Az agykontrolljuk nem érhet el kétezer mérföldnyire az űrön át... - De ekkor újra elkomorult az arca. - Nem, ez sem fog menni. A hajó rádiója nem tud sugározni az óceán felszíne fölé.

- Innen nem. De tegyük föl, hogy felmegyünk a felszínre, és onnan küldünk üzenetet közvetlenül az atmoszférába.

- A felszínről? - Miért ne?

- De hisz ott vannak. A szarvasbékák. - Tudom.

- És agykontroll alá kerülünk.

- És ha nem? - kérdezte Lucky. - Idáig senki olyat nem kaptak el, aki tudhat róluk, tudja, mire számíthat, és a fejébe vette, hogy ellenáll a kísértésnek. A legtöbb áldozat teljesen gyanútlan. A te esetében arról volt szó, hogy szándékosan beinvitáltad őket az agyadba, hogy a te kifejezésedet használjam. Én azonban nem vagyok gyanútlan, és eszem ágában sincs meghívókat küldeni.

- Csakhogy ezt nem tudod megtenni. Nem tudod, milyen érzés.

- Van más alternatívád?

Mielőtt Evans válaszolt volna, az ingujját gombolva belépett Colos.

- Minden rendben - közölte. - Kezeskedem a generátorokért.

Lucky bólintott, és odalépett a műszerfalhoz, Evans viszont, akinek a tekintete tele volt bizonytalansággal, ülve maradt a helyén.

Újra felhangzott a motorok édes és telt duruzsolása. A tompa zúgás olyan volt, mint egy dallam, és az ember egyszerre érezte a talpa alatt a mozgásnak és függésnek azt a keverékét, amit az űrhajóban soha nem tapasztalhatott.

A *Hilda* átvergődött azon a buborékos rétegen, amelyik megrekedt a hatalmas folt haldokló teste alatt, aztán fokozta a sebességét.

- Mekkora távolságunk van a gyorsításra? - kérdezte feszengve Colos.

- Körülbelül fél mérföld - felelte Lucky.

- És mi van, ha ez nem elég? - dörmögte Colos. Mi van, ha csak nekiütődünk, és beleragadunk, mint a fejsze a fa törzsébe?

- Akkor kimászunk és újra próbálkozunk - válaszolta Lucky.

Egy pillanatig csönd volt, aztán Evans szólalt meg fojtott hangon:

- Ahogy itt be vagyunk zárva a folt alatt, olyan, mintha kamrában lennénk. - Ezt inkább csak magában dünnyögte.

- Hol? - kérdezte Lucky.

- Kamrában - felelte még mindig elmélázva Evans. A Vénuszon építenek ilyeneket. Kicsi tranzitkupolák a tengerben, olyanok, mint a ciklon vagy bombatámadás elleni bunker a Földön. Arra találták ki őket, hogy óvóhelyül szolgáljanak a betörő víz ellen, ha például Vénusz-rengéskor beroppan a kupola. Nem hiszem, hogy valaha is használták volna ezeket a bunkereket, de a jobb házak mindig úgy hirdetik magukat, hogy veszély esetére saját kamrájuk van.

Lucky hallotta Evanset, de nem mondott semmit. A motor fordulatszámmerője még följebb ugrott. - Kapaszkodjatok! - kiáltotta Lucky.

A *Hilda* minden ízében remegett, és a váratlan, szinte ellenállhatatlan sebességcsökkenés Luckyt a műszerfalnak szorította. Colos és Evans ujjizülete elfehéredett, a csuklója pedig megfeszült, ahogy teljes erőből megragadta a védőkorlátot.

A hajó lelassult, de nem állt meg. A motor erőlködött, a generátorok visítva tiltakoztak, amitől Lucky együttérzően összerándult, a *Hilda* beleszántott a bőrbe, a húsba, az izmokba, feltépte az üres véredényeket és a hasznavehetetlen idegeket, amelyek olyanok voltak, mint egy-egy félméteres kábel. Lucky komoran, összeszorított fogakkal továbbra is maximumon tartotta a gázkart, hogy legyőzze az akadály szakítószilárdságát.

Hosszú percek teltek el, mire a motor egy utolsó, győzelmes bűgással végre átvágta magát a szörnyön, és újra kijutott a nyílt tengerre.

A *Hilda* csöndben és simán emelkedett a vénuszi óceán homályos, szén-dioxiddal telített vizében. Csönd kerítette hatalmába a három utast, csönd, amelyet a vakmerőségükért kellett fizetniük cserébe azért, hogy szembe mertek szállni a Vénusz ellenséges élővilágának leghatalmasabb erődítményével. Evans egy szót sem szólt azóta, hogy maguk mögött hagyták a foltot. Lucky bekapcsolta a robotpilótát, és most csak ült a forgószéken, és ujjaival halkán kopogott a térdén. Még az ellenállhatatlan Colos is komoran elhúzódott a hátsó kémlelőnyíláshoz, amelynek domború, széles látószögű nyílásán bőséges látványban volt része.

- Lucky, nézz oda! - kiáltott fel hirtelen Colos. Lucky odalépett Colos ablakához. Mindketten szótlánul bámultak kifelé. A kémlelőnyílásnak több mint a felét apró, csillagként foszforeszkáló vaskos és puha élőlények foglalták el, a másik irányban pedig egy fal húzódott, egy éktelenül nagy fal, amely foltokban váltogatva a színét, ragyogott.

- Gondolod, hogy ez a szörny, Lucky? - kérdezte Colos. - Nem így fénylett, amikor lemerülünk; de nem is így fénylene, ha nem pusztult volna el, igaz?

- Márpedig ez a folt, Colos - mondta gondterhelten Lucky. - Szerintem az egész óceán összegyűlik a nagy lakmározásra.

Colos megint kinézett, és egy kicsit inába szállt a bátorsága. Hát persze! Itt van sok száz millió tonna enni való hús, a szemük elé táruló fény a sekély vízben a szörny holttestén lakmározó parányi élőlények fénye.

Az élőlények elhúztak az ablak előtt, és mindegyik azonos irányba tartott. A hajót felé úsztak, a hegynyi tetem felé, amelyet a *Hilda* hagyott nekik.

A mindenféle méretű nyílhalak raja volt a legfeltűnőbb. Egyenes, fehérén foszforeszkáló csík jelezte a gerincoszlopukat (amely valójában nem is gerinc, hanem egy elváló, szaruszerű anyagból lévő rúd). A fehér vonal egyik végén egy halványsárga V volt a fejük. Colosnak úgy tetszett, mintha megszámlálhatatlan mennyiségű élő nyílraj zúdult volna a hajó tatja felé, de képzeletben látta a túfogakat, üreges, falánk állkapcájukat.

- Nagy Galaxis! - sóhajtott Lucky.

- Mars homokja! - dörögte Colos. - Kiürül az óceán. A környék összes átkozott férge idegyűlik.

- Mindenesetre ha ezek a nyílhalak alaposan nekilátnak, tizenkét órán belül egy porcikája sem marad a szörnynek - jegyezte meg Lucky.

Evans hangja hallatszott a hátuk mögött. - Lucky, beszélni akarok veled.

Lucky megfordult.

- Tessék. Mi van, Lou?

- Amikor először javasoltad, hogy menjünk a felszínre, azt kérdezted, hogy van-e más alternatívám.

- Emlékszem. De te nem feleltél.

- Most már tudok válaszolni. Sőt állítom, hogy a válasz: menjünk vissza a városba.

- Hé, mi a fenének? - kérdezte Colos.

Luckynak nem volt szüksége arra, hogy ugyanezt megkérdezze. Orrcimpája kitégült, és befelé dühös volt magára azokért az elvesztetett percekért, amelyeket a kémlelőnyílás előtt töltött, amikor pedig a szívének, az eszének és a lelkének egyetlen dologra kellett volna összpontosítania.

Merthogy Evans összeszorított markában, ahogy fölemelte a kezét, ott lapult Lucky saját pisztolya, és Evans elkeskenyedett szemében nagyon kemény elszántság tükröződött.

- Visszamegyünk a városba! - ismételte meg Evans.

12

A városba?

- Mi baj, Lou? - kérdezte Lucky. Evans türelmetlenül intett a pisztollyal.

- Kapsold hátramenetbe a motorokat, indíts lefelé, és fordítsd a hajót a város irányába. Nem te, Lucky. Engedd Colost az irányítópulthoz, aztán állj melléje, hogy titeket is lássalak, meg a műszereket is.

Colos félig fölemelte a karját, és a szemével Lucky tekintetét kereste. Lucky továbbra is lefelé tartotta a karját.

- Most szépen mondd el, mi a fene bújt beléd! - mondta határozottan Lucky.

- Belém semmi - felelte Evans.

- Semmi az égvilágon. Beléd bújt valami. Kimentél, és megölted a szörnyet, aztán visszajöttél, és elkezdted arról beszélni, hogy menjünk föl a felszínre. Minek?

- Elmagyaráztam, hogy miért kell felmennünk.

- Nem hiszek az érveidnek. Ha fölme gyünk, biztos vagyok benne, hogy a szarvasbékák kontrollja alá kerülünk. Nekem már volt néhány kalandom velük, ismerem őket, és épp ezért tudom, hogy ezúttal a te agyadat szállták meg.

- Hogyan? - csattant föl Cotos. - Elment az eszed? - Tudom, hogy mit csinálók - mondta Evans, miközben

óvatosan figyelte Luckyt. - Ha higgadtan szemléled az egészet, Colos, látni fogod, hogy Lucky minden kétséget kizáróan a szarvasbékák hatása alá került. Ne felejtse el, nekem is barátom. Régebben ismerem, mint te, Colos, és nagyon bánt, hogy ezt kell tennem, de nincs más választásom. Meg kellett tennem.

Colos elbizonytalanodva nézett hol az egyikre, hol a másikra, aztán halkán azt kérdezte:

- Lucky, tényleg elkaptak a szarvasbékák? - Nem - felelte Lucky.

- Mit vártál tőle? - kérdezte indulatosan Evans. Hát persze hogy elkapták. Ahhoz, hogy megölje a szörnyet, föléje kellett kerülnie. A felszín közelébe került, ahol a szarvasbékák várakoztak, s így könnyedén lecsaphattak rá. Hagyták, hogy megölje. Miért is ne? Boldogan átruházták a szörny agykontrollját Luckyra, így azután Lucky, mihelyt visszatért, arról kezdett halandzsáználni, hogy a felszínre kell mennünk, ahol közénk kerülünk, és csapdába esünk - mind a hárman, akik megismertük az igazságot.

- Lucky? - kérdezte remegve Colos, s a hangja bizonyosságért esdedezett.

- Teljesen rossz nyomon vagy, Lou - mondta hűvösen Lucky. - Amit most teszel, az pontosan annak a következménye, hogy te vagy a foglyuk. Egyszer már az uralmuk alá kerüdtél, és a szarvasbékák kiismerték az észjárásodat. Akkor kaparintanak meg, amikor akarnak. De lehet, hogy soha nem is eresztettek el teljesen. Most is csak azt teszed, amit tenned kell.

Evans keze még szorosabban fonódott a pisztolyra. - Sajnálom, Lucky, de nem győztél meg. Vigyük vissza a hajót a városba!

- Ha nem vagy a hatásuk alatt, Lou - mondta Lucky -, szóval ha szabad akaratedből cselekszel, akkor lepuffantasz, ha megpróbálom a felszínre kormányozni a hajót, igaz?

Evans nem válaszolt.

- Ezt kell tenned - folytatta Lucky, - Kötelességed a Tanács és az emberiség nevében, hogy ezt tedd. Másrészt viszont, ha agykontroll alatt vagy, akkor meg kell fenyegetned, meg kell próbálnod, hogy rávegyél a hajó irányának megváltoztatására, de kétlem, hogy rá tudnának venni, hogy meg is ölj. Túlságosan ellentmondana az észjárásodnak, hogy megöld egy barátodat, aki ráadásul a Tanács tagja is. Tehát add ide a pisztolyt!

Lucky a kezét kinyújtva megindult a másik felé. Colos elszörnyedve nézte őket.

Evans hátrálni kezdett.

- Figyelmeztetek, Lucky, hogy löni fogok - mondta rekedt hangon Evans.

- Én viszont azt mondom, hogy nem fogsz löni. Ide fogod adni a pisztolyt.

Evans elért a falig. A hangja olyan magasra csapott, mint egy elmebajosé:

- Lelőlek! Lelőlek!

- Lucky, állj! - kiáltott Colos.

De Lucky már megállt, és elkezdett hátrálni. Lassan, nagyon lassan hátrált.

Hirtelen kialudt az élet Evans szemében, és most csak állt, mint egy kőszobor, ujjai a ravaszon. Fakó hangon azt mondta:

- Vissza a városba.

- Colos, fordítsd a hajót a város irányába! - adta ki a parancsot Lucky.

Colos gyorsan a kapcsolókhoz lépett.

- Most tényleg agykontroll alatt áll, igaz?

- Tartottam tőle, hogy így lesz - felelte Lucky. A szarvasbékák fokozták a hipnózist, hogy biztosan lőjön. És löne is, efelől most már nincs kétségem. Amnéziába esett. Ezekre a percekre később nem fog emlékezni.

- Hall minket? - Colosnak eszébe jutottak a komp pilótái, akiknek a Vénuszra kellett volna átszállítani őket, és akik hirtelen teljesen megfélemedtek a körülöttük lévő külvilágról.

- Nem hiszem - felelte Lucky -, de le nem veszi a szemét a műszerfalról, és ha letérünk a városi irányról, löni fog. Ez biztos, mint a halál.

- Akkor mit csináljunk?

Újra szavak hagyták el Evans sápadt, hideg ajkát: - Vissza a városba. Gyorsan!

Lucky nem mozdult, de szemét a pisztoly mozdulatlan csőtorkolatára szögezve gyorsan és halkán mondott valamit Colosnak.

Colos szinte alig látható biccentéssel nyugtázta az utasítást.

A Hitda elindult visszafelé azon az úton, amelyen jött, vissza a város irányába.

Lou Evans tanácsos ridegen, fehér arccal állt a falnál, könyörtelen tekintete ide-oda járt Luckyról Colosra, kettejükéről a műszerfalra. A teste tökéletes engedelmességbe fagyott azok iránt, akik az agyát uralták, s még annak sem érezte szükségét, hogy a pisztolyt áttegye egyik kezéből a másikba.

Lucky a fülét hegyezte, hogy hallja Aphrodité hívójelének csöndes duruzsolását, amely folyamatosan zümmögött a *Hilda* iránykeresőjén. A jeladót Aphrodité kupolájának legmagasabb pontján helyezték el, és meghatározott hullámhosszon sugárzott minden irányba. A visszaút a városba olyan pofonegyszerű volt, mintha Aphrodité egy nyílt síkságon lenne, alig háromszáz méterre a hajótól.

Lucky a halkan vinnyogó jel hangmagasságából pontosan meg tudta állapítani, hogy nem egyenesen a város felé tartanak. Valójában parányi eltérés volt a normális hangmagasságtól, amelyet füllel szinte nem is lehetett érzékelni. Evans meglepetéssel fülének nyilván észrevétlen maradt. Lucky legalábbis buzgón remélte.

Lucky megpróbálta követni Evans üres tekintetét, és a szeme eljutott a műszerfalig. Biztos volt benne, hogy Evans tekintete a mélységjelzőn pihen. A hatalmas, egyszerű, kerek számlap a víznyomást mutatta. Abból a távolságból, ahol Evans állt, viszonylag könnyedén meg lehetett állapítani, hogy a *Hilda* nem a felszín felé tart.

Lucky biztos volt benne, hogy ha a mélységjelző mutatója rossz irányba fordulna, Evans habozás nélkül meghúzná a ravaszt.

Amennyire lehetett, próbált minél kevesebbet gondolni a saját helyzetükre, minél kevesebb ötletet adni a rájuk váró szarvasbékáknak, de azon azért mégiscsak eltűnődött, hogy Evans vajon se szó, se beszéd, miért nem puffantotta le őket. A hatalmas folt alatt úgyszólván a biztos halál várt rájuk, most viszont visszatereli őket Aphroditéba.

Vagy lehet, hogy mihelyt a szarvasbékáknak sikerül áldozatuk megbolygatott agyából az utolsó skrupulust is kiirtaniuk, Evans azon nyomban löni fog?

A hívójel hangmagassága megint egy árnyalatnyival eltért a normálistól. Lucky szeme újra Evans felé siklott. Nem tudta eldönteni, hogy képzelődik, vagy valóban egy szikra (nem pont érzélem, de valami ilyesmi) gyulladt-e fel Evans tekintetében.

Egy pillanattal később már nyilvánvalóan több volt, mint képzelődés, mert Evans bicepse határozottan megfeszült, és kissé följebb emelte a karját. Mindjárt löni fog!

És ahogy a gondolat villámgyorsan átfutott Lucky agyán, ahogy az izmai a közelgő lövés előtt önkéntelenül és teljesen fölöslegesen összerándultak, a hajó nekiütközött valaminek. Evans, akit készületlenül ért a döccenés, hátratántorodott. A pisztoly kicsúszott az ujjai közül.

Lucky rögtön cselekedett. Ugyanaz az ütés, amely Evanset hátrataszította, őt előrelökte. Kicsit meg is toldotta a repülést, és máris Evansre vetette magát, elkapta Lou csuklóját, és acélos ujjával megszorította.

De Evans sem volt rest, és azzal a földöntúli dühvel támadott Luckyra, amellyel fogvatartói megajándékozták. Keresztfonta a lábát, megfogta Lucky combját, és fölemelkedett. A még mindig imbolygó hajó billegése váratlanul megkettőzte Evans erejét, és a tanácsos máris fölültre került.

Evans ökle lecsapott, de Lucky válla fölfogta az ütést. Most ő húzta fel a lábát, és vasollóba fogta Evans derekát.

Evans arca eltorzult a fájdalomtól. Megpördült, de Lucky utánafordult, s megint ő került fölültre. Felült, és a lábával még jobban megszorította Evans derekát.

- Nem tudom, hallasz vagy értesz-e, Lou - szólalt meg Lucky.

Evans rá sem hederített. Egy utolsó testmozdulattal földobta magát és Luckyt a levegőbe, s azzal kibújt a szorításból.

Lucky gurult egy kicsit, ahogy talajt fogott, aztán rugózva talpra ugrott. Elkapta Evans karját, amint az föltápáskodott, megtekerte, és a vállára vette, mint egy zsákot. Egy emelés, és Evans nagy csattanással a hátra zuhant. Szétvetett karral elterült a padlón.

- Colos! - kiáltott elakadó lélegzettel Lucky, miközben egy gyors mozdulattal hátrasímitotta a haját. - Itt vagyok - válaszolt a kis ember vigyorogva, és könnyedén megpörgette az ujján Turner pisztolyát. - Biztos, ami biztos, itt maradtam, hátha szükség lesz rám.

- Jól van. Tedd el azt a pisztolyt, Colos, és lásd el Lout. Nézd meg, hogy biztosan nem tört-e el egy csontja. Aztán kötözd meg.

Lucky az irányítópulthoz lépett, és végtelen elővigyázatossággal leúsztatta a Hildát az óriási folt tetemének maradványairól, amelyet órákkal ezelőtt hagytak itt.

Lucky házárdjátéka bevált. Abban reménykedett, hogy a szarvasbékák egyrészt úgyszólván az agykontrollal lesznek elfoglalva, másrészt, mivel járatlanok a mélyvízi utakon, nincs igazi elképzelésük a folt valóságos méreteiről, s így nem jönnek rá, hogy mi a jelentősége annak a kis módosításnak, amellyel Colos letért a megadott útvonalról. Az egész házárdjáték azon a néhány parancsszón múlt, amit akkor adott ki Colosnak, amikor az Evans fenyegetésének hatása alatt visszafordította a hajót a város felé.

- Támadj a foltnak - súgta Lucky Colosnak.

A *Hilda* megint egyszer irányt változtatott. Az orra a felszín felé fordult.

Evans az ágyához kötözve fáradt és szégyenkező arccal nézett Luckyra.

- Ne haragudj.

- Megértjük, Lou. Ne bánkódj miatta - felelte könnyedén Lucky. - De most egy kis ideig nem engedhetünk el. Ezt, ugye, belátod?

- Hát persze. Az ürre, kötözzetek meg még jobban! Megérdemlem. Hidd el, Lucky, a legtöbbre nem is emlékszem.

- Nézd, cimbora, az a legokosabb, ha alszol egy kicsit - mondta Lucky, és ököllel könnyedén vállon csapta

Evanset. - Ha szükség lesz rád, felébresztünk, mihelyt fölérünk a felszínre.

Néhány perccel később azért csöndben odaszólt Colosnak:

- Szedd össze az összes pisztolyt a hajón, minden fegyvert, amit csak találsz. Nézz be a raktárakba, a kajütszékényekbe, mindenhová.

- Mit akarsz velük csinálni?

- Kidobni - felelte röviden Lucky.

- Mit?

- Jól hallottad. Lehet, hogy legközelebb te kerülsz transzba. Vagy én. És ha így lenne, nem szeretném, ha megisméltódná, ami az imént történt. A szarvasbékák ellen a fizikai fegyver úgyis használhatatlan.

Előbb két pisztoly, aztán a szkafanderban lévő elektromos ostorok tűntek el a hajó hulladékledobójában. A ledobószerkezet felcsapható nyílása közvetlenül az elsősegélyszekrény mellett állt, s a fegyverek tompa puffanással tűntek el az egyirányú tolozárakon a tengerbe.

- Olyan érzés, mintha meztelen lennék - dörmögte Colos, és kibámult a kémlelőnyíláson, mint aki utolsó pillantást akar vetni az eltűnő fegyverekre. De csak egy halványan foszforeszkáló csík húzott el a szeme előtt, jelezve egy arra haladó nyílhal útját. Mászt nem látott.

A víznyomásjelző mutatója lassan esett lefelé. Huszonnyolcezer láb mélységből indultak. Most viszont már kevesebb mint kétezer láb mélységben jártak.

Colos továbbra is feszülten figyelt a kémlelőnyíláson.

Lucky odapillantott. - Mit keresel?

- Azt hittem - felelte Colos -, hogy világosabb lesz, ha följebb jutunk.

- Kétlem - mondta Lucky. - Az algák szorosan betakarják a felszínt. Fekete marad a világ, míg át nem törünk rajtuk.

- Lehet, hogy beleakadunk egy halász vonóhálójába?

- Remélem, nem.

Már ezeröttszáz láb mélységben jártak.

Colos megpróbált könnyed lenni, láthatóan szerette volna elhessegetni a saját gondjait:

- Mondd, Lucky, hogy lehet, hogy olyan sok a szén-dioxid a Vénusz levegőjében? Úgy értem, ha egyszer ennyi növény van? Mert, ugye, a növényeknek oxigénné kellene átalakítaniuk a szén-dioxidot?

- Ez a Földön így is van. De ha jól emlékszem a xenobotanikai tanulmányaimra, a vénuszi növények nagyon ravasz életet élnek. A földi növények a levegőbe eresztik az oxigént; a vénusziak mint egy sűrítményt, elraktározzák a szövetükbe. - Szórakozottan beszélt, mint aki maga is a fecsegéssel szeretne fölébe kerekedni a sötétebb gondolatainak. - Ezért nem lélegeznek a vénuszi állatok. Ami oxigénre szükségük van, azt a táplálékból szerzik.

- Mennyi mindent tudsz! - ámult el Colos.

- Mi több, a táplálékuk valószínűleg túl sok oxigént tartalmaz, máskülönben nem szeretnék annyira az alacsony oxigéntartalmú ételt, mint amilyen a kocsikenőcs, amivel megetted a szarvasbékát. Legalábbis ez az én teóriám.

Most már csak nyolcszáz lábnyira voltak a felszíntől. - Egyébként jól navigálsz - szólalt meg Lucky. Mármost amikor nekimentél a foltnak.

- Semmiség - felelte Colos, de a Lucky szavaiban bujkáló elismeréstől boldogan elpirult.

Ránézett a mélységjelzőre. Ötszáz lábnál jártak. Csönd ereszkedett közéjük.

Ekkor a sima emelkedés hirtelen megszakadt, valami kaparászó, csikorgó hang hallatszott fölülről, érezni lehetett, hogy a motorok keményen dolgoznak, és hirtelen kivilágosodott a kémlelőnyílás, s az algaszálak és fonatok között a felhős ég és a hullámzó felszín vakító látványa tárult eléjük. A víz ragyás volt az apró csobbanásoktól.

- Esik - állapította meg Lucky. - És most attól tartok, jobb, ha maradunk a fenekünkön, és megvárjuk, míg értünk jönnek a szarvasbékák.

- Hát... hát... - hebegett kifejezéstelen tekintettel Colos. - Itt vannak!

Merthogy épp abban a pillanatban mászott valami a kémlelőnyílás látóterébe: sötét, folyékony szemével ünnepélyesen bebámult a nyíláson, hosszú lábait szorosan maga alá hajtogatta, bütykös ujjai egy algaszárra fonódtak. Egy szarvasbéka volt!

Elmék találkozása

A *Hilda* fölényesen győzte a vénuszi óceán háborgó hullámain. Az erős, kitartó eső úgy kopogott a hajó külső burkán, mintha valami földi ritmust dobolna ki. Colosnak, marsbeli lévén, az eső és az óceán ismeretlen fogalmak voltak, ám Luckyban otthoni emlékek ébredtek föl.

- Nézd ezt a szarvasbékát, Lucky! - mondta Colos. - Nézd meg!

- Látom - felelte amaz hűvösen.

Colos megtörölte az üveget az inge ujjával, aztán egyszer csak azt vette észre, hogy az orra nekinyomódik az ablaknak, hogy jobban lásson.

Hirtelen azt gondolta: hé, jobb, ha nem megyek olyan közel.

Hátraugrott, aztán szándékosan a szája sarkába dugta mindkét kisujját, és széthúzta a száját. Kidugta a nyelvét, kancsalított, és számárfület mutatott.

A szarvasbéka fennkölt tekintettel bámult vissza rá. Egy izma sem rándult azóta, hogy először fölbukkant. Valósággal hintáztatta magát a széllal. Úgy tetszett, nem bánja vagy csak nem vette észre, hogy a víz rá-rácsap vagy körülnyalja.

Colos még ijesztőbben eltorzította az arcát, és "Uff-uff!" kiáltással próbálta elúzni a békát.

Lucky hangja szólalt meg a háta mögül: - Mit csinálsz, Colos?

Colos fölpattant, elkapta a kezét, és hagyta, hogy az arca újra fölvegye jellegzetes kobold alakját. Vigyorogva azt mondta:

- Csak megmutattam a szarvasbékának, hogy mit gondolok róla.

- Viszont ő is megmutatta neked, hogy mit gondolsz rólad!

Colos szíve nagyot dobbant. Tisztán hallotta a nemtetszést Lucky hangjában. Ilyen válságos helyzetben, ilyen nagy veszély idején ő, mármint Colos fintorogni kezd, mint egy bolond. Elszégyellte magát.

- Nem tudom, mi bújt belém, Lucky - szabadkozott Colos.

- Ők művelték - jelentette ki rekedt hangon Lucky. - Próbáld csak végiggondolni. A szarvasbékák most puhatolják ki a gyöngye pontjaidat. Mihelyt ez sikerült, bemásznak az agyadba, és ha egyszer befészkeltek magukat, mindent elkövetnek, hogy többé eszedbe ne jusson kitessekélni őket. Szóval ne hallgass az ösztöneidre, és csak azután cselekedj, ha mindent végiggondoltál.

- Igenis, Lucky - dühösölte Colos.

- És most mi következik? - Lucky körbenézett a hajón. Evans aludt, görcsösen hánykolódott és nehezen lélegzett. Lucky szeme egy pillanatra megállt rajta, aztán elfordult.

- Lucky! - szólalt meg egész bátortalanul Colos. - Igen?

- Nem akarod hívni az úrállomást?

Lucky egy darabig értetlenkedve meredt a társára. Aztán lassan kisimultak a ráncok a szeme fölött, és suttogva azt mondta:

- Nagy Galaxis! Elfelejtettem. Colos, megfeledeztem róla! Egy pillanatra se jutott eszembe.

Colos a hüvelykujjával a válla mögé bökött, a kémlelőnyílásra, ahol a szarvasbéka, mint egy bagoly, még ugyanúgy bámult befelé.

- Úgy érted, ő...?

- Úgy értem, ők. Az ürre, odakint több ezer lehet belőlük!

Colos félig-meddig szégyenkezve ismerte föl saját érzéseinek természetét; szinte örült, hogy Luckyt ugyanúgy csapdába ejtették a békák, mint őt. Így egy kicsit könnyebb volt elviselni a saját vétkét, amely máskülönben talán túlságosan hozzáragadt volna. S ha úgy vesszük, Luckynak nem is volt joga...

Colos megrökönyödve parancsolt megálljt a gondolatainak. Csak nem fogja belelovallni magát, hogy nehezteljen Luckyra? Ez nem vall rá. Ezt ők csinálják vele.

Dühösen kitörölt az agyából minden gondolatot, és Luckyra kezdett összpontosítani, akinek a keze az adóvevőn volt, próbálta óvatosan beállítani, hogy minél pontosabban küldhessen üzenetet az ürre.

De ekkor Colos fölkapta a fejét egy váratlan, új és ismeretlen hangra.

A hang tompán és színtelenül, különösebb hanglejtés nélkül csak ennyit mondott:

- Ne babráld a messzehangzó készüléket! Nem akarjuk.

Colos megfordult. Kinyílt a szája, és egy pillanatig tátva is maradt.

- Ezt ki mondta? - kérdezte. - Hol van?

- Nyugi, Colos - csendesítette Lucky. - Belül volt, a fejedben.

- Csak nem a szarvasbéka? - kérdezte kétségbeesve Colos.

- Nagy Galaxis! Hát ki más lenne?

Colos erre ismét megfordult, hogy kinézzen a kémlelőnyíláson az égre, az esőre és a himbálódzó szarvasbékára.

Lucky életében egyszer már megtörtént, hogy idegen lények rákényszerítették gondolataikat az agyára. Ez azon a napon történt, amikor találkozott az anyagtalan energiából álló lényekkel a Mars barlangjaiban.

Ott felnyitották az agyát, de a gondolatátvitel nem fájt, inkább kellemes volt. Tudta, hogy tehetetlen, de közben ezek a lények megfosztották a félelemtől is.

Most valami mással nézett szembe. A szellemujjak erővel hatoltak be a koponyájába, s ezt fájt, undorító és sértő volt.

Lucky keze leesett a készülékről, és nem érezte többé szükségét, hogy visszategye. Megint megfélemedezett róla.

A hang másodszor is megszólalt: - Rezigtesd a levegőt a szájjal!

- Úgy érted, hogy beszéljek? - kérdezte Lucky. Hallod a gondolatainkat, amikor nem beszélünk?

- Csak nagyon homályosan és elmosódottan. Nagyon nehéz, hacsak előtte nem tanulmányoztuk át alaposan az agyadat. Amikor beszélsz, a gondolataid élesebbek, és halljuk őket.

- Mi egészen jól hallunk benneteket - ismerte el Lucky.

- Igen. Mi erősen és hatékonyan tudjuk közvetíteni a gondolatainkat. Ti erre képtelenek vagytok.

- Mindent hallottál, amit idáig mondtam? - Igen.

- Mit kívánsz tőlem?

- A gondolataidban találtunk egy szervezetet, amelynek a társaid is tagjai, s amely messze van innen, túl a végeken, az égbolt másik oldalán. Te Tanácsnak nevezed. Erről akarunk többet tudni.

Lucky befelé egy szikrányi elégtételt érzett. Végre egy kérdés, amire választ kapott. Mindaddig, amíg csak a saját személyét képviselte, az ellenség beérte volna annyival, hogy megöli. Ám az elmúlt órákban fölfedezték, hogy túlságosan sokat tudott meg az igazságból, és ez aggasztja őket.

Vajon a Tanács többi tagja is ilyen könnyen rájön az igazságra? Milyen jellegű szervezet ez a Tanács?

Lucky meg tudta érteni az ellenség kíváncsiságát, ezt az új elővigyázatosságot, a hirtelen támadt vágyat, hogy minél többet kiszedjenek belőle, mielőtt megölik. Nem csoda, hogy tétovázni kezdtek, amikor Lucky ott állt tehetetlenül Evans pisztolya előtt, és nem tudták eldönteni: rávegyék Evanset, hogy lőjön, vagy ne. Épp csak egy kicsivel tétováztak többet a kelletténél.

De Lucky eltemette minden további gondolatát a témával kapcsolatban. Lehet, hogy úgy van, ahogy mondják, és nem hallják tisztán a ki nem mondott gondolatokat. De az is lehet, hogy megint egyszer hazudnak.

- Mi bajotok a népemmel? - kérdezte, hirtelen Lucky.

A fákó, érzelemmentes hang azt mondta:

- Nem mondhatjuk, hogy van, amikor nincs. Lucky áll a megkeményedett. Lehet, hogy elkapták az utolsó gondolatát, hogy a békák netán hazudnak? Óvatosnak, nagyon óvatosnak kell lennie.

A hang folytatta:

- Nem sok jót mondhatunk a népedről. Befejezik az életet. Húst esznek. Nem jó, hogy valaki értelmes, ugyanakkor húst eszik. Aki húst eszik, annak be kell fejeznie az élet élését, és egy értelmes húsevő több kárt tesz, mint egy értelem nélküli, mivel az előbbi többféle módot tud kigondolni az élet befejezésére. Vannak kis csöveitek, amelyekkel egyszerre nagyon sok életet tudtok befejezni.

- De szarvasbékákat nem ölünk meg.

- Megölnétek, ha engednének. Ti egymást is megölitek, kisebb csoportokat éppúgy, mint nagyobbakat.

Lucky nem akart megjegyzést tenni az utolsó mondatra. Ehelyett inkább azt kérdezte:

- Akkor hát mit akartok a népemtől?

- Túl gyorsan szaporodtok a Vénuszon - felelte a hang. - Szétszóródtok, és elveszitek a helyet.

- Igazán nem sokat veszünk el - érvelt Lucky. Csak sekély vizekben tudunk városokat építeni. Az óceán mélye mindig a tiétek marad, vagyis az összes terület kilenctized része. Ráadásul segíteni is tudunk nektek. Ti ismeritek a szellemet, mi ismerjük az anyagot. Láttátok a városainkat és a ragyogó fémből készült gépeinket, amelyek átszáguldanak a levegőn és vízen az égbolt másik oldalán levő világokba. Gondoljátok el, ezzel az erővel mennyit tudnánk segíteni rajtatok.

- Nincs szükségünk semmire. Élünk, és gondolkozunk. Nem félünk, és nem gyűlölünk. Mi egyéb lenne szükségünk? Mit csináljunk a városaitokkal, a fêmeitekkel és a hajóitokkal? Hogyan tudnák ezek jobbá tenni az életünket?

- Akkor hát meg akartok ölni mindnyájunkat?

- Nem szeretnénk megszüntetni az életet. Elég, ha jelen vagyunk az agyatokban, és így tudjuk, hogy nem fogtok bajt okozni.

Lucky agyán hirtelen átvillant egy kép (a sajátja, vagy csak beleplántálták?) a Vénusz jövőző emberfajtájáról, amely az uralkodó bennszülöttek irányítása alatt él és mozog, s fokozatosan elveszít minden kapcsolatot a Földdel, és az idő múltával egyre több generációból lesz önelégült szellemi rabszolga.

- Az emberek nem engedhetik meg maguknak, hogy szellemi kontroll alatt éljenek - mondta Lucky, bár a szavak őszinteségéről maga sem volt egészen meggyőződve.

- Pedig ez az egyetlen út, és ebben segítenetek kell.

- Nem fogunk.

- Nincs más választásotok. Mindent el kell mondanod az ég túlfelén lévő országokról, a néped szervezetéről, hogy mit terveznek ellenünk, és hogyan védhetjük meg magunkat.

- Nincs az az eszköz, amellyel rá tudnátok venni, hogy ezt elmondjam.

- Nincs? - kérdezte a hang. - Akkor gondolkozz! Ha nem mondd el a kért információkat, akkor arra fogunk kérni, hogy a ragyogó fémből való gépeddel ereszkedj vissza az óceánba, s a fenékén ki fogod nyitni a gépedet a beáramló víz előtt.

- Hogy meghaljak? - kérdezte komoran Lucky.

- Szükségünk van rá, hogy befejeződjön az életek. Számunkra nem lenne többé biztonságos, ha a megszerzett tudásotokkal visszaengednénk a társaitok közé. Beszelnének velük, és rávennétek őket, hogy megtorlással próbálkozzanak. Ez pedig nem lenne jó.

- Ezek szerint akkor sincs több vesztenivalóm, ha hallgatok.

- Nagyon is sok vesztenivalód van. Ha netán visszautasítod, amit kérünk, akkor erőszakkal kell belekotornunk az agyadba. Ami nem túl hatékony eljárás. Könnyen elveszíthetjük az értékek nagyobb részét. Hogy csökkentjük a veszélyt, darabjaira kell szétszednünk az agyadat, és ez nagyon kellemetlen érzés. Sokkal jobb lenne nekünk is, neked is, ha önként segítenél.

- Nem. - Lucky megrázta a fejét. Szünet. Aztán a hang újra kezdte:

- Bár a néped maga is be tudja fejezni az életet, nagyon félnek önként befejezni. Megszabadítunk ettől a félelemtől, ha segítesz nekünk. Amikor lemerülsz az óceán fenekére, hogy véget vess az életednek, kivesszük a félelmet az agyadból. De ha úgy döntesz, hogy nem segítesz, akkor is rákényszerítünk, hogy befejezd az életedet, de nem vesszük ki a félelmet az agyadból. Sőt, fel fogjuk erősíteni.

- Nem - mondta Lucky még hangosabban.

Újabb szünet, ezúttal hosszabb. Aztán a hang folytatta:

- Nemcsak azért kérjük a tudásodat, mert féltjük a saját biztonságunkat, hanem azért is, hogy ne kelljen megtennünk bizonyos kellemetlen lépéseket. Ha nem tudjuk biztosan, hogyan védhetjük meg magunkat az ég túlfelén élő népedtől, akkor kénytelenek leszünk úgy véget vetni a fenyegetésnek, hogy az itteni világon élő néped életét fejezzük be. Beeresztjük az óceánt a városaikba, ahogy már majdnem megtettük az egyikkel. Úgy ér véget a néped élete, ahogy kialszik a láng. Elhamvad, és az élet tüze nem ég tovább.

Lucky vadul fölnevetett. - Vegyetek rá!

- Mire?

- Vegyetek rá, hogy beszéljek! Hogy ereszkedjek le a hajóval. Vegyetek rá akármire!

- Azt gondolod, hogy nem tudunk?

- Tudom, hogy képtelenek vagytok rá.

- Akkor nézz magad köré, és gondold csak el, mi mindent megtettünk már. A társad, aki meg van kötözve, a kezünkben van. A másik társad, aki idáig melletted állt, ugyancsak a kezünkben van.

Lucky megpördült. Egész idő alatt, míg ez a beszélgetés folyt, egyszer sem hallotta Colos hangját. Mintha teljesen megfélemedezett volna Colos jelenlétéről. Most vette csak észre a kis marsbelit, aki összezsugorodva, kitekeredve ott feküdt a lábánál.

Lucky térdre borult, iszonyú és félelmetes rémület szorongatta a torkát.

- Megöltétek?

- Nem, él. Nem is nagyon sérült meg. De látod, most már egyedül vagy. Senki nem segít rajtad. Nem tudtak ellenállni nekünk, és te sem tudsz.

- Nem - mondta halottápadtan Lucky. - Semmire sem tudtok rávenni.

- Kapsz egy utolsó lehetőséget. Döntsd el magad. Azt választod, hogy segítesz nekünk, és ezzel csöndben és békében fejezheted be az életet? Vagy megtagadod a segítséget, akkor fájdalommal és szomorúan végzed, és utána következik az óceán alatti városok valamennyi lakója. Melyik legyen? Gyerünk, válaszolj!

A szavak egyre visszhangoztak Lucky agyában, de közben fölkészült, hogy egyedül, barátok nélkül mégiscsak kiáll egy szellemi erő támadásával szemben; azt ugyan nem tudta, hogyan lehet harcolni ellene, abban viszont biztos volt, hogy a saját akarata hajlíthatatlanul makacs.

14

Elmék harca

Hogyan védekezzen az ember, ha megtámadják az agyát? Lucky szeretett volna védekezni, de az agyában nincs olyan izom, amelyet megfeszíthetett volna, olyan védekező állás, amelyet felvehetett volna, képtelen volt viszonzni a kegyetlenséget. Nem tudott mást tenni, mint hogy maradt, ahol volt, és próbált ellenállni azoknak az impulzusoknak, amelyek elárasztották az agyát, amely már talán nem is az övé.

De honnan is tudhatná, hogy az övé-e vagy sem? Mít akar egyáltalán? Akar egyáltalán valamit? Semmi sem jutott eszébe. Üres volt az agya. Pedig biztosan volt benne valami. Bizonyára volt valami terve, azért jött ide.

Ide fel?

Ide csak később jött. Eredetileg lent volt. Lent, mélyen az agyában azt gondolta: ez az.

Egy hajóban van. A hajó feljött a fenékről. Most a felszínen van. Jó. És mi következik ezután?

Miért van a felszínen? Ködösen emlékezett rá, hogy odalent biztonságosabb volt.

Nagy nehezen lehajtotta a fejét, becsukta a szemét, aztán kinyitotta. Nagyon nehéz volt minden gondolat. Szavakat kell küldenie valahova... valahova... valamiről.

Szavakat kell küldenie. Szavakat.

Hirtelen beugrott! Olyan volt, mintha valahol, mérföldekkel beljebb a vállát nekifeszítette volna egy ajtónak, s az most hirtelen kinyílt. Tisztán felvillant a cél, és valami eszébe jutott, amit idáig elfelejtett. A hajó rádiója és az űrállomás, hát persze.

- Nem kaptatok el - mondta fojtott hangon. Halljátok ezt? Emlékszem, és továbbra is emlékezni fogok.

Nem jött rá válasz.

Összefüggéstelen szavakat kezdett ordítani. Az agyában egy hasonlat motoszkált egy emberről, aki a túladagolt altatóval hadakozik. Tartsuk mozgásban az izmokat, gondolta. Sétáljunk. Sétáljunk.

Jelen esetben inkább arról volt szó, hogy az agyát kellett mozgásban tartani, dolgoztatni az agyi idegeket. Csinálni valamit. Valamit. Mert ha megáll, elveszett.

Tovább ordított, s a hangokból szavak lettek: - Meg fokom csinálni! Meg fogom csinálni!

De mit? Erezte, hogy a válasz folyton kicsúszik a fejből:

- Rádió az állomásnak... rádió az állomásnak... de a hangoknak nem volt semmi értelme.

Most megmozdult. A teste elfordult, az ízületei mintha fából lennének, mintha leszögezték volna, de a teste elfordult. Szembekerült a rádióval. Egy percig tisztán látta a készüléket, aztán imbolyogni kezdett és elhomályosodott. A feladatra szorította az agyát, és az újra kitisztult. Látta az adó-vevőd, látta a távolságbeállító kapcsolóját és a frekvenciaszabályozót. Sikertelenül felidéznie és megértenie, hogyan működik.

Hatalmas lépést tett a készülék felé, és hirtelen olyan érzés fogta el, mintha vörösen izzó vasszegeket döftek volna a koponyájába.

Megbillent és térdre esett, aztán nagy kinnal újra fölemelkedett.

A fájdalomtól elborult a tekintete, de még így is ki tudta venni a rádió alakját. Előbb az egyik lába mozdult, aztán a másik.

A rádió mintha száz méterre lett volna, olyan távolinak tetszett, és valami átkozott köd ült körülötte. Minden egyes lépéssel fokozódott a lüktetés Lucky fejében.

Minden erejét összeszedve próbálta leküzdeni a fájdalmat, hogy csak a rádiót lássa, csak a rádióra gondoljon. Kényszerítette a lábát, hogy mozogjon a gyantaszerűen ellenálló ragacsban, amely belé akaszkodott és húzta lefelé.

Végül kinyújtotta a karját, és amikor az ujjai még mindig másfél méterre voltak az adótól, Lucky tudta, hogy nem bírja tovább. Akárhogyan szeretne volna, kimerült teste nem jutott közelebb. Mindennek vége. Vége.

A Hildán mintha mindenki megbénult volna. Evans eszméletlenül feküdt a priccsén; Colos a padlón roskadt össze, és bár Lucky makacsul és szálfegyenesen állt, csak reszkető ujjai árultak el valami életjelet.

Újra felhangzott Lucky agyában az egyenletesen, kérlelhetetlenül monoton hang:

- Tehetetlen vagy, de te nem fogod elveszíteni az eszméletedet, mint a társaid. Addig szenvedsz, míg úgy nem döntesz, hogy lemerülsz a hajóval, elmondod, amit tudni akarunk, és be nem fejezed az életedet. Mi türelmesen várunk. Úgysem tudsz ellenállni. Úgysem tudsz szembeszállni velünk. Nem tudsz megvesztegetni! Nem tudsz megfélemlíteni!

Lucky a szünni nem akaró szenvedés közepette valami kísértést érzett, lomha, fájdalommal átitatott agyában valami új izgalom ébredt.

Nem lehet megvesztegetni? Nem lehet megfélemlíteni?

Megvesztegetni?

Még ebben a ködös félőntudatlanságban is tüzet fogott agyában a szikra.

Végre otthagya a rádiót, másra kezdett gondolni, és ebben a pillanatban a fájdalom függőnye résnnyire fölemelkedett. Lucky akadozva tett egy lépést a rádiótól, s a függöny egy kicsivel még följebb emelkedett. Lucky egészen elfordult.

Próbált nem gondolni semmire sem. Próbált ösztönösen cselekedni, anélkül hogy előre eltervezte volna. A békák arra koncentráltak, hogy megakadályozzák a rádió elérését. Viszont nem érzékelték a másik veszélyt, amivel most kellett szembenézniük. A könnyörtelen ellenségnek nem szabad nyomon követnie Lucky szándékait, mert akkor megpróbálják megállítani. Luckynak gyorsan kellett cselekednie. Ha megállítják: elveszett.

Nem szabad megállítaniuk!

Elérte az elsősegélyszekrényt, és kinyitotta az ajtaját. Nem látott tisztán, s a kotorászással értékes másodperceket veszített.

- Hogy döntöttél? - kérdezte a hang, s a heves fájdalom megint marcangolni kezdte a fiatal tanácsost.

Végre a kezében volt: zömök üveg, kékes színű szilícium. Lucky az ujjával beletűrt a szigeteld vattának látszó anyagba, amely a parányi zárszerkezetet védte, a szerkezet viszont azt a paramágneses erőteret zárta le, amely csukva tartotta az üveg kupakját.

Alig érezte azt a kicsi nyomást, amellyel megérintette a zárszerkezetet. Szinte nem is látta, amikor a kupak oldalt billent és leesett. Alig hallotta, amikor a fémborítású kupak lekoppant a padlóra. Elmosódottan látta, hogy az üveg kinyílt; bizonytalanul fölemelte a karját a személedobó felé.

A fájdalom újra lecsapott rá.

Bal karja fölnyitotta a hulladékürítő csapóajtáját; jobb keze remegve emelte a tízcentis nyíláshoz az értékes üveget.

Egy örökkévalóságig tartott, míg a karja megtette ezt az utat. Lucky most már semmit sem látott. Valami vörös köd borított mindent.

Érezte, hogy a karja és a kezében lévő üveg nekiütődik a falnak. Tolta, de az nem mozdult tovább. Bal keze ujjai a hulladékürítő nyílásától lefelé kezdtek tapogatózni, míg meg nem érintették az üveget.

Lucky attól félt, hogy elejti. Ha ez megtörténik, soha az életben nem lesz többé ereje újra fölvenni. Két kezébe fogta az üveget, és mindkét kezével húzni kezdte, A fiola araszolva haladt fölfelé, miközben Lucky egyre közelebb került az öntudatlanság partjához.

És ekkor eltűnt az üveg!

Olyan volt, mintha egymillió mérföldre sűrített levegő fűtülését hallotta volna, és tudta, hogy az üveg kilökődött a meleg vénuszi óceánba.

Egy pillanatig még mardosta a fájdalom, aztán egy óriási ütéssel teljesen megszűnt.

Lucky óvatosan kiegyenesedett, és ellépett a faltól. Az arca és a teste úszott a verejtékben, és még mindig szédült.

Olyan gyorsan, amennyire imbolygó léptei engedték, odament a rádióhoz: ezúttal semmi sem állította meg.

Evans, fejét a kezébe temetve, az egyik széken ült. Szomjasan kortyolta a vizet, és újra meg újra csak ezt ismételte:

- Nem emlékszem semmire. Nem emlékszem semmire.

Colos, derékig meztelenül, egy nedves törülközővel törölgette a fejét és a mellkasát, s bizonytalan vigyorgás ült ki az arcára.

- Én igen, Én mindenre emlékszem. Egyik percben ott álltam melletted, Lucky, és hallgattam, hogy beszélsz a hanggal, aztán egyszer csak minden figyelmeztetés nélkül elterültem a padlón. Nem éreztem semmit, képtelen voltam elfordítani a fejem, még pislogni se tudtam, de mindent hallottam. Hallottam a hangot meg azt is, amit te mondtál, Lucky. Láttam, hogy elindulsz a rádió felé...

Kifújta a levegőt és megrázta a fejét.

- Először nem sikerült elérni - mondta csöndesen Lucky.

- Ezt nem tudtam. Kiléptél a látóteremből, s ezek után nem tehettem mást, mint feküdtem és vártam, hogy majd csak elkezdjed az adást. Nem történt semmi, ezért kezdtem arra gondolni, hogy talán téged is elkaptak. Képzeltben már láttam is magunkat, ahogyan mindhárman élőhalottként fekszünk kiterítve. Mindennek vége, és én egy körömhegynyi valamit se tudtam volna megmozdítani. Csak lélegeztem. Aztán megint elmentél a szemem előtt, s ettől egyszerre nevetni, sírni és kiabálni támadt kedvem, de még akkor se tudtam mást csinálni, mint mozdulatlanul feküdni. Csak nagyjából láttam, hogy a falnál kaparászol. Halvány fogalmam se volt, mit csinálhatsz, de egy-két perccel később elmúlt a bénaság. Juhé!

- Ezúttal tényleg visszamegyünk Aphroditéba, Lucky? - kérdezte fáradtan Evans. - Nem tévedés?

- Egyenest vissza, hacsak nem hazudnak a műszerek, de azt nem nagyon hiszem - felelte Lucky. - Ha visszaérünk, lesz egy kis szabadidőnk, de rá is fér mindannyiunkra egy kis orvosi törődés,

- Aludnunk kell - közölte ellentmondást nem tűrve Colos. - Én csak azt szeretnék. Két napig megállás nélkül aludni.

- Az is meglesz - nyugtatta meg Lucky.

Hármuk közül Evanset viselte meg legjobban a kaland. Ez abból is látszott, ahogy a kezét tördelte, s amilyen esetlenül kucorgott a széken.

- Biztos, hogy ezek soha többé semmilyen formában nem kerülnek az utunkba? - kérdezte. Alig érezhetően megnyomta a szót: ezek.

- Nem tudom garantálni - mondta Lucky -, de ha úgy vesszük, a nehezen túlvagyunk. Sikerült összeköttetésbe lépnem az űrállomással.

- Biztos? Nem tévedés?

- Biztos. Összekapcsoltak a Földdel, közvetlenül Conway főtanácsossal tudtam beszélni. Vagyis minden el van intézve.

- Akkor jó - károgott boldogan Colos. - A Föld felkészült. Tudja az igazságot a szarvasbékákról. Lucky elmosolyodott, de nem szólt semmit.

- Csak egyet akarok tudni, Lucky - szólalt meg Colos. - Mondd el, mi történt! Hogyan tudtad megtörni a hatalmukat? Mars homokja! Mit csináltál?

- Semmi olyat, ami ne juthatott volna már jóval előbb eszembe, s amivel ne tudtam volna megkímélni magunkat egy csomó fölösleges szenvedéstől. A hang azt mondta, hogy nekik csak arra van szükségük, hogy élhessenek és gondolkozhassanak. Emlékszel, Colos? Később meg azt mondta, hogy úgymint képtelenek lennénk akár megvesztegetni, akár megfélemlíteni őket. Csak az utolsó pillanatban vettem észre, hogy mit műveltek

veled, de akkor végre eszembe jutott.

- Eszedbe jutott? - kérdezte színtelen hangon Colos.

- Illetve neked jutott eszedbe. Két perccel azután, hogy megláttad életed első szarvasbékáját, rájöttél, hogy nemcsak életre és gondolkozásra van szükségük. Úton a felszínre, meséltem neked, hogy a vénuszi növények elraktározzák az oxigént, vagyis az itteni állatok a táplálékkal együtt jutnak levegőhöz, ezért nem kell lélegezniük. Azt is mondtam, hogy valójában föltehetőleg túl sok oxigént kapnak, ezért is imádják az alacsony oxigéntartalmú ételeket, mint például a szénhidrogéneket. A kocsikenőcsöt, példának okáért. Emlékszel?

Colos szeme kitágult. - Hát persze.

- Emlékezz vissza, mennyire rajonganak a szénhidrogénért. Olyanok, mint a cukorért könyörgő gyerek.

- Hát persze - mondta újra Colos.

- Nos, a szarvasbékák agykontroll alatt tartottak bennünket, de ahhoz, hogy ez tartósan sikerüljön, koncentrálniuk kellett. Nekem tehát mindössze annyi volt a dolgom, hogy elvonjam a figyelmüket, legalábbis azokat, akik a legközelebb voltak a hajóhoz, s akiknek a kontrollja a legerősebb volt rajtunk. Így hát kihajítottam egy pofonegyszerű tárgyat.

- De mit? Ne játssz az idegeinkkel, Lucky!

- Kidobtam egy nyitott üveg ásványolajos kenőcsöt, amit a gyógyszerszekrényben találtam. Tiszta szénhidrogén, jóval tisztább, mint a kocsikenőcs. Ennek nem tudtak ellenállni, Még akkor sem, ha az életük forgott kockán. A kicsit hátrább állók mentális kapcsolatot tartottak az előrébb állókkal, és az agyuk abban a pillanatban a szénhidrogén felé fordult. Elvesztették az agykontrollt fölöttünk, s így fel tudtam hívni az uralomást. Ennyi az egész.

- Akkor hát legyőztük őket - mondta Evans.

- Ha már itt tartunk - felelte Lucky -, én nem vagyok olyan biztos benne. Van egy-két dolog... Összeráncolt homlokkal elharapta a mondat másik felét, és elfordult, mint aki már így is többet mondott a kellenél.

Minél közelebb kerültek a kikötőhöz, a kupola annál fantasztikusabban ragyogott, és Colosnak megdobbant a szíve a látványtól. Időközben evett, aludt is egy keveset, és alig tudta kordában tartani túlaradó jókedvét. Lou Evansnek is sikerült valamelyest úrrá lennie a lehangoltságán. Már csak Lucky látszott nagyon fáradtnak.

- Ha hiszed, ha nem, teljesen demoralizáltad a szarvasbékákat - mondta Colos. - Nézz ide, majdnem száz mérföldet megtettünk visszafelé az óceánban, és egyszer se kerültek az utunkba. Igazam van?

- Most épp azon tűnődöm, miért nem válaszol a kupola - szólalt meg Lucky.

Erre Evans is elkomorodott.

- Már rég jelentkezniük kellett volna.

- Csak nem azt gondoljátok, hogy valami baj van a városban? - nézett Colos egyikről a másikra. Lucky intett, hogy maradjanak csöndben. Mély és pattogó hang hallatszott a hangszóróban. - Azonosítást kérek.

- Itt a *Hilda*, a Tanács szerződéses tengerallattjárója, kihajóztunk Aphroditéből, és most szeretnénk visszatérni. David Starr parancsnok beszél - közölte Lucky.

- Várniuk kell. - Miért?

- Pillanatnyilag minden zsilip foglalt. Evans elkomorodott, és azt súgta:

- Lucky, ez lehetetlen.

- Mikor lesz szabad az egyik? - kérdezte Lucky. Kérem, adja meg a pozícióját, és ultrarövidhullámokkal irányítson a közelébe.

- Várniuk kell.

Az adásnak nem szakadt vége, de a hang a túlsó oldalon nem szólt többet.

- Lucky - csattant fel méltatlankodva Colos -, hívd Morriss tanácsost! Ő majd intézkedik.

- Morriss azt gondolja, hogy áruló vagyok - mondta bizonytalanul Evans. - Nem lehet, hogy azt hiszi: cinkosságot vállaltál velem?

- Ha ez így lenne - tűnődött Lucky -, akkor nem merne beengedni a városba. Nem, én inkább arra gondolok, hogy akivel az imént beszélünk, az is agykontroll alatt lehet.

- Azért, hogy ne engedjen be minket? - kérdezte Evans. - Komolyan azt hiszed?

- Komolyan.

- Hosszú távon nincs más választásuk, ha meg akarják akadályozni, hogy belépünk, mint hogy... Evans elsápadt, és két gyors lépéssel a kémlelőnyílásnál termett. - Lucky, igazad van! Egy lézerágyút hoznak! Föl akarnak robbantani!

Colos is az ablakhoz ugrott. Evans ezúttal nem tévedett. A kupola egy része félrehajlott, és a köztük lévő víz miatt ugyan kissé valószínűtlennek látszott, de mögötte ott állt egy zömök cső.

Colos elszőnyvedve figyelte, hogy a csőtorkolat elindul lefelé, aztán rájuk szegeződik. A *Hilda* fegyvertelen volt. Annyira nem tud felgyorsítani, hogy elmenekülhessen. Úgy látszott, hogy ezúttal nincs menekvés az azonnali halál elől.

Az ellenség?

Colos ugyan érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul a közeli pusztulás gondolatától, de közben azért hallotta Lucky egyenletes hangját, amint erőlesen beleszólt a mikrofonba:

- A *Hilda* tengeralattjáró megérkezett egy rakomány petróleummal... A *Hilda* tengeralattjáró megérkezett egy rakomány petróleummal... A *Hilda* tengeralattjáró megérkezett egy rakomány petróleummal... A *Hilda* tengeralattjáró...

Izgatott hang hallatszott a másik oldalról:

- Itt Clement Heber a zsilip irányítópultjánál. Mi a probléma? Ismétlem. Mi a probléma? Clement Heber...

- Visszahúzzák az ágyút, Lucky - kiáltotta Colos.

Lucky egy szusszanással kiengedte a levegőt, de csak ez mutatta a feszültségét. A mikrofonba azt mondta:

- A *Hilda* tengeralattjáró belépésre jelentkezik. Kérem, jelölje ki a zsilipet. Ismétlem. Kérem, jelölje ki a zsilipet.

- Menyén a tizenötös zsiliphez. Kövessék az irányító jelet. Úgy látszik, itt valami zavar van.

Lucky fölkelt, és azt mondta Evansnek:

- Lou, gyere ide a pilótáülésre, és amilyen gyorsan csak tudod, vidd a hajót a városba. - Intett Colosnak, hogy kövesse a másik helyiségbe.

- Mi... mi... - puffogott Colos, mint egy lyukas játékpuska.

Lucky sóhajtott és azt mondta:

- Gondoltam, hogy a szarvasbékák megpróbálnak kizárni bennünket, úgyhogy készültem a petróleumtrükkre. De arra nem számítottam, hogy annyira meleg helyzet lesz, hogy ágyút szegeznek ránk. Ez tényleg sok volt. Ezek után nemigen hittem, hogy a petróleumos trükk beválik.

- De hogyan sikerült mégis?

- Megint a szénhidrogén. A petróleum kőolajszármazék. A szarvasbékák agykontroll alá vették a kupola őreit, de a rádióüzenet elvonta a figyelmüket.

- De honnan tudták, hogy mi az a petróleum?

- Minden maradék képzelőerőmet összeszedve gondolatban lerajzoltam nekik. Tudnak olvasni a gondolataidban, ha kimondod a fejedben összeálló képeket - mondta Lucky, aztán suttogva így folytat

- De nem is ez az érdekes. Ha képesek leléni az óceánon, ha ilyen elvetemült gonoszra szánták el magukat, akkor kétségbe vannak esve; de akkor nekünk is elszántnak kell lennünk. Véget kell vetnünk ennek az egésznek, és meg kell tennünk a szükséges lépéseket. Most egyetlen hiba is végzetes lehet.

Lucky az inge zsebéből elővett egy irónt, és egy darab fóliára gyorsan lefirkantott valamit.

Odaadta Colosnak.

- Ezt kell tenned, amikor megadom a jelet. Colos szeme elkerekedett.

- De Lucky...

- Csitt! Erre egy szóval se utalj. Colos bólintott.

- De biztos vagy benne, hogy igazad van?

- Remélem. - Lucky jóvágású arcát gondok redőzték. - A Föld most már tud a szarvasbékákról, így hát ezek a szörnyetegek nem tudják legyőzni az emberiséget; itt viszont még mindig komoly károkat tudnak okozni. Ezt kell megakadályoznunk valahogy. Most már érted, hogy mit kell tenned?

- Igen.

- Ez esetben... - Lucky összetekerte a fóliát, és erős ujjaival összegyúrta. A gombócot visszatette az inge zsebébe.

Lou Evans kiáltott be:

- Bent vagyunk a zsilipben, Lucky. Öt percen belül a városban leszünk.

- Rendben van - mondta Lucky. - Kapcsold Morriss!

Újra itt vannak Aphroditében, a Tanács központi épületében, ugyanabban a teremben, gondolta Colos, amelyben először találkozott Lou Evansszel; abban a helyiségben, amelyben először látott szarvasbékát. Beleborzongott a gondolatba: anélkül, hogy tudott volna róla, először micsoda szellemi indákkal fonták be az agyát.

Egy dolog hiányzott a szobából: eltűnt az akvárium, a borsós tálak és a kocsikenőcs; a magas asztalok kopáran álltak a vakablak előtt.

Mihelyt beléptek, Morriss némán mutatott az asztalokra. Kövér pofazacskói lottyadtan fityegtek, és a szeme alatt karikák látszottak. Amikor kezét fogtak, dundi ujjai bizonytalanságról árulkodtak.

Colos óvatosan letette az egyik asztalra, amit hozott. - Pakura - mondta Morrissnak.

Lou Evans leült. Lucky is helyet foglalt. Morriss állva maradt.

- Kidobtam a szarvasbékákat az épületből. Csak ennyit tudtam elérni. Nem kérhetem meg az embereket,

hogy szabaduljanak meg a kedvencüktől, ha nem tudom megadni az okát. Márpedig nyilvánvalóan nem mondhattam meg.

- Ennyi elég lesz - mondta Lucky. - A mostani megbeszélésünk alatt azonban kérem, hogy tartsa rajta a szemét a pakurán. Egy percre se feledkezzen meg róla, hogy itt van a teremben.

- Gondolja, hogy ez segít? - kérdezte Morriss. - Azt hiszem, igen.

Morriss, aki idáig fel s alá rította a szobát, most megállt Lucky előtt. Hirtelen tombolni kezdett.

- Starr, én ezt nem tudom elhinni. A szarvasbékák évek óta itt vannak a városban. Szinte azóta, hogy a város felépült.

- De emlékezzen rá... - kezdte Lucky.

- Hogy agykontroll alatt vagyok? - Morriss elvörösödött. - Ez nem igaz. Lehetetlen.

- Emiatt nem kell szégyenkeznie, dr. Morriss mondta élesen Lucky. - Evans napokon keresztül a kontrolljuk alatt állt, Colos is, én is a hatalmukba kerültünk. Lehetséges, hogy őszintén gondolja magáról, hogy szabad, és közben egyfolytában az uralmuk alatt áll.

- Nincs rá bizonyíték, de nem érdekes - mondta vadul Morriss. - Tegyük föl, hogy igaza van. A kérdés az, hogy mit tegyünk. Hogyan vegyük fel a harcot ellenük? Nem sok értelme van rájuk uszítani az embereket. Ha hozunk egy flottát, hogy az űrből bombázza a Vénuszt, akkor esetleg ráveszik a zsilip kezelőit, hogy nyissák ki a zsilipeket, és bosszúból vízbe fullasztják a Vénusz összes városát. Különben se tudnánk minden szarvasbékát megölni. Nekik itt van nyolcszázmilliárd köbméternyi óceán, ahol elbújhatnak, és ha kell, nagyon gyorsan megsokszorozzák magukat. Nagyon fontos, hogy üzenetet küldött a Földnek, ezt elismerem, de azért még így is maradt egy sor fontos probléma.

- Igaza van - nyugtatta meg Lucky -, de a helyzet az, hogy nem mindent mondtam el a Földnek. Nem is mondhattam addig, amíg nem tudom az igazságot. Én...

Felvillant az interkom jelzőfénye, és Morriss belevakkantott:

- Mi az?

- Lyman Turner jött a megbeszélés találkozóra, uram - közölte egy hang.

- Egy pillanat. - A vénuszi odafordult Luckyhoz, és halkán megkérdezte: - Biztos, hogy szükségünk van rá?

- Maga beszélte meg velem ezt a találkozót, hogy meg kell erősíteni a városon belüli tranzitfalakat, nem emlékszik?

- Igen, de...

- És Turner áldozat. Elég egyértelműek a bizonyítékok. Rajtunk kívül ő az egyetlen magasrangú tisztviselő, akit minden valószínűség szerint elkap. Azt hiszem, feltétlenül jó lenne, ha beszélne velem.

Morriss beleszólt az interkomba:

- Küldje fel.

Mihelyt belépett, Turner sovány arcára, kampós orrára tettetett érdeklődés ült ki. A terem csöndje és az, ahogy a bent levők bámultak rá, egy kevésbé érzékeny embert is rossz előérzetekkel töltött volna el.

A padlóra dobta a számítógép dobozát, és azt kérdezte:

- Mi baj, uraim?

Lucky lassan, óvatosan válaszolt a pusztán tényeket. Turnernek tátva maradt a szája. Elhaló hangon azt mondta:

- Úgy értem, az én agyam...

- Mäskülönbén hogyan tudhatta volna a zsilipnél dolgozó férfi, hogy pontosan hogyan lehet távol tartani a betolakodókat? Tapasztalatlan és szakképzetlen volt, az elektromos berendezésekkel mégis tökéletesen elbarrikádózta magát.

- Ez soha nem jutott eszembe. Soha. - Turner hangja szinte összefüggéstelen motyogássá olvadt össze. - Hogy nem figyeltem föl erre?

- Épp azt akarták, hogy ne vegye észre - magyarázta Lucky.

- Szégyellem magam.

- Nincs egyedül, Turner. Én magam, dr. Morriss, Evans tanácsos ugyanúgy szégyelljük...

- És most mit csináljunk?

- Pontosán azt, amit dr. Morriss ajánlott, amikor maga belépett - mondta Lucky. - De ehhez mindnyájunk agyára szükség van. Az egyik ok, amiért javasoltam, hogy magát is vonjuk be a tanácskozásba, az, hogy esetleg szükségünk lehet a számítógépére:

- A Vénusz óceánjaira, remélem is - helyeselt buzgón Turner. - Ha bármiben segíthetnék, amivel... - És a homlokára tette a kezét, mint aki félig-meddig attól tart, hogy nem is a saját fejét találja a vállán, hanem valaki másét.

- Most magunk vagyunk? - kérdezte.

- Addig, amíg arra a pakurára koncentrálunk - vetette közbe Evans.

- Nem értem. Ez mennyiben segít?

- Higgye el, hogy segít. De most ne törődjön vele közölte Lucky. - Szeretném folytatni, amit akkor kezdtem, amikor maga megérkezett.

Colos hátraperdült a falhoz, és fölült arra az asztalra, amelyen korábban az akvárium állt. Míg hallgatta a

beszélgetést, lustán a másik asztalon álló nyitott üveget nézte.

- Bizonyosak vagyunk benne, hogy a szarvasbékák jelentik az igazi veszélyt? - kérdezte Lucky.

- De hisz ez a maga teóriája - kiáltott meglepődve Morriss.

- Ó, közvetlenül ők az eszközei az emberi agyak kontrollálásának; de vajon ők az igazi ellenségeink? Nekiszegezik az agyukat a földiek agyának, és ebben félelmetes ellenfélnek bizonyulnak, de a szarvasbékák mint egyedek elég korlátoltnak látszanak.

- Hogyan?

- Nos, abban a szarvasbékában, amelyik itt volt a teremben, nem volt annyi jóérzés, hogy elkerülje az agyunkat. Közölte meglepetését, hogy nincs bajszunk. Ráparancsolt Colosra, hogy hozzon borsószemeket, és merítse meg kocsikenőcsben. Ez okos dolog volt? Rögtön elárulta magát.

Morriss vállat vont.

- Talán nem mindegyik szarvasbéka értelmes.

- Ennél jóval többről van szó. Kint, az óceán felszínén segítség nélkül maradtunk. Mégis, mivel gyanítottam bizonyos dolgokat, próbára tettem őket egy üveg ásványolajos kenőccsel, és bejött. Szétszórta a támadóinkat. Pedig gondoljanak csak bele, ezzel kockára tették az egész hadjáratot. Meg kellett volna akadályozniuk, hogy informálhassuk a Földet a szarvasbékákról. És mégis: egy üveg kenőcsért romba döntöttek mindent. Aztán még egyszer majdnem sikerült elkapniuk, amikor megpróbáltunk bejutni Aphroditéba. Az ágyú már ránk szegeződött, amikor a pakura pusztá megemlézésére összeomlott a tervük.

Turner nyugtalanul mocorgott a székén.

- Most már értem, Starr, hogy mit akar a pakurával. Mindenki tudja, hogy a szarvasbékák imádnak mindenféle zsírt és kenőcsöt. Túl erős a kísértés, hogysem le tudják győzni.

- Túl erős egy olyan lény számára, aki elég okos ahhoz, hogy a földiekkel bocsátkozzon harcba? Maga lemondana egy létfontosságú győzelemről, Turner, egy rostélyosért, egy szelet csokitortáért?

- Hát persze hogy nem, de ez nem bizonyítja, hogy egy szarvasbéka se mondana le.

- Nem mond le, ezt garantálom. A szarvasbéka agya számunkra ismeretlen, és nem is szabad feltételeznünk, hogy ami nekünk bevált, az nekik is beválk. Ráadásul gyanús, hogy szénhidrogénnel el lehet terelni a figyelmüket. Engem ez arra késztet, hogy inkább a kutyákhoz hasonlítsam őket, semmint az emberhez.

- Miben? - kérdezte Morriss.

- Gondolja el - mondta Lucky. - Egy kutyát meg lehet tanítani egy csomó, látszólag értelmes dolog elvégzésére. Aki még soha nem látott kutyát, nem is hallott róluk, ha egy nap (még mielőtt föltaaláltak a Son-O-Tap érzékelőket) találkozik egy vakvezető kutyával, biztosan eltűnődik rajta, hogy vajon a kutya vagy a gazdája-e az okosabb. De ha elment mellettük egy húsos csonttal, és észrevette, hogy a kutya figyelme rögtön elterelődik a feladatról, akkor valószínűleg megsejthette az igazságot.

- Azt akarja mondani - szólalt meg Turner, és fakó szeme majd kiugrott a helyéből -, hogy a szarvasbékák csupán eszközök egyes emberek kezében?

- Ez talán nem hangzik elképzelhetőnek, Turner? Mint dr. Morriss mondta az imént, a szarvasbékák évek óta itt vannak a városban, de mindössze egy-két hónapja kezdtek bajt keverni. És a baj tulajdonképpen triviális dolgokkal kezdődött, mint például amikor valaki pénzt szórt szét az utcán. Mintha valakik fokozatosan tanulták volna meg, hogyan tudnak eszközként használni a szarvasbékák természetes telepatikus képességét, amellyel ráerőltethetik a gondolataikat és a parancsaikat egy másik emberre. Mintha először gyakorolniuk kellett volna, hogy kiismerjék ennek az eszköznek a természetét és a korlátait, kifejlesszék az agykontrollt, hogy aztán, ha eljön az ideje, nagy dolgokat tudjanak végrehajtani vele. Végül is nem valószínű, hogy csupán az élesztőt akarták volna megkaparintani; sokkal nagyobb falatra fáj a foguk: talán a Szoláris Konföderációra, sőt talán az egész Galaxisra,

- Ezt nem hiszem - mondta Morriss.

- Akkor mondok még egy bizonyítékot. Amikor kint voltunk az óceánon, egy hang - talán egy szarvasbékáé - beszélt hozzánk. Próbált rákényszeríteni, hogy adjunk meg bizonyos információkat, s aztán kövessünk el öngyilkosságot.

- Na és?

- A hang egy szarvasbékán keresztül érkezett hozzánk, de nem tőle eredt. Hanem emberi lényfől.

Lou Evans fölegyenesedett, és hitetlenkedve bámult Luckyra.

Lucky elmosolyodott.

- Ezt még Lou sem hiszi el, pedig így történt. A hang csupa nyakatekert kifejezést használt: "hajó" helyett azt mondta, hogy "ragyogó fémből készült gép". Azt gondoltuk, hogy a szarvasbékák nem ismerik ezeket a fogalmakat, és a hangnak is az volt a feladata, hogy hitesse el az agyunkkal, hogy csak ilyen körülírt kifejezésekkel tudja jelezni ugyanazt a fogalmat. De egyszer csak megfélemedezett magáról. Emlékszem rá, hogy mit mondott. Szó szerint tudom idézni: "Úgy ér véget az életed, ahogy kialszik a láng. Elhamvad, és az élet tüze nem ég tovább."

Morriss egykedvűen megint azt kérdezte: - Na és?

- Még mindig nem érti? Hogy tudnának a szarvasbékák olyan fogalmat használni, hogy "kialszik a láng"

vagy hogy "az élet tüze nem ég tovább"? Ha a hang azt akarja elhíttetni velünk, hogy egy békából jön, és képtelen megfogalmazni azt a dolgot, hogy hajó, akkor hogyan lehet fogalma a tűzről?

Most már mindannyian értették, de Lucky dühösen folytatta.

- A Vénusz atmoszférája nitrogénből és széndioxidból áll. Nincs oxigén. Ezt mindannyian tudjuk. A Vénusz atmoszférájában semmi sem tud élni. Vagyis nincs láng. Egymillió éve nem volt olyan béka, amelyik láthatott volna tüzet, és egyikük sem tudhatja, hogy mi az. Még ha feltesszük is, hogy néhányan láthattak tüzet vagy valami lángot a város kupoláján belül, éppoly kevéssé érthették meg, hogy mi az, mint a hajóinkat. Én tehát úgy gondolom, hogy azok a gondolatok, amelyeket elmondtak, nem a szarvasbékáktól származnak, hanem embertől, aki a békát közvetítő csatornaként használta, hogy a saját agyától elérjen a miénkig.

- De hogyan tudta ezt megtenni? - kérdezte Turner. - Nem tudom - felelte Lucky. - Bár tudnám! Mindenesetre kitűnő koponyának kell lennie. Nagyon alaposan ismernie kellett az idegrendszer működését és a hozzá kapcsolódó elektromos jelenségeket. Lucky hűvösen Morrissra nézett. - Mindez például áll arra, akinek a biofizika a szakterülete.

És most minden szempár a vénuszi tanácsos felé fordult, akinek kerek arcából annyira kifutott a vér, hogy összes bajuszát alig lehetett megkülönböztetni sápadt bőrétől.

16

Az ellenség!

Morrissnak annyit sikerült kinyögnie: - Azt akarja... -, aztán rekedt harakolásba fulladt a hangja.

- Határozottan nem állítok semmit - mondta nyugodtan Lucky. - Mindössze fölvettem egy lehetséges magyarázatot.

Morriss gyámoltalanul nézett körül, egyik arcról a másikra tévedt a tekintete, de a helyiségben lévő négy férfi szeméből ugyanazt a meggyőződést olvasta ki.

A dühtől fulladozva tört ki:

- De hát ez örülség, teljességgel elmebajos ötlet. Én voltam az első, aki jelentettem ezt a... ezt a... bajt a Vénuszon. Keressék meg az eredeti jelentést a Tanács központjában. Az én nevem van rajta. Miért hívtam volna ide a Tanácsot, ha én... És mi lenne az indítékom? He? Az indítékom?

Evans tanácsos nyugtalannak látszott. A Turner felé vetett gyors pillantásból Colos arra következtetett, nincs nagyon ínyére, hogy a Tanács belső ügyeit egy kívülálló elélt teregetik ki.

Evans azonban azt mondta:

- Ez viszont megmagyarázná dr. Morriss erőfeszítéseit, amelyekkel engem akart rossz hírbe keverni. Végül is én kívülálló voltam, és esetleg belebotolhatok az igazságba. Ráadásul valóban rábukkantam az igazság felére.

Morriss nehezen szuszogott.

- Tagadom, hogy valaha ilyesmit tettem volna. Ez az egész valamiféle összeesküvés ellenem, és akárki társul ehhez az ocsmány tréfához, a végén úgyis pórul jár. Az igazság az én oldalamon van.

- Arra gondol, hogy tárgyalást akar a Tanács előtt? - kérdezte Lucky. - A Tanács Központi Bizottságának plenáris ülése elé akarja vinni az ügyet?

Lucky természetesen arra utalt, hogy ha egy tanácsost a Tanács és a Szoláris Konföderáció elárulásával vádoltak, annak ezen a plénumon kellett megjelenie. A Tudományos Tanács történetében azonban még nem volt rá példa, hogy valakinek ezen a fórumon kellett volna megvédenie magát.

A plenáris ülés említésére Morriss, aki idáig minden eszközzel próbált úrrá lenni az indulatain, egyszerre kitört magából. Ordítva talpra ugrott, és vakon nekitámadt Luckynak.

Lucky is fürgén átvette magát a szék karfáján, és ugyanabban a pillanatban gyorsan intett Colosnak. Ez volt a jel, amelyre Colos várt. Colos mostantól pontosan követte Lucky utasításait, amelyeket Lucky még akkor adott, amikor a *Hilda* fedélzetén áthaladtak Aphrodité zsilipkamráján.

Hirtelen eldőrdült egy villámszóró. Alacsony fokozatra volt állítva, de az ionizáló sugárzástól még így is átható ózonillat árasztotta el a termet.

Egy pillanatra megállt az élet. Minden mozgás abbamaradt. Morriss, aki az imént beverte a fejét a felborult székbe, nem nagyon igyekezett megmozdulni. Colos úgy állt, mint egy kis szobor, még mindig a derekához szorította a villámszórót, mintha a lövés pillanatában megdermedt volna.

De amire a fegyver villámai hullottak, az ott feküdt a padlón elemeire törve.

Elsőnek Lou Evans tért magához, de csak egy éles kiáltásra futotta az erejéből:

- Az ürre...

Lyman Turner azt suttofta:

- Mit műveltek?

Morriss, aki még mindig zihált, egy szót sem tudott szólni, csak némán forgat a szemét Colos felé.

- Szép lövés volt, Colos - mondta Lucky, mire Colos elvigyorodott.

Lyman Turner fekete számítógépdobozza ott feküdt a padlón összeroncsolódva és ezer darabra esve. Turner hangja csattant fel:

- A számítógépem! *Idióta!* Mit művelt vele?

- Csak azt, amit tennie kellett, Turner - mondta fagyosan Lucky. - És most egy kis csöndet kérek.

Odafordult Morriss-hoz, segített talpra állítani az elhízott biofizikust, és így szólt:

- Elnézését kell kérnem, dr. Morriss, de bizonyosnak kellett lennem abban, hogy tökéletesen sikerült elterelnem Turner figyelmét. És erre önt kellett fölhasználnom.

- Úgy érti, hogy nem is engem gyanúsít azzal, hogy... hogy... - szólalt meg Morriss.

- Egy percig sem gyanúsítottam - felelte Lucky. Soha az életben.

Morriss vérben forgó szemmel, dühösen elfordult:

- Akkor, remélem, mindent megmagyaráz, Starr.

- A mostani megbeszélés előtt - kezdte Lucky - soha senkinek nem mertem elmondani, hogy gyanúm szerint egy ember áll a szarvasbékák mögött. Ezt még a Földre küldött üzenetemben se mertem állítani. Nyilvánvaló volt a számomra, hogy ha így teszek, a valóságos ellenség elég elszánt ahhoz hogy akcióba kezdjen - például valóban elárassza az egyik várost -, és azzal zsaroljon bennünket, hogy bármikor megismételheti ezt a gaztettet. Abban reménykedtem, hogy, míg nem jön rá, hogy a szarvasbékák mellett másra is gyanakszom, türtőzteti magát, halogatja a szörnyű tett végrehajtását, és beéri azzal, hogy csak engem és a barátomat öli meg.

- A mostani megbeszélésen azonban előhozhattam a dolgot - folytatd kis szünet után Lucky -, mivel tudtam, hogy a kérdéses személy jelen van. Mindazonáltal nem mertem szembeszállni vele anélkül, hogy ne tettem volna bizonyos előkészületeket, ugyanis attól féltem, hogy a pakura ellenére mindannyiunkat agykontroll alá vesz, és attól is tartottam, hogy ezek után sokkal erőszakosabban támad ránk. Először tehát tökéletesen el kellett terelnem a figyelmét, hogy biztos lehessen benne: néhány másodpercig legalábbis jobban lefoglalja a figyelmét a csoport felszíni tevékenysége, mint hogy a szarvasbékákon keresztül fölfedezhesse a Colos és az én agyamból kitérő erős indulatokat. A biztonság kedvéért kitettünk minden szarvasbékát az épületből, de az emberem könnyedén használhatta volna a város másik részében levő szarvasbékákat, ahogy képes volt felhasználni az óceán felszínén élő békákat is a tőlük mérföldekre levő Aphrodité ellen.

- Hogy eltereljem a figyelmét - fordult a hájas biofizikus felé -, önt kezdtem vádolni, dr. Morriss. Nem figyelmeztethettem előre, mivel azt akartam, hogy hihetőek legyenek az érzelmei - és ez csodálatosan sikerült is. Éppen arra volt szükség, hogy rám támadjon.

Morriss egy hatalmas zsebkendőt húzott elő az ingujja zsebéből, és törölgetni kezdte izzadt homlokát. - Azért ez kissé erős volt, Lucky, de azt hiszem, meg kell értenem. Ezek szerint Turner a gyanúsított. - Igen, ő - felelte Lucky.

Turner térdén állva keresgélte a számítógép összeégett és szétesett szilánkjai között. Amikor fölnézett, a szeme gyűlölettel volt tele:

- Tönkretette a komputeremet.

- Kétlem, hogy számítógép lett volna - mondta Lucky. - Túlságosan elválaszthatatlan társa volt. Amikor először találkoztunk, akkor is vele volt. Azt állította, hogy a város belső elválasztó falainak erejét számítja ki, ha netán betörne a víz. Most feltehetőleg azért hozta, hogyha Morrisszal újra áttárgyalják a belső falak teherbírását, szívesen igénybe veszi még egyszer a gépet.

Lucky egy kis szünetet tartott, aztán ijesztő nyugalommal a hangjában folytatta:

- Én azonban a fenyegető árvíz utáni reggel otthon kerestem föl magát. Csak azt terveztem, hogy fölteszek néhány kérdést, amelyeknek semmi köze a számítógéphez, és amelyekre csak maga tudja a választ. Ennek ellenére akkor is magánál volt a komputer. Annyira sem tudott megszabadulni tőle, hogy a másik szobában hagyja. Ott kellett lennie, a lábánál. Miért?

- Saját konstrukcióm - felelte kétségbeesetten Turner. - Nagyon szerettem. Mindig magammal vittem.

- Szerintem legalább tíz-tizenegy kiló. Elég nehéz, még ha szereti is az ember. Nem lehet, hogy inkább arra szolgált, hogy állandó kapcsolatot tarthasson a szarvasbékákkal?

- Hogyan tudja ezt bebizonyítani? - vágott vissza Turner. - Azt mondta, hogy én magam is áldozat voltam. Ezt mindenki tanúsíthatja a teremben.

- Igen - mondta Lucky -, de az a férfi, aki tapasztalatlansága ellenére olyan szakszerűen elbarrikádozta magát a kupola zsilipjénél, magától kapta az információkat. De vajon ezeket az információkat kilopták az agyából, vagy maga szabad akaratából adta át?

- Hadd tegyem fel közvetlenül a kérdést, Lucky - csattant fel dühösen Morriss. - Felelős vagy sem a járványoszerű agykontrollért, Turner?

- Természetesen nem - kiáltott Turner. - Nem csinálhatnak akármit egy ifjú elmebeteg állítására, aki azt hiszi, bárkit meggyanúsíthat, sőt pellengérré is állíthat, pusztán azért, mert ő bent van a Tanácsban.

- Mondja, Turner - szólalt meg Lucky -, emlékszik arra az éjszakára, amikor egy férfi ott ült a zsilip kezelőfülkéjében, kezében a kapcsolóval? Pontosan emlékszik mindenre?

- Pontosan.

- Arra is emlékszik, hogy odajött hozzám, és azt mondta, hogy ha kinyitják a zsilipet, a belső tranzitfal nem bírja ki a nyomást, és egész Aphroditét elárasztja a víz? Eléggé meg volt ijedve. Szinte pánikba esett.

- Na jó. Elismerem, pánikba estem. Még most is félek. Ez olyasmi, amitől az ember hajlamos pánikba esni. - Az ajkát lebiggyesztve még hozzátette: - Hacsak az illető nem a bátor Lucky Starr.

Lucky nem reagált rá.

- Azért kerestem meg ezzel az információval, hogy rátegyen még egy lapáttal a már amúgy is meglevő kavardásra, és biztos lehessen benne: sikerült végképp összezavarni mindenkit, és most már kicsempészheti Lou Evanset a városból, hogy aztán nyugodtan megölje az óceánon? Evanset kicsit nehéz volt kezelni, és túl sokat tudott a szarvasbékákról. Lehet, hogy engem is megpróbált megfélemlíteni, hátha lelépek Aphroditéből, sőt a Vénuszról is.

- Ez az egész nevetséges - vágott közbe Turner. A belső falak valóban nem felelnek meg a követelményeknek. Kérdezze meg Morrissst. Ő már látta a számításaimat.

Morriss vonakodva bólintott.

- Azt hiszem, ebben Turnernek igaza van.

- Nem érdekes - mondta Lucky. - Vegyük úgy, hogy ez már megoldódott. Tehát valóságos veszély állt fent, és Turner joggal esett pánikba... Maga házasember, Turner.

Turner szeme bizonytalanul rebtent megint Luckyra, aztán elkapta róla a tekintetét.

- Na és?

- A felesége csinos, és lényegesen fiatalabb, mint maga. Nem egészen egy éve házasodtak össze.

- Ezzel mit akar bizonyítani?

- Hogy feltehetőleg nagyon szereti. Mindjárt az esküvő után egy drága lakásba költöznek, hogy a kedvében járjon; megengedi neki, hogy a saját ízlése szerint díszítse föl a lakást, noha magának egészen más tetszik, mint neki. Bizonyára arról sem feledkezne meg, hogy biztonságba helyezze a feleségét?

- Nem értem. Miről beszél?

- Azt hiszem, tudja. Amikor először és utoljára találkoztam a feleségével, azt mesélte, hogy átaludta az egész előző éjszakai izgalmat. Úgy tetszett, kissé el is van szontyolodva, hogy így történt. Arról is mesélt, milyen finom helyen laknak. Azt mondta, hogy még saját "kamrájuk" is van. Sajnos akkor ez a szó nem mondott nekem semmit, pedig már akkor és ott megtudhattam volna, hogy mi az igazság. Csak jóval később, az óceán fenekén történt, hogy Lou Evans szóba hozta a kamrákat, és meg is magyarázta, hogy mik azok. A "kamra" szóval azt a speciális óvóhelyet jelölik a Vénuszon, amely abban az esetben is kibírja a víz nyomását, ha egy rengés beszakítaná a város kupoláját. Nos, tudja már, miről beszélek?

Turner csendben maradt. Lucky folytatta:

- Ha maga olyan nagyon megijedt aznap éjjel a várost fenyegető katasztrófától, miért nem jutott eszébe a felesége? Arról beszélt, hogy meg kell menteni az embereket, ki kellene menekíteni az egész várost. Egy percre sem jutott eszébe a felesége? A házuk pincéjében kamrák voltak. Két perc, és a felesége biztonságban lehetett volna. Csak szólnia kellett volna neki, elég lett volna egy figyelmeztető szó. De maga nem tette meg. Hagyta, hogy aludjon.

Turner motyogott valamit.

- Ne mondja, hogy elfelejtette - mondta Lucky. Mert ez teljességgel hihetetlen. Bármilyen másról megfeledkezhetett, a felesége biztonságáról nem. Engedje meg, hogy egy alternatív magyarázatot sugalljak. Nem aggódott a felesége miatt, mert tudta, hogy nincs igazi veszélyben. Tudta, hogy nincs igazi veszélyben, mert azt is tudta, hogy a kupola zsilipje soha nem fog kinyílni. - Lucky hangja megkeményedett a méregtől. - Tudta, hogy a zsilip soha nem fog kinyílni, mivel maga ellenőrizte a kapcsolónál ülő ember agyát. Pont a felesége iránti rajongásával árulta el magát. Nem tudta rászanni magát, hogy álmában zavarja meg a feleségét, csak azért, hogy hihetőbbé tegye undorító akcióját.

Ügyvéd nélkül többé egy szót sem vagyok hajlandó mondani - közölte hirtelen Turner.

- Ez éppen elég, hogy a Tanács felhatalmazást kapjon a széles körű nyomozás elrendelésére - mondta Lucky.

- Igaz is, dr. Morriss, vesse börtönbe ezt az embert, és készítsenek elő egy úrhajót, hogy szigorú őrizet alatt átszállíthassuk a Földre. Colos és én vele megyünk. Vigyázunk rá, hogy biztosan odaérjen.

Már újra a szállodában voltak, amikor Colos aggódva azt kérdezte:

- A Mars homokjára, Lucky, nem értem, hogyan tudunk bizonyítékokat szerezni Turner ellen. A következtetéseid meggyőzően hangzanak, de ez még nem jogszerű bizonyíték.

Lucky, egy meleg élesztővacsorával a hasában, most először tudta elereszteni magát azóta, hogy Colossal átlépték a Vénuszt övező felhőgyűrűt.

- Nem hiszem, hogy a Tanács sokat fog vacakolni a jogszerű bizonyítékok beszerzésével, csak azért, hogy kivégeztesse Turnert.

- Lucky! De miért nem? Ez a pasas...

- Tudom. Többszörös gyilkos. Határozott diktatórikus hajlamai voltak, vagyis áruló is. De mindezeknél sokkal fontosabb az a tény, hogy zseniális művet alkotott.

- A számítógépére gondolsz? - kérdezte Colos.

- Hát persze. Valószínűleg az az egy darab volt belőle, amelyiket elpusztítottunk, és szükségünk van rá, hogy építsen egy másikat. Számos kérdés maradt, amire szeretnénk választ kapni. Hogyan irányította Turner a szarvasbékákat? Amikor meg akarta gyilkoltatni Lou Evanset, vajon részletesen utasította a szarvasbékákat, elmondta a tennivalók minden egyes fázisát, rájuk parancsolt, hogy hozzák oda az óriási foltot? Vagy egyszerűen csak annyit mondott: "Öljétek meg Evanset", és hagyta, hogy a szarvasbékák, mint az idomított kutyák, csinálják a dolgukat, és úgy, ahogy szerintük a leghelyesebb? Aztán el tudod képzelni, hogy egy ilyen szerkezet mennyi mindenre használható? Lehet, hogy egy teljesen új módszert kínál a mentális betegségek gyógyítására, új módszert a bűnöző hajlamok leküzdésére. Elképzelhető, hogy fel lehet használni a jövőben a háborúk megelőzésére vagy arra, hogy gyorsan és vértelenül legyőzzük a Föld ellenségeit, ha netán háborút kényszerítenek ránk. Amennyire veszélyes volt ez a berendezés egy rossz ambíciókat dédelgető ember kezében, annyira hasznos és jótékony hatású lehet a Tanács számára.

- Gondolod, hogy a Tanács rá fogja venni, hogy építsen egy másik készüléket? - kérdezte Colos.

- Szerintem igen, csak hogy megfelelő őrizet alatt. Ha felajánljuk, hogy vagy megbocsátunk neki és rehabilitáljuk, vagy életfogytiglani börtönbüntetést kap, és soha többé nem láthatja a feleségét, akkor, azt hiszem, Turner az előbbi fogja választani. És persze a gép egyik első haszna az lesz, hogy föl lehet deríteni vele Turner agyát, segít kigyógyítani ebből a beteges hatalomvágyból, és segít megmenteni az emberiségnek egy első osztályú koponyát.

A tervek szerint másnap indultak a Vénuszról, hogy megint egyszer visszatérjenek a Földre. Lucky édes nosztalgiával gondolt az anyabolygó szépségesen kék egére, szabad tereire, a természetes ételekre, a földi élet szabadságára. Azt mondta:

- Ne feledd, Colos, könnyű "megvédeni a társadalmat", ha kivégzünk egy bűnözőt, de ezzel még nem hozzuk vissza az áldozatait. Ha viszont meggyógyítjuk, és arra használjuk, hogy jobba és szebbé tegye a társadalom életét, mennyivel többet értünk el vele!

Benedek Mihály fordítása